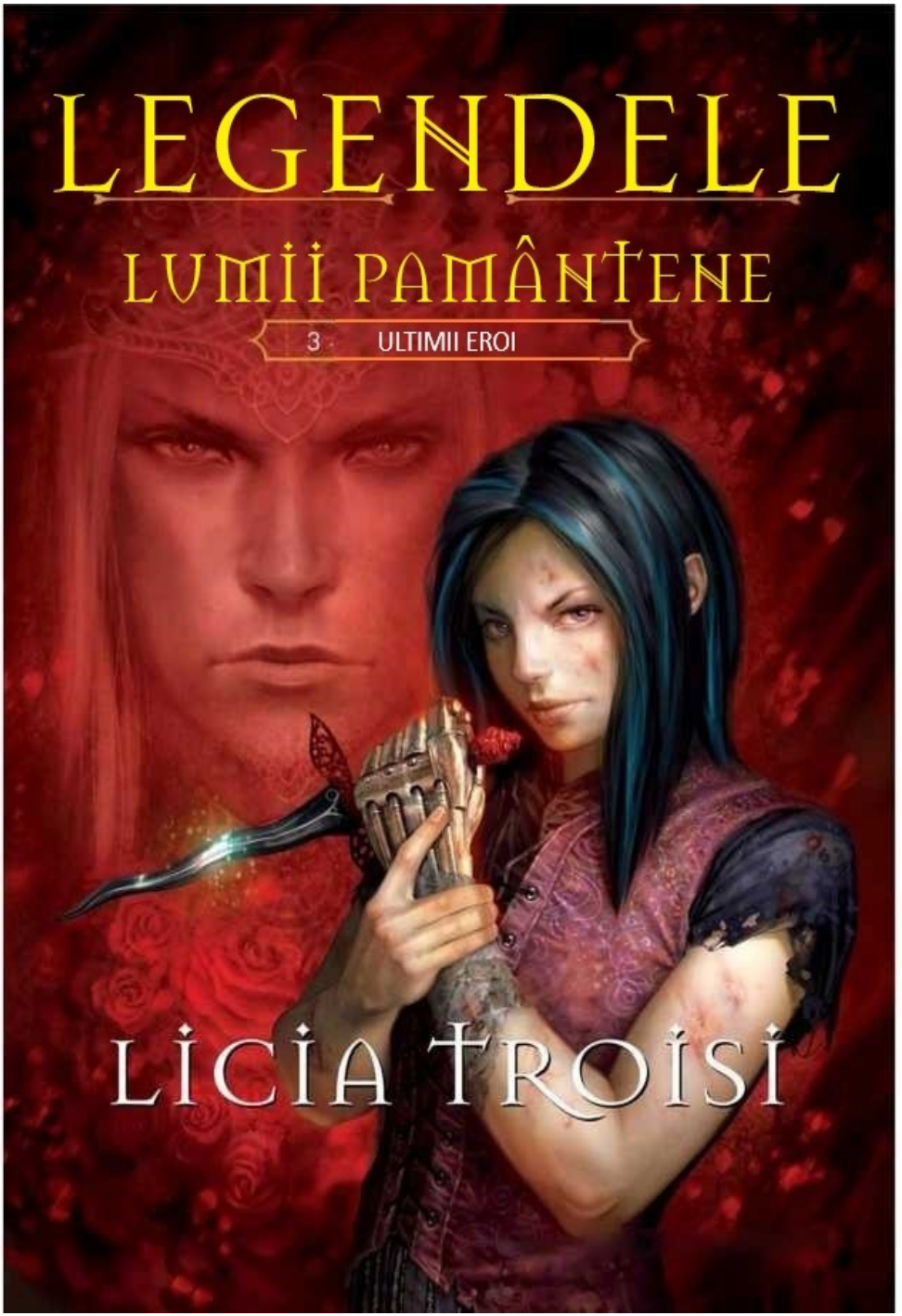
LEGENDELE
LUMII PAMÂNTENE
3 ULTIMII EROI
LICIA TROISI

Cuprins

Licia Troisi

Legendele Lumii Pământene.
Cartea a III-a.
Ultimii eroi
Tradus din italiană de Agathe Sanz

POCKET JEUNESSE
PKJ·

Pentru Paolo Barbieri. Pentru viziunile minunate pe care mi le-a oferit în acești ani (și pentru Ido).

Câțiva pași înapoi...

Adhara nu are nici tată, nici mamă. Nașterea sa nu s-a întâmplat în conformitate cu legile naturii: a fost creată prin magie, din corpul unei fete moarte. Adrass, un preot al sectei Observatorilor, este cel care i-a dat viața, cu un singur scop: să o facă Sheireen, Consacrata, destinată să lupte cu Marvash, acele creaturi distructive care se manifestă periodic în Lumea Pământeană pentru a-i schimba cursul. Dar când Adhara își începe noua viață, nu știe nimic. Se trezește pe o pajiște, fără memorie sau conștiință de sine.

În drum spre a-și descoperi identitatea, îl întâlnește pe Amhal, un tânăr și chinuit Cavaler al Dragonilor. El este cel care îi dă numele, iar Adhara se îndrăgostește de el la prima vedere. Pentru a-l urma, ea petrece ceva timp la Curtea din Makrat ca doamnă de companie a Prințesei Amina, nepoata lui Doubée și Learco - conducătorii Țării Soarelui - și fiica lui Neor.

Istoria sa este strâns legată de cea a Lumii Pământene. După o lungă perioadă de pace, trebuie să se confrunte într-adevăr cu o nouă amenințare din vest: elfii, care au părăsit-o cu câteva secole mai devreme, în momentul sosirii celorlalte rase, intenționează acum să ia înapoi un pământ pe care îl consideră al lor. În fruntea lor, Kryss, un tânăr rege splendid, dispus să facă orice pentru a da înapoi poporului său Erak Maar, numele elven al Lumii Pământene. Pentru a facilita recucerirea sa, a răspândit cu bună știință o boală mortală, care i-a decimat fără milă pe locuitorii săi.

Regele elfilor este aliat cu San, nepotul lui Sheireen Nihal, care se întoarce în Lumea Pământeană după o lungă absență. San este unul dintre cei doi Marvash, iar scopul său este de a-l face pe Amhal conștient de faptul că este al doilea, destinat să distrugă această lume împreună cu el.

Când își descoperă adevărata natură, Adhara decide să fugă. Nu are nici o intenție de a-și urma destinul, așa cum ar fi dorit Theana, Oficianta Supremă al cultului lui Thenaar, și, mai presus de toate, este hotărâtă să-l salveze pe Amhal de sine însuși. Atunci ceva din corpul său începe să se deregleze; ea suferă de dureri severe, iar degetele mâinii stângi încep să se înnegrească. În ciuda acestui fapt, vrea să-l găsească pe Amhal și să-l rupă de San, care între timp l-a prezentat lui Kryss.

Datorită unui medalion magic, regele elfilor îndeplinește cea mai mare dorință a tânărului: să fie eliberat de toate sentimentele și, mai presus de toate, de vina sâcâitoare pe care a simțit-o întotdeauna datorită părții întunecate pe care o percepe în el. Devenind unul dintre cei mai puternici locotenenți ai elfilor, Amhal se unește cu Kryss și se lansează alături de el pentru a ataca Țara Vântului.

Amina fuge din palat și, dornică să răzbune moartea tatălui ei, pe care l-a ucis eliberându-l pe San, îl provoacă pe Amhal la duel. Adhara intervine exact la timp pentru a-l opri pe tânăr să o ucidă. El nu pare să o recunoască pe Adhara și nu arată nici o reținere să lupte cu ea. Lupta se întoarce în avantajul său, iar Adhara este salvată in extremis de un străin care vine în ajutorul ei.

Amina, pe de altă parte, își datorează salvarea armatei reginei Doubée, și cu ea își petrece convalescența. Această perioadă îi oferă ocazia de a reflecta asupra vieții ei, asupra suferințelor ei recente și asupra urii care o macină. Bunica ei, care vede în ea fata care a fost, o ajută să înțeleagă că nu există nici un confort în răzbunare, și că doar un scop mai mare îi va permite să-și depășească durerea. Amina îi cere apoi să o țină aproape de ea și să o antreneze în luptă.

Între timp, Adhara descoperă identitatea salvatorului ei misterios: este însuși Adrass, care nu a încetat să o căute încă de când au fost separați, pentru a o convinge să-și accepte soarta. Dar un alt motiv îl determină să-și urmeze creatura: răul care o roade pe Adhara se datorează unei imperfecțiuni în magia care a creat-o, și o va duce la moarte. Adrass este convins că poate găsi leacul într-o bibliotecă pierdută ascunsă în măruntaiele orașului Makrat.

Adhara este reticentă să-l însoțească pe acest om pe care îl consideră dușmanul ei: el a fost cel care a legat-o de destinul ei, care a adus-o artificial înapoi la viață. Dar nu are de ales: dorința de a trăi este mai puternică.

Theana, se luptă cu răul. Într-o zi, ea primește o vizită de la Uro, un pitic cu o atitudine ambiguă, care pretinde că are un remediu miraculos. La început sceptică, preoteasa este obligată să constate că poțiunea dă rezultate bune. Deci, începe distribuirea masiv, în timp ce încearcă să dezlege secretul fabricării sale. Răspunsul vine în curând: poțiunea conține

sângele nimfelor, despre care se știe că sunt imune la boală. Pentru a-l realiza, Uro nu a ezitat să ucidă și să tortureze zeci de creaturi nevinovate. Theana se confruntă apoi cu o dilemă oribilă: să continue să folosească poțiunea, și astfel să salveze Lumea Pământeană, sau să o refuze și să condamne un întreg popor la moarte sigură...

Ea decide să meargă și să prezinte crimele lui Uro nimfelor și să le ceară iertare. Sinceritatea ei dă roade: Oficianta Supremă reușesc să încheie o alianță cu nimfele. Ele vor vărsa o parte din sângele lor pentru a o ajuta să dezvolte o nouă poțiune, care va permite în cele din urmă Lumii Pământene să lupte împotriva epidemiei.

Adhara și Adrass sosesc în Makrat, unde plecarea curții bolnave provocat haos. Intră în biblioteca subterană, care se scufundă stânjen după stânjen până ce ajung în măruntaiele Pământului. Coborârea la nivelurile inferioare, care ar trebui să găzduiască cărțile care conțin informațiile necesare pentru a o trata pe Adhara, devine mai complicată atunci când Adrass manifestă brusc simptome ale bolii. În ciuda urii față de el, Adhara îl salvează și reușește să-i salveze viața.

Această experiență schimbă profund relația lor. Treptat, Adrass recunoaște că Adhara nu este creatura fără suflet pe care o credea, ci o persoană în sine, iar Adhara se străduiește să înțeleagă motivațiile creatorului său, călătoria dureroasă care l-a împins în brațele Observatorilor.

În timpul călătoriei, starea fetei s-a agravat; Acum mâna stângă e pierdută, iar Adrass e forțat să o amputeze.

Câteva zile mai târziu, au ajuns în cele din urmă în partea din spate a bibliotecii. Ultima cameră, dedicată Magiei Interzise, este păzită de un monstru gigantic împotriva căruia Adhara este forțată să lupte. După o luptă grea, intră, și Adrass găsește informațiile pe care le căuta: pentru a o vindeca pe Adhara, el trebuie să o conducă la un templu dedicat lui Thenaar, care poate fi accesat doar printr-un portal magic periculos. Acolo, el trebuie să ceară sigiliul zeului și să-l implore să-i cruțe creatura.

Ca și Consacrat, Adhara nu mai are probleme în templu, dar acesta absoarbe energia vitală a lui Adrass. Preotul, cu toate acestea, decide să meargă până la capăt cu ritualul pentru a o salva pe Adhara, pe care acum o consideră fiica sa. El obține astfel binecuvântarea lui Thenaar, iar Adhara reușește să-l

aducă înapoi, epuizat, afară. Un pericol neprevăzut îi așteaptă acolo: Amhal, hotărât să scape de Sheireen, se repede spre Adhara. Încă o dată, ea își datorează salvarea doar intervenției lui Adrass, care se sacrifică pentru a o proteja.

Adhara este lângă el; abia și-a găsit un tată, și este pe cale să-l văd murind. Cei doi tineri luptă fără milă, fiecare folosind cunoștințele lor magice. Sub violența atacurilor lor, portalul magic explodează, catapultându-i pe cei doi oponenți într-un loc ciudat. Adhara câștigă în cele din urmă și îl dezarmează pe Amhal, dar, la un pas de a-și satisface răzbunarea, ea refuză să-l omoare. Nu va fi cine vor Theana și zeii să fie ; nu-l va ucide niciodată pe Marvash, bărbatul pe care îl iubește. Tânăra își coboară sabia și pleacă: va învăța să fie Sheireen în felul ei.

Prolog

Templul Noului Enawar era plin. Mulți au trebuit să renunțe la intrare și așteptau în curtea din față, adunați în fața porților. Cu o săptămână mai devreme, într-un sat de la poalele Munților Sershet, agitația a degenerat în tragedie. Micul său templu era condus de tineri preoți neexperimentați, cei mai în vârstă fiind luați de boală. Populația s-a adunat din toate zonele infectate, chiar și cele mai îndepărtate, după călătorii istovitoare la care cei mai slabi nu au supraviețuit. Până la sfârșitul zilei, erau 20 de morți: bătrâni, femei și un copil strivit de mulțime. Cei care au asistat la tragedie au spus că oamenii au călcat în picioare cadavrele, gata să facă orice pentru a obține poțiunea miracol, cea care făcea diferența între viață și moarte. Theana a decis apoi să impună disciplina. Mulțimea era un monstru dominat de instincte animalice, și ca atare trebuia să fie îmblânzit. Era imperativ să mobilizeze soldații pentru a preveni repetarea evenimentelor tragice din săptămâna precedentă și să instruiască preoții itinerați să ducă remediul în adăposturile unde erau închiși bolnavii. Între timp, ea anunțase că va distribui poțiunea doar în templul pe care ea însăși l-a prezidat, cel al Noului Enawar.

Anunțurile au fost postate doar trei zile mai devreme, și într-o zonă restricționată, dar ea știa că vor ajunge mai multe persoane decât se așteptau.

Pelerinii s-au adunat imediat ce noaptea a căzut. Au izbucnit câteva încăierări, pe care soldații le-au stăpânit fără prea multe dificultăți. Până în zori a început să plouă, dar nimeni nu a părăsit locul său. O simfonie de plânsete și gemete s-a ridicat la poalele altarului, în întunericul templului. Respirația grea a mii de pelerini, inclusiv muribunzii, târâți de părinții lor. Unii au murit acolo, chiar înainte de începerea distribuției. În templu, pioșii circulau, cu fețele acoperite cu măștile caracteristice cu ciocuri agățate. Au dat apă celor însetați, i-au ajutat pe cei care aveau nevoie de ajutor.

Theana contempla acest roi fără formă din partea de sus a arcadelor chiar sub acoperiș. Spațiul era împărțit în trei nave de două rânduri de coloane impunătoare. O lumină slabă filtrată prin fereastra de alabastru: cerul era înnorat, iar razele rare ale soarelui se luptau să pătrundă în interiorul clădirii. Frescele

zidurilor erau greu perceptibile și, în întuneric, păreau la fel de multe figuri de coșmaruri amenințând credincioșii.

Privită în acest fel, mulțimea arăta într-adevăr ca o creatură cu o mie de capete incapabile să gândească, animată de singurul său instinct de supraviețuire. Fiecare, zdrobit de povara propriei sale istorii, și-a pierdut identitatea și s-a amestecat în această masă indistinctă, fără suflet sau trecut. Boala le-a lăsat doar prezentul, aici și acum. Aceasta a fost esența tuturor epidemiilor: au condamnat pe toată lumea să moară singuri, în timp ce își vedeau propria tragedie înecându-se în cea a mii de ființe care s-au consumat în același timp cu ei. Astfel, moartea a încetat să mai fie un eveniment privat doar în intimitatea domestică, și te-ar putea duce oriunde sub soare. Ultimele respirații s-au amestecat ca trupurile din groapa comună. Theana văzuse o mulțime dintre ei. În cele din urmă, cadavrele nu erau altceva decât o grămadă anonimă, stivuite una peste alta în gaura căscată.

«Nu te mai gândi la aceste imagini agonizante» își spune ea, îndepărtâdu-se cu forța de reflecțiile ei. Nu era momentul să se piardă în reverii inutile. O zi groaznică îi aștepta.

Asistenții numiți să distribuie poțiunea, cea pentru care nimfele au consimțit să dea sânge și care era capabilă să vindece boala, erau aliniați în fața ei. Majoritatea erau foarte tineri, iar fețele lor reflectau frica și tensiunea. Ea i-a înțeles: acești oameni care și-au întins mâinile sprea ei pentru a cerși mântuirea, dispuși să facă orice pentru a supraviețui, au speriat-o.

Printre ei erau multe nimfe. Acordul pe care Theana l-a obținut de la Calypso, regina lor, prevedea ca reprezentanții poporului ei să participe la distribuirea poțiunii. După ce s-a întâmplat cu Uro, nimfele au rămas suspicioase și, mai presus de toate, au vrut să se asigure că rodul sacrificiului lor era folosit cât de bine. Theana a fost de acord de bunăvoie cu termenii lor, și și-a imaginat imediat că acești observatori vor fi util pentru ea. Era suficient pentru unul dintre ei să participe la o distribuție pentru ca ei toți să se ofere să dea o mână de ajutor. Disperarea acestor oameni, starea jalnică la care boala i-a redus, a reușit să atingă inima cea mai întărită. Dar în acea zi, era diferit. În acea zi, bolnavii nu au stârnit milă: în acea zi, erau înspăimântători.

Theana se uita la fiecare dintre tovarășii ei.

— Vă e frică, spuse ea. Și pe bună dreptate. Dar armata este acolo pentru a vă proteja, și a reușit deja să oprească mai multe revărsări. Încercați să nu vedeți acești pelerini doar ca pe o masă de muribunzi. Uitați-vă în ochii lor, uitați-vă la omul din spatele bolnavului. Asta vă va ajuta să înțelegeți că nu aveți de ce să vă temeți.

— Înălțimea Voastră, vom sărbători mai întâi slujba?, a întrebat cineva.

Theana a desenat un zâmbet încleștat.

— Câți dintre ei crezi că sunt aici pentru Thenaar? Majoritatea oamenilor adunați acolo și-au pierdut credința. Nu, astăzi nu suntem aici pentru a vindeca suflete, ci corpuri. Iar ritualurile ne-ar irosi timpul, cu riscul de a irita mulțimea.

Nu și-a imaginat niciodată că va spune așa ceva într-o zi. În trecut, credința ei era mult mai inflexibilă. Cu toate acestea, a trebuit să se adapteze la mizerie și durere. Cu siguranță nu era direcția pe care voia să o vadă luată pentru a se închina, dar vremurile tulburi prin care treceau i-au impus alte opțiuni.

— Vă dăm două butoaie. Unul conține poțiune, cealaltă o băutură de același gust, fără efect terapeutic.

Un murmur consternat a crescut. Theana, cu un gest, restabilește tăcerea.

— Mulți dintre cei care vor veni la voi implorând pentru mântuire vor avea deja moartea desenată pe fețele lor. Poțiunea nu acționează atunci când boala este prea avansată. Prin urmare, este inutil să-l administrați celor care nu mai au nici o speranță.

— Dar cum îi vom distinge? Și apoi, nu vor observa? Nu va rula zvonul că îi înșelăm? Imaginează-ți ce dezastru ar fi dacă acești oameni s-ar revolta!

Theana a impus din nou calmul.

— Toată lumea știe că poțiunea nu este întotdeauna eficientă. Și repet că ambele băuturi au același gust. Nu aveți de ce să vă faceți griji. Și cu privire la prima întrebare, depinde de voi. Ați văzut mii de oameni bolnavi. Fiecare dintre voi a lucrat de mult timp cu oameni infectați: i-ați ajutat, uneori i-ați însoțit până la moarte, și în cazuri rare și fericite, i-ați văzut cum se vindecă. Construiți pe baza acestei experiențe. Veți ști imediat în inima voastră cine poate fi salvat și cine nu.

— Dar e groaznic!

Vocea era cea a unei tinere fete foarte palide, cu gâtul devastat de petele negre pe care boala le-a lăsat celor care scăpaseră.

— Pentru a ști exact starea unui pacient, este nevoie de timp și o examinare aprofundată! Refuz să-mi asum o astfel de responsabilitate: «nu»-ul meu ar însemna moarte sigură, și nu vreau să fiu un criminal!

Theana s-a uitat la ea lung, intens. Era ceva pur și vibrant la indignarea ei, ceva ce ea însăși pierduse de mult. Cu toate acestea, știa că, în anumite circumstanțe, puritatea ar putea fi mai periculoasă decât viciul.

— Vor fi mai mult de opt mii de oameni aici astăzi. Nu avem suficient timp pentru a-l trece pe fiecare dintre ei printr-o examinare aprofundată și, în orice caz, nu există suficient poțiune pentru toată lumea. Ce crezi că ar trebui să facem? Să-i trimitem pe toți înapoi, să se asigure că nu rănesc pe nimeni? Sau să distribui poțiunea până la sfârșit, indiferent de starea de sănătate a bolnavilor?

Fata și-a strâns pumnii.

— Nu, dar...

Vocea Theenei se înmoaie.

— Într-o lume normală, ai avea dreptate. Să decizi arbitrar asupra vieții și morții altora este o urâciune, recunosc. Aici nu avem de ales. Nu încerc să te mint, vreau să fii pe deplin conștientă de ceea ce vei face. În această zi, poți ucide oameni, dar vei salva mult mai mulți. Și îi vei condamna doar pe cei care sunt deja condamnați. Acum gândește-te bine. Voi înțelege că unii dintre voi nu vor vrea să continue.

O tăcere grea i-a urmat cuvintele. Nu era primul discurs de acest gen pe care l-a ținut, și totuși de fiecare dată a simțit același vârf de cuțit în inima ei. Ce-ar face dacă ar refuza cu toții?

Doar fata reacționează.

— Îmi pare rău, nu pot, spune ea, cu ochi strălucitori, ca și când ar fi în căutarea unei iertări pe care Theana nu i-ar putea-o acorda.

— Ușa e aici. Te va duce afară fără să traversezi naosul.

Fata a ezitat din nou, iar apoi, din păcate, a mers spre ieșire.

— Altcineva?, a întrebat Theana.

Nimeni n-a suflat un cuvânt.

Micul grup a coborât scările și s-a scufundat în haosul templului. Imediat, tăcerea a fost totală. Mii de ochi se ațintеau spre ei. Mirosul morții venea în gât. Theana îl cunoștea bine. De atunci, a însoțit-o peste tot, chiar și atunci când s-a retras în rugăciune. Nu-l mai putea scoate din nări. Fiecare dintre asistenții ei stătea în fruntea unei linii, și ea însăși s-a dus în centrul naosului. A închis ochii pentru o clipă. Thenaar nu păruse niciodată atât de departe.

— Haide, a spus ea, zâmbind la primul pacient din fața ei.

Tot ce a spus despre faptul că nu-i tratează pe bolnavi ca pe o masă indistinctă și-a pierdut repede înțelesul. Fețele s-au suprapus în mintea ei, care a șters treptat toate caracteristicile individuale pentru a-i arăta doar masca anonimă a bolii. Aceleași cuvinte, repetate de sute de ori. Butoiul care conținea poțiunea, cel care conținea băutura placebo. Polonicul care s-a scufundaf și a venit înapoi la suprafață, care transporta verdictul: viață sau moarte. Și așa toată ziua și o bună parte din noapte. Până când cadavrele celor care nu au rezistat rămân pe pământ. Curând, navele s-au umplut de pioși care se învârteau în jurul morților. Erau tăcuți și negri ca gândacii. Theana i-a privit mișcându-se printre cadavre cu gesturi sigure, lipsite de orice emoție.

Dintr-o dată, toată munca zilei i s-a părut inutilă. Desigur, situația s-a îmbunătățit de când aveau poțiunea. Numărul morților a scăzut și, mai presus de toate, moralul era mai bun. Boala nu mai era o condamnare fără apel, era un leac. Cu toate acestea, oamenii încă cădeau ca muștele, iar Theana și familia ei se puteau epuiza distribuind poțiunea, dar aceasta era încă prea lentă și boala prea rapidă. Și apoi erau elfii, care, de asemenea, nu s-au oprit, cucerind tot ce stătea în calea lor. Dacă acest lucru va continua în acest fel, locuitorii Lumii Pământene erau sortiți să dispară.

Oficianta Supremă s-a gândit la Consacrat. O avusese cu ea, și a lăsat-o să plece. De atunci, ea a încercat s-o uite, s-o șteargă de la orizont. O Sheireen care a refuzat să se închine în fața sorții ei era doar o fată obișnuită. Dar cum am putea scăpa de inevitabilitate? Uneori s-a asigurat că căile lui Thenaar sunt impenetrabile, și că dacă destinul lui Adhara era să se opună

Distrugătorului și să salveze Lumea Pământeană, ea va sfârși prin a face acest lucru într-un fel sau altul. Astfel, ea s-a iertat pentru că nu a ținut-o în loc și și-a alungat îndoielile care au chinuit-o. Era obosită, infinit obosită.

— Înălțimea Voastră.

Theana s-a întors. Era unul dintre tinerii preoți care au ajutat-o în această zi grea. Și el părea extenuat, dar fața lui era plină de gravitate.

— Ai făcut o treabă bună, a spus Theana zâmbind.

— Nimic mai mult decât datoria mea, dar nu de asta sunt aici, a răspuns el. Am ceva important să-ți spun, și aș vrea s-o fac în particular.

S-au retras într-un mic birou sub arcade. La est, zorii au început să vopsească cerul într-un albastru stins. Theana s-a așezat cu mare tristețe, lăsând să iasă un oftat lung. A simțit că nu-i va plăcea conversația asta.

— Vin din Țara Vântului, și, după cum știi, elfii mi-au invadat aproape complet țara, a început tânărul preot.

Theana a dat din cap. În calitate de Oficiantă Supremă, ea a participat la întâlnirile militare pe care regele, Kalth, le organiza în fiecare lună și cunoștea bine situația.

— Cu ceva timp în urmă, am întâlnit un vechi prieten pe care nu-l mai văzusem de mult timp, un soldat, într-un adăpost. Se recupera și fugise miraculos din zonele ocupate. Mi-a spus un lucru care m-a tulburat: potrivit lui, elfii profită de noapte pentru a face ceremonii ciudate, a căror natură nu mi-au crezut urechilor.

Theana, alarmată, și-a îndreptat spatele.

— Ce fel de ceremonii?

— În satele pe care le-au cucerit, ei ridică un fel de obelisc metalic, un obiect destul de înalt și ascuțit, cu o bază triunghiulară. Prietenul meu a văzut unul în satul ocupat din care a fugit, și susține că le-au pus în toate locurile locuite. În jurul acestor obeliscuri au loc întâlnirile lor nocturne.

— A putut să-ți descrie aceste întâlniri?

Băiatul a dat din cap.

— De obicei participă doar doi sau trei elfi, dintre care unul îmbrăcat diferit de soldați și civili. După spusele prietenului meu, ar putea fi un preot. Ei cântă și se roagă în limba lor, și în

cele din urmă golesc conținutul unui flacon mic la baza obeliscului. Apoi acesta se aprinde cu reflecții violete.

Theana a închis pe jumătate ochii și și-a căutat memoria pentru o explicație pentru ritual. Aceste obeliscuri aveau toate caracteristicile obiectelor destinate canalizării forțelor magice. Pentru ce ar face-o elfii?

— De ce ți-a spus toate astea?

— Pentru că era îngrijorat de fapt, și voia să știe ce era. Oamenii mei și-au pierdut pământul, l-au văzut căzând în mâinile inamicului fără să poată reacționa. Crede-mă dacă îți spun că locul unde ne-am născut este totul pentru noi, și că atunci când este rupt de la noi, este ca și cum am fi smulsă o bucată din inimile noastre. De aceea prietenul meu a experimentat această ceremonie ca fiind violentă. Știe că elfii cred în Thenaar, chiar dacă i se spune Shevraar, și s-a gândit că aș putea să-i explic înțelesul.

Theana a simțit un fior lung alergând prin coloana vertebrală.

— Voi vorbi despre asta la următoarea întâlnire militară.

— Poate va fi prea târziu. Elfii au deja controlul asupra aproape întregii Țări a Vântului.

— De ce ți-e frică?

— Nimic specific. Dar dacă aceste obeliscuri sunt obiecte magice, le instalează în toate satele cucerite.

— Îi voi informa pe cei mai loiali consilieri ai mei și mă voi asigura că vom investiga această chestiune, a adăugat Theana.

Au urmat câteva secunde de tăcere. Băiatul nu s-a mișcat.

— Ce părere ai?, a întrebat el în cele din urmă.

Theana se gândea.

— Nu știu ce să cred. Dar, din păcate, îți împărtășesc temerile. Există ceva înfricoșător în încăpățânarea cu care acest popor ne urăște, și cu care își urmărește planul de cucerire.

A închis ochii pentru o clipă. Nu mai suporta. Această zi era atât de dificilă, iar acum această veste...

— Aș vrea să te pot liniști, încheie ea cu un zâmbet trist, dar nu pot.

S-a uitat pe fereastră. Cerul spre est era aproape alb.

— Nici unul dintre noi nu poate.

Partea Întâi
ȚARA LACRIMILOR

1
Păduri necunoscute

Adhara simțea că picioarele ei cedează brusc. În timp ce ea a uitat aproape oboseala și durerea, corpul ei și-a atins brusc limitele. Trunchiul unui copac i-a oprit căderea, și s-a lăsat pe el cu toată greutatea ei. Habar n-avea unde e. S-a uitat în jur, răvășită. Apoi și-a amintit. Lupta împotriva lui Amhal a distrus portalul magic al bibliotecii și i-a aruncat pe amândoi într-o locație necunoscută. L-a lăsat pe Amhal rănit pe pământ și s-a scufundat în pădure în mijlocul nopții.

Oriunde se uita, totul părea ciudat și ostil pentru ea. Pe pământ creșteau plante ciudate, cu frunze largi cărnoase, între ramurile sinuoase ale copacilor atârna viță de vie foarte lungă, cu un aspect sinistru. Iar aceste flori, aceste flori imense și obscene, păreau să vegheze la cel mai mic pas greșit, întinzându-și spre ea corolele deschise ca gurile flămânde.

Ea nu a mai mers o lungă perioadă de timp, dar lupta împotriva lui Amhal a slăbit-o. Avea probleme cu respirația, iar partea ei rănită ardea oribil. Chiar și ciotul brațului stâng o chinuia din nou. Era ca și cum mâna ei era încă acolo, ca și cum Adrass nu ar fi amputat-o niciodată și ca și cum a început treptat să se cangreneze din nou. Adhara a simțit durerea trepidantă a cărnii, scârțâietura tendoanelor. Cu toate acestea, dincolo de încheietura mâinii stângi nu mai rămăsese nimic. Adrass a cauterizat cu grijă rana, iar pielea din jurul cicatricii era perfect netedă și întinsă.

Și-a dus mâna dreaptă la ochi și a simțit lacrimi arzând ca un foc lichid. Nu, nu durerea a făcut-o să plângă. Ea a retrăit duelul împotriva lui Amhal, sărutul lung și disperat pe care îl schimbaseră; s-a gândit la Adrass, la trupul lui pierdut, îngropat sub ruinele portalului. S-a gândit la călătoria nesfârșită în care el devenise tată pentru ea, și la ziua în care l-a văzut murind în fața ochilor ei, ucis de bărbatul pe care îl iubea. Și nu și-a găsit liniștea.

De ce atâta durere? De ce s-a străduit soarta să-i ia tot de ce era atașată? Zeii i-au impus toate aceste încercări pentru singura plăcere de a-i vedea lupta în meandrele destinului și cum eșuează lamentabil? De asta Sheireen și Marvash s-au ucis de-a lungul secolelor? Pentru a distra zeii?

Tot ce știa era că era epuizată.

Și-a pus mâna pe o parte și, când a tras-o înapoi, era roșie cu sânge.

«S-ar putea să mor», și-a spus ea, dar era o simplă observație. În acel moment, să trăiești sau să mori nu făcea nici o diferență pentru ea.

S-a lăsat să alunece de-a lungul trunchiului, cu spatele zgâriat de scoarță. S-a trezit stând în iarba înaltă, în mijlocul ferigilor uriașe și a florilor amenințătoare. S-a uitat în sus. Printre vârfurile copacilor, a văzut o fărâmă de cer. Un mic triunghi negru, luminat de nenumărate stele și un sfert subțire al lunii.

Cerul era la fel ca în Lumea Pământeană. Acel cer crud care atârna deja în ziua în care se trezise pe o pajiște fără să știe cine era și de unde venea. Un zeu sadic s-ar putea să se fi ascuns acolo s-o observe. Adhara zâmbește trist la stele. S-a săturat să joace, dar a ghicit că jocul nu era departe de a se termina.

Și-a eliberat corpul, brațele în lateral, picioarele întinse, fără putere, și a închis ochii.

Somnul adânc în care era scufundată a prins brusc viață. Ea a perceput mai întâi o formă vagă, o flacără mică tremurândă, parcă agitată de vânt. Apoi o voce. Slabă, atât de slabă încât amenința să fie acoperită de propriul ecou. Repeta cuvinte de neînțeles într-o limbă pierdută.

Emanat o suferință profundă, o disperare imensă. Adhara le-a simțit în carnea ei, ca și cum i-ar fi aparținut.

Lanțuri îi apucară încheieturile. Întunericul îi acoperi ochii. Și ceva i-a mistuit pieptul, s-a strecurat ca un șarpe între sâni, i-a scobit carnea ca un țăruș, tot mai departe, spre inima ei.

Repede... Repede... Repede!

Adhara a deschis ochii larg, dar a trebuit să-i închidă imediat. Lumina din jurul ei era orbitoare, iar soarele i-a ars pielea. Și-a trecut mâna peste frunte: era acoperită cu un strat subțire de sudoare.

O suferință sâcâitoare a îmbrățișat-o. Și-a amintit perfect visul. Instinctiv, a presupus că era un mesaj, un mesaj al cărui sens i-a scăpat.

A deschis încet ochii încercând să distingă o formă familiară în acest haos de lumină. Contururile lucrurilor au devenit treptat mai clare. A recunoscut locul unde și-a pierdut cunoștința cu o zi înainte, dezordinea ramurilor și frunzelor. În lumina zilei și cu o minte mai odihnită, ar putea fi mai ușor să se orienteze. Curând și-a dat seama că nu era cazul. În afară de faptul că era, probabil, într-o pădure, a simțit ca a aterizat în mijlocul unui coșmar. Nici una din plantele din jurul ei nu aparținea lumii sale. Erau copaci cu trunchiuri uriașe, pe care stăteau frunze la fel de înțepătoare ca acele sau late ca evantaiele, cu margini ascuțite. Erau plante terminate cu excrescențe roșii și cărnoase, flori cu corola orbitoare. Un potop de culori și arome necunoscute.

Adhara și-a atins fruntea din nou. Era proaspătă. Poate că a avut febră cu o zi înainte, dar a scăzut. Prin urmare, nu era în strânsoarea delirului: într-adevăr fusese propulsată într-o lume supranaturală.

Și-a lipit capul de scoarța poroasă a copacului din spatele ei. Totul a început din nou. Era într-un loc necunoscut și trebuia să lupte pentru a supraviețui. Și-a adunat curajul și a privit rana dintr-o parte. Era o tăietură adâncă, dar cel puțin sângerarea s-a oprit. Cu o delicatețe extremă, și-a ridicat materialul cămășii, care s-a lipit de carne. Este posibil să fi existat un risc de infecție. Din fericire, Adrass a pregătit-o pentru orice eventualitate. Tot ce trebuia să facă era să se uite în jur, iar memoria ei ca creatură artificială ar fi văzut imediat o plantă cu care să se vindece. I-a luat câteva minute să-și dea seama că nu era cazul. Instinctul care o scosese atât de des din necazuri până atunci părea să nu lucreze în acest loc străin.

A închis ochii din nou, încercând să controleze panica care s-a ridicat de la picioare până la tâmple. Soluția a ieșit curând la suprafață. Nu era frumos, dar era singura cale.

Și-a adunat puterile. După ce a dormit în acea noapte, s-a simțit capabilă să evoce un foc magic. Un glob roșiatic timid s-a ridicat în fața ei. S-a mulțumi cu asta.

Și-a luat pumnalul și l-a împins până la garda în sfera luminoasă. Lama a luat rapid o nuanță roșie închisă. Adhara a respirat adânc. S-a uitat la laterala ei, căutând curajul de care

avea nevoie. În sfârșit și-a mușcat buzele și și-a pus lama arzătoare pe carne. Strigătul ei a spart tăcerea ireală a pădurii ciudate.

Foamea nu a întârziat să se facă simțită. Adhara nu-și putea aminti când a fost ultima ei masă, dar simțea că are nevoie de putere. Copacii din jurul ei erau plini de fructe. Care dintre ele erau comestibile? Culorile lor luminoase și formele senzuale păreau să încurajeze prada să muște din ele. Dar nu avea de ales. A mers din nou și în cele din urmă a reperat un fel de mere mari violet. A luat unul de pe pământ și și-a înfipt degetele în pulpa lui plină de un lichid roșu ca sângele. În interior, o inimă albă lăptoasă pe care a pus vârful limbii: gustul era foarte dulce. Fără ezitare, ea l-a devorat cu lăcomie.

Mai avea un singur lucru de făcut. Săpatul unei gropi cu o singură mână nu era ușor, dar și-a pus toată energia ei în asta. Când a terminat, a pus arma în ea. Era tot ce i-a mai rămas de la Adrass. Trupul său a dispărut, îngropat sub ruinele unui templu elven, sau în descompunere undeva, aruncat în depărtare de explozia portalului. Dar omul care a fost merita să aibă o înmormântare.

Ea a vrut să-și taie o șuviță de păr să-i dea; era unul dintre nenumăratele lucruri pe care ea nu le mai putea face cu o singură mână. Așa că a smuls-o, fericită să sufere pentru Adrass, și a pus-o lângă armă.

Când a umplut groapa, a înfipt o bucată de lemn în pământ și a îngenuncheat în tăcere. În această durere tăcută a găsit înțelesul căii care o aștepta: avea să onoreze moartea lui Adrass îndeplinind misiunea pentru care el a creat-o. Dintr-o dată, fața impasibilă a lui Amhal i-a apărut în fața ochilor. Marvash era cel pe care trebuia să-l distrugă, și în același timp omul pe care nu a putut evita să-l iubească. În fiecare zi care a trecut, prăpastia în care a căzut a devenit mai adâncă. Trebuia să-l salveze, adică să-l învingă, și avea de gând s-o facă. Pentru dragostea lui și a lui Adrass.

Pentru că ea era Consacratul, iar soarta Lumii Pământene era în mâinile ei.

A zăbovit două zile ca să-și refacă puterile. Singură în această pădure tăcută, ea se simțea ca un oaspete nedorit, ca și cum totul, de la copacii înalți la animalele sălbatice invizibile, doar o spiona și o urmărea, gata să o atace.

A găsit alte fructe. Rotunde cu pielea crocantă, care, atunci când este tăiată, a dezvăluit o pulpă galbenă și suculentă, plină de semințe. Altele ovale, de culori diferite și acoperite cu spini, dar a căror pulpă era moale și granulată. Și altele, gălbui, cu o piele cu dungi și o inimă tare și compactă, insipidă, dar foarte sățioase.

Pentru a le alege, ea a încercat să identifice copacii care purtau urmele trecerii unui animal: dacă creaturile din apropiere se hrăneau cu ele, probabil erau specii comestibile și pentru ea.

În a treia zi, a decis să se pună pe picioare. Deși nu și-a revenit complet, un fel de urgență internă a îndemnat-o să plece. A existat apoi un fenomen inexplicabil: ea nu avea nici o idee unde să meargă, dar picioarele ei au ales pentru ea. Era ca și cum corpul lui *ar fi simțit* direcția pe care să o urmeze. Poate că instinctele ei au revenit în cele din urmă s-o salveze...

Fără ezitare, ea s-a angajat pe o potecă mărginită de copaci stufoși spre vest. Ceea ce căuta, orice ar fi fost, era acolo.

Cu cât mergea mai departe, cu atât mai multă forță a împins-o să accelereze ritmul. Ca și cum un curent curgea din pământ și îi ghida pașii. Și faptul a luat un caracter chiar mai misterios dacă l-a alăturat unui vis recurent.

I-a bântuit somnul de la moartea lui Adrass. În primul rând, micuța flacără tremurând în întuneric, în fiecare noapte mai slabă, apoi acele fraze triste și monotone care îi răsunau în cap. La început, ea a crezut că era o limbă străină. Când s-a trezit dimineața, uitase cuvintele pe care le auzise repetate. În a treia noapte, însă, ele s-au imprimat în mintea ei, iar când s-a trezit și-a amintit: era un strigăt disperat de ajutor, în elven.

«Vino la mine înainte să fie prea târziu, înainte să mă ia în stăpânire pe deplin. Vino la mine înainte de sfârșit."

În fiecare noapte, viziunea era mai clară. Flacăra, din ce în ce mai palidă, lua forma unui corp, înalt și subțire. Dacă Adhara nu-i distingea fața, un detaliu era clar: pe piept strălucea un obiect roșu. Un roșu intens, de sânge, ca o rană. Ori de câte ori în visul ei, Adhara a încercat să-și concentreze atenția asupra acestui detaliu, a simțit o senzație dureroasă în propriul ei piept. Ca o

lamă care încearcă să-i pătrundă în carne, arzând-o și rupându-o. Dimineața, se trezea transpirată, cu mâna între sâni, unde înțepătura îi străpungea pielea. Dar nu existau răni, iar durerea a dispărut.

Acest vis ciudat a adus-o neobosit înapoi la ultima ei luptă împotriva lui Amhal. A văzut ochii plictisiți, și modul în care a încercat să o omoare, fără o umbră de ezitare. Și mai presus de toate, și-a amintit luminile roșii de pe pieptul lui. Ăsta era primul lucru pe care l-a observat. Un medalion strălucitor cu reflexii sângerii. Exact ca silueta visului său. Cineva o chema, intuiția i-a șoptit, și din acest motiv picioarele ei știau exact drumul de parcurs. Dar de ce și cum, ea nu știa.

A mers o zi întreagă, oprindu-se doar pentru a mânca unul dintre fructele mari pe care le-a păstrat și pentru a-și potoli setea la un râu. Între timp, aerul părea să se fi schimbat în consistență și miros. Adhara a detectat un parfum sălbatic, pe care nu l-a mai simțit niciodată. Vegetația se schimba, iar plantele cărnoase au fost înlocuite cu arbuști mici, de culoare verde închis, similari cu cei pe care îi văzuse în Lumea Pământeană. Văzând un fel de măslin, Adhara aproape că s-a simțit ca acasă.

Un vânt ușor a crescut, aducând sunetul unui foșnet, în depărtare. Creștea treptat, în timp ce mirosul devenea și mai intens, vegetația fiind din ce în ce mai rară. Și apoi, dintr-o dată, în spatele unei movile, Adhara s-a trezit în fața unui spectacol uluitor.

O imensitate lichidă de un albastru incredibil de pur, la poalele unei stânci pe care încercau să urce valuri impetuoase cu spumă. Fascinată, Adhara contempla acest corp puternic și nelimitat de apă. A ghicit că era marea, chiar dacă nu a văzut-o niciodată.

Merse ușor spre roci, cu picioarele la un pas de abis. Mai jos, apa răcnea în vârtejuri mortale, care de-a lungul secolelor au sculptat piatra în forme grotești și bizare. Valurile erau atât de puternice încât erau pulverizate.

I-a trebuit toată voința să se uite departe de prăpastie. Golul a atras-o, a chemat-o cu vocea sa suavă. A fixat orizontul, abia o linie albăstruie între apă și cer. Ziua se apropia de sfârșit, iar soarele, o portocală care i-a rănit ochii, era pe cale să se arunce în mare.

Adhara știa că în Lumea Pământeană marea era la nord, de-a lungul coastelor de pe Țara Mării. Deci, ce era acest ocean care se întindea în fața ei? Unde a ajuns?

Înainte de a avea timp să răspundă la aceste întrebări, un braț i-a zdrobit violent gâtul, în timp ce o lamă i-a aterizat pe gât.

— Nu face nicio mișcare sau te omor!

Lama de pe jugulară i-a tăiat ușor pielea. Adhara a întins mâna spre pumnalul legat de cureaua ei; adversarul său l-a scos deja din teacă.

— Voi păstra asta, a spus el, fără a da drumul presiunii sale.

Adhara și-a strâns dinții. Avea un alt pumnal, ascuns în cizmă, dar cuțitul îndreptat spre gâtul ei a împiedicat-o să se aplece pentru a-l lua. Era surprinsă ca o începătoare, din spate, în timp ce admira peisajul.

— Bine, ai câștigat, a spus ea, mă predau, ridicând brațele.

Bărbatul și-a ridicat ușor lama, permițându-i lui Adhara să se elibereze și să încerce un contraatac.

Încă o dată, adversarul său a fost mai rapid.

— Ce aveai de gând să faci, idiotule? a spus scârțâit, punând cuțitul pe gâtul ei din nou.

Evident, era un războinic experimentat. L-a auzit scotocind prin geantă și scoțând ceva din ea, pe care i l-a împins peste cap. O pungă de pânză.

— Și acum, încearcă să fii înțelept, dacă nu vrei să mă hotărăsc să te omor în loc să-ți acopăr ochii, a amenințat-o.

Când a încercat să-i lege mâinile, a observat că îi lipsea stânga. Prin urmare, a fost obligat să-i lege brațele de corp trecând frânghia prin golul coatelor sale. Apoi a întors-o și a plesnit-o între omoplați.

— Haide, mergi mai departe!

Vorbea cu un accent șuierător amuzant. Adhara era paralizat de frică. Dacă s-ar răzvrăti, atacatorul ei nu ar avea nicio reținere s-o ucidă. S-a conformat înjurându-și naivitatea. Dar pentru moment, nu avea cum să rezolve . Ea putea spera doar să scape cu viață.

2
Pierdut

Amhal și-a revenit brusc, ieșind dintr-un neant unde era doar o durere chinuitoare.

A încercat să înțeleagă unde era, dar în jurul lui totul era aruncat în întuneric. Lumina slabă a lunii lumina bucăți dintr-un peisaj pe care a avut probleme să-l identifice. O câmpie cu iarbă, cu vegetație neobișnuită. O rază lunară a luminat conturul unei frunze uriașe cu marginile sale zimțate, care nu aparținea niciunei plante din cunoștințele sale. Un pic mai departe, el a observat copaci ciudați fără scoarță și silueta ascuțită a unor plante mici acoperite cu ace. Și, peste tot, flori mari multicolore.

Și-a pus mâna pe frunte și a simțit un strop de sânge curgându-i pe obraz, acel sânge apos care mirosea a lemn, sângele nimfelor. El s-a ridicat cu mare tristețe; o slăbiciune în mâna stângă i-a luat respirația. S-a uitat la ea: lipseau două degete, iar rana încă sângera.

A bandajat-o cu o bucată din cămașă ca să oprească sângerarea. În același timp, amintirile i-au revenit în memorie una câte una, ca perlele unui colier. Explozia portalului, duelul, ultimele lovituri pe care Sheireen, Consacratul, și el le-au schimbat.

Și sărutul ăla.

Încă mai simțea gustul buzelor ei pe ale lui. Încă mai avea mirosul sângelui ei în nări. Un sânge pe care l-a vărsat el însuși. Adhara, așa o chema. Și acest nume i-a trezit alte imagini, la fel de dureroase, urme ale unei legături pe care a încercat să o rupă cu toată puterea lui.

Și-a pus mâinile pe tâmple și s-a strâns până în punctul de a se răni, în zadar pentru a risipi aceste amintiri insuportabile. După insensibilitatea sa din ultimele săptămâni, acest tumult de emoții l-a înnebunit. Pe măsură ce suferința lui a atins punctul culminant, medalionul de pe pieptul său a început să vibreze din nou. La început slab, apoi din ce în ce mai puternic și mai puternic. Și pe măsură ce lumina lui se intensifica, pacea a coborât asupra minții sale. Adhara era doar Sheireen din nou, și gustul săruturilor ei s-a stins de pe buzele lui. Curând era doar mirosul proaspăt al nopții în nările lui.

Încă o dată stăpân pe el, a observat cu atenție peisajul din jurul lui. Era pe un tărâm necunoscut, nu era nici o îndoială. Pentru câteva momente a crezut că-și va urma prada, dar nu exista nici o urmă de ea în zonă și, în orice caz, lupta l-a epuizat. Era mai bine să se vindece și să-și recâștige puterea înainte de a merge înapoi pe vânătoare.

El a recitat o vrajă de vindecare și s-a uitat, fascinat, la sângele care uda bucata de pânză pe care a folosit-o pentru a-și bandaja rana. Și-a amintit cu detașare de momentul în care încerca cu bună știință să se rănească. Apoi, vederea propriului sânge, vărsat în timpul acestor antrenamente punitive hărțuitoare, l-a consolat. Acesta era prețul de plătit pentru a fi diferite, singurul lucru care i-a permis să se simtă aproape normal. Cu fiecare picătură, o unitate de moarte a plecat. San l-a făcut să înțeleagă că nu va fi suficient să sângereze până la moarte pentru a eradica din inima lui ispita răului.

Acum, vederea sângelui său nu l-a amețit. Dimpotrivă, ea a evocat gânduri mai practice: sânge însemna rană, și prejudiciul însemna pericol. Trebuia să curețe, să bandajeze, să se vindece. După cum și-a dorit, viața lui nu era decât o luptă rece pentru a supraviețui. O viață lipsită de sentimente, și, prin urmare, de durere.

După ce a avut grijă de mâna lui, a încercat să ia legătura cu San. Putea comunica cu el de la distanță, ca și cum ar fi fost două părți distincte ale aceleiași minți. San l-a învățat descântecul care i-a permis să facă acest lucru când s-a alăturat lui Kryss. Celălalt Marvash îi spusese adesea: «Avem un avantaj față de dușmanul nostru: ea este singură și noi suntem doi. Suntem o singură entitate, suntem unul. Și suntem mai presus de toți și de toate.»

Amhal a scos din cizmă pumnalul pe care maestrul său i l-a oferit ca simbol al frăției lor când s-a alăturat armatei elven. Înainte de a i-l da, și-a incizat pielea pentru a le pecetlui legătura cu o picătură de sânge.

Amhal și-a trecut lama prin fața ochilor, apoi și-a acoperit degetul arătător și a lăsat oțelul să-i absoarbă sângele. El a simțit că nu reușește, a vrut să treacă peste asta, și a rostit formula necesară pentru a face contactul. Amețeală, greață, a trebuit să renunțe înainte să-și piardă cunoștința.

S-a sprijinit de un copac. Soarele începea să vopsească cerul. Acea noapte lungă se apropia de sfârșit, dar el se afla la capătul puterilor sale. A închis ochii la primele raze ale zorilor.

De când Kryss i-a dat darul insensibilității, Amhal a încetat să mai viseze. Nopțile lui erau fântâni de întuneric care l-au înghițit seara ca să-l scuipe dimineața, nevinovat și pur ca un copil care tocmai se născuse.

În acea noapte, cu toate acestea, el a visat. Hoinărea pe o câmpie aridă, biciuită de vânt. În ciuda dezolării acestui loc, era senin. Pentru el, această lipsă de viață reprezenta curățenia, ordinea, rigoarea extremă a lucrurilor moarte.

La început, a mers repede. Se simțea ușor, aproape imponderabil. S-a simțit ca un schelet pur, pe care un vânt purificator l-a eliberat de povara cărnii. Dar pe măsură ce înainta, corpul său și-a recăpătat treptat densitatea. A simțit din nou contracția dureroasă a mușchilor, fluxul dureros al sângelui în vene, și a devenit atât de greu că s-a aplecat spre pământ.

Pe cerul galben de deasupra câmpiei, o siluetă a apărut încetul cu încetul. Nu a putut distinge în mod clar contururile sale, dar știa că era ea, Sheireen. Era imensă, și simplul fapt de a o vedea a trezit în el o teroare oarbă. Nu se temea nici de putere, nici de sabie. Nu se temea nici să fie învins, nici de moarte. Era o suferință mai subtilă, pe care nu și-a explicat-o. Ea era peste tot, plutind deasupra lui ca o amenințare, iar simpla ei prezență l-a făcut să se arunce înapoi în abisul durerii. În vis, și-a amintit. Prima dată când a văzut-o, în ziua în care a salvat-o, și în ziua în care a îmbrățișat-o cu durere și dorință. Încă mai putea simți moliciunea pielii de sub degete.

A țipat, iar silueta lui Adhara a umplut tot spațiul din jurul lui. Murmurul vântului în câmpie, moale și impersonal, stins, dominat de cel a vocii ei.

«Amhal... Nu vreau să te omor...»

S-a trezit cu un tresărit, cu un strigăt pe buze. Senzațiile cauzate de vis au dispărut aproape imediat, dar l-au lăsat profund tulburat. Respira cu dificultate, gâfâia. Dintr-o dată și-a amintit ultimul vis pe care l-a avut înainte de a primi acel dar de la Kryss pentru care și-a vândut sufletul: a mers pe aceeași câmpie și, pe măsură ce avansa, vântul l-a dezbrăcat de trup, ca

și cum ar fi vrut să-l elibereze de greutatea inutilă a umanității sale.

Un vis care a oglindit în toate felurile pe cel din noaptea trecută.

«Nu te gândi la asta. E doar un vis. Nu se va repeta», și-a spus el.

Dar de ce a început să viseze din nou? Și de ce exact acum?

A alungat cu furie aceste întrebări. Nu avea timp de pierdut cu asemenea prostii. Trebuia să se hrănească, să găsească apă. Un pârâu curgea aproape de locul unde se odihnease. Și-a băgat capul în el, a lăsat apa înghețată să-l spele de grijile sale recente.

Când a vrut să-și dea jos cămașa ca să se răcorească, materialul a rezistat. Uimit, s-a uitat în jos pe piept și a descoperit cu groază că medalionul pe care îl purta în jurul gâtului îi era lipit de piele. L-a atins cu vârful degetelor. Considera acum că este un bun prețios. Desigur, era instrumentul prin care Kryss l-a ținut sub control, era conștient de asta, dar de asemenea, datorită lui s-a eliberat de el însuși, de toate suferințele din viața sa anterioară.

A tras mai tare și cămașa s-a rupt, dar medalionul a rămas la locul lui, roșu ca sângele. Nu putea fi îndepărtat fără să-și sfâșie carnea. Amhal și-a trecut din nou cu vârful degetelor peste el, și fără să știe de ce, a zâmbit. În extaz, a început să observe reflexiile strălucitoare ale pietrei în apa pârâului.

A făcut un pat improvizat pentru noapte și a decis să se odihnească până când era complet recuperat. A petrecut două zile lângă pârâu. Dintr-o dată a înțeles sensul cuvintelor pe care San i le spusese în mod repetat despre natura lor de Marvash și legătura dintre ei. Fără el, s-a simțit pierdut. El era blocat în acest luminiș solitar unde explozia portalului l-au propulsat, în așteptarea ordinelor. De când primise medalionul, el doar a ascultat. De San, de Kryss. Nu mai voia nimic, viața și moartea îi erau egale acum: doar maestrul său mai putea da direcție existenței sale. Era conștiința lui, instinctul de supraviețuire, singura lui legătură cu lumea celor vii.

În a treia zi, a încercat din nou. A luat pumnalul și și-a sacrificat mai mult sânge. Durerea din mână s-a diminuat și avea nevoie urgentă de acțiune.

El a început să recite formula descântecului, și imediat a perceput prezența sa.

— A*i ucis-o?* l-a întrebat vocea lui San, ca un ecou îndepărtat.

Amhal s-a speriat.

— Ea a fost cea care nu a vrut să mă omoare.

— Nu mi-ai răspuns, a spus San.

Amhal s-a simțit ciudat de inconfortabil. Se întâmpla de fiecare dată când subiectul cădea pe Sheireen. În ciuda eforturilor sale, nu se putea abține să se gândească la frumusețea feței sale, la mirosul pielii sale.

— Nu, nu am ucis-o. Aproape că m-a învins.

— E un semn rău. Semn foarte rău. A devenit periculoasă. Știi unde este acum? a întrebat San.

— Nici măcar nu știu unde sunt eu. Într-un loc ciudat, oricum.

— Ești departe, foarte departe. Arată-mi ce vezi.

Amhal a privit în jur: o junglă cu vegetație exuberantă, copaci cu frunze largi, cărnoase, flori cu culori violente, viță de vie răsucită.

— Ești în Ținuturile Necunoscute.

Un mare calm îl invadează pe Amhal. Emoțiile lui San i-au fost transmise direct. El a scos un oftat de ușurare: când San era liniștit, el se putea relaxa, de asemenea.

— Am fost în același loc ca și tine cu ani în urmă, a continuat San. Aici l-am întâlnit prima dată pe Kryss.

Asta era adevărat. Pământurile Necunoscute erau teritoriul elfilor, locul unde s-au exilat voluntar după ce oamenii și alte rase au colonizat Erak Maar, Lumea Pământeană. «Mherar Thar» așa cum o numeau ei, Țara Lacrimilor.

— Ești departe și vreau să te întorci cât mai curând posibil. Situația se schimbă rapid. Kryss va avea în curând nevoie de noi din nou.

— Spune-mi cum să mă întorc și o voi face imediat, a spus Amhal.

— Unde ți-e dragonul?

— Nu ştiu. Am ajuns aici după explozia unui portal magic.

— Ai avut noroc, atunci. Portalurile pot fi foarte periculoase: atunci când sunt distruse, energia eliberată este imensă și

imprevizibilă. Cunosc oameni care au ajuns în mijlocul oceanului.

Amhal a vrut dintr-o dată să râdă. Lui San i s-a părut amuzantă această poveste. Acum îl cunoștea aproape așa se cunoștea pe sine, dar era încă uimit de răceala lui. Spre deosebire de el, San nu avea probleme să accepte întunericul îngropat în inima lui. Tânărul se întrebase adesea cum a făcut-o. Poate că anii l-au învățat să accepte această parte din el. Sau poate că evenimentele pe care le-a trăit, suferințele pe care le-a trăit l-au făcut cinic și insensibil.

— Cunosc bine partea din pădure unde ești, am rătăcit destul acolo. Este singurul loc din Ținuturile Necunoscute unde crește gemima, planta pe care o vezi în tufișuri. Orva este la 10 zile de mers pe jos. Când ajungi acolo, îți voi explica cum să mi te alături.

Amhal s-a simțit liniștit. În curând nu va mai fi loc pentru vise sinistre, nici pentru îndoieli. Urma să-l găsească pe San, urma să-i respecte ordinele, și apoi totul va deveni clar. Și-a pus mecanic mâna pe medalionul care-i trepidează pe piept.

3
Prizonier

Adhara nu ar fi putut să spun cât timp au mers. Cu acel sac pe cap, spațiul și timpul și-au pierdut toate coerența. Părea să călătorească pe o distanță infinită, uneori la deal, alteori la vale. Ea ar fi vrut să-i spună atacatorului că nu este nevoie să-i acopere capul, deoarece nu avea nicio idee unde se află. Dar a tăcut, la fel cum a tăcut și el.

Vuietul valurilor, care s-a stins la începutul marșului lor, s-a auzit din nou, din ce în ce mai tare, până când atacatorul ei a urcat-o într-o barcă. Marea era agitată, iar Adhara se temea de mai multe ori că se vor răsturna. Apoi s-a produs un calm neașteptat, iar lumina care se filtra prin pânza sacului a dispărut. Aerul a devenit rece și umed, iar sunetul vâslelor care se scufundau în apă răsunau pe pereții unui loc închis. La scurt timp după aceea, barca a lovit ceva tare, iar Adhara a fost în cele din urmă eliberată de glugă.

— Te dai jos sau nu? o apostrofă răpitorului său.

Așa cum și-a imaginat, era un elf.

— Haide, mișcă-te! a adăugat el, uitându-se la ea cu ochii de gheață.

Adhara s-a supus și a scos un picior din barcă, având grijă să nu cadă, împiedicată de brațele sale legate. Odată ajunsă pe mal, s-a oprit să observe locul. Era o peșteră aproape complet inundată, cu excepția micii benzi de pietricele unde au ancorat. Bolta sa, de cel puțin treizeci de stânjeni înălțime, era străpunsă de o crăpătură îngustă parțial acoperită cu vegetație, care lăsa câteva raze de soare să treacă. Nu era principala sursă de lumină. Reflexiile albastre fluorescente scăldau locul, reverberate pe pereți de suprafața apei, ca și cum sursa de lumină ar fi venit de jos. Fata a uitat pentru o clipă că era prizonieră și privea, fără cuvinte, la acest loc încântător. Și-a băgat mâna în apă și a văzut-o colorându-se cu argint.

O scară șubredă ducea la o trapă mică. În timp ce Adhara se cățăra pe barele ei putrede, s-a uitat în jos. Marea acoperea plaja și se ridica încet spre ei. Din pașii rapizi și hotărâți ai elfului, și-a dat seama că nu mai era mult timp până să le lingă picioarele. A accelerat ritmul, impulsionata de cuțitul pe care temnicerul l-a îndreptat spre spatele ei.

De cealaltă parte a trapei erau o duzină de galerii săpate în stâncă. Au intrat într-una dintre cele mai mari. Pământul era umed și alunecos, iar Adhara înainta prudent. Răpitorul ei a continuat să-i apese cuțitul între omoplați, și a observat că o multitudine de perechi de ochi îi priveau: alți elfi, ascunși în umbră. Galeriile erau interconectate. Au mers o lungă perioadă de timp prin acest labirint de tuneluri înainte de a ajunge la o cameră mare luminat de două făclii. O bancă, sculptată din grosimea pereților, o înconjura. Elfii stăteau acolo, în mare parte înarmați cu sulițe lungi.

— În sfârșit ești aici! Încă câteva minute, și mareea ar fi închis accesul în peșteră. Văd că ai adus un oaspete...

Elful care tocmai vorbise era așezat pe un scaun înalt. Tunica simplă de pânză pe care o purta sub armură îi lăsa picioarele și brațele foarte musculoase goale. Din cauza capului ras, urechile lui păreau chiar mai mari decât cele ale semenilor săi. Era într-adevăr un elf? Adhara n-a mai văzut unul atât de impresionant. Avea ochi de gheață, de un violet foarte clar și nemilos, și totuși fața lui era surprinzător de grațioasă, cu ceva feminin. Un topor cu două lame zăcea lângă brațul drept.

— L-am prins pe intrus în vârful stâncii lui Thranar, i-am explicat răpitorului împingând-o spre centrul camerei.

Toți ochii erau pe ea.

— Cine ești și ce cauți în Mherar Thar?, a întrebat elful ras pe cap.

Abia atunci Adhara și-a dat seama că schimbul de replici a avut loc în elven. Ultima dată când a auzit limba, în Salazar, a reușit să surprindă doar câteva fragmente. Acum a înțeles perfect. Științei pe care Adrass i-a insuflat-o avea să-i ia ceva timp să ajungă la amintirea lui.

În orice caz, era mai bine să păstreze informațiile pentru sine. S-a prefăcut că nu înțelege și a arătat în mod deliberat un aspect derutat.

Elfii așezați în fața ei au făcut schimb de priviri.

— Cine eşti? a repetat elful, de data aceasta în limba Lumii Pământene, cu același accent fluierat ca agresorul său.

— Numele meu este Adhara.

— Adhara... «fecioara.»

Adhara a rămas interzisă. Nu știa că numele ei are o semnificație elven. Cu durere în inimă, ea s-a gândit la Amhal: el i l-a dat, iar aceste trei silabe l-au evocat imediat pe tânăr.

— Ce faci aici?

— Să fiu sinceră, nici măcar nu știu unde este, «aici».

Ochii elfilor au devenit mai severi si suspiciosi.

— Mherar Thar, a repetat șeful.

În mod hotărât, avea o voce incredibil de fluentă pentru un bărbat.

«Țara lacrimilor», a tradus Adhara mental. Nu a însemnat nimic pentru ea.

— Oamenii ca tine le numesc Ținuturile Necunoscute.

Lumina i-a strălucit imediat în minte. Adhara și-a amintit de elementele vagi pe care Adrass i le-a oferit despre acest loc. O carte despre Sennar, care povestea viața sa dincolo de Saar și întâlnirea sa fatală cu elfii. Deci a căzut în mâinile inamicului. Unele detalii, cu toate acestea, au rămas ciudate: drumul făcut legată la ochi, acești elfi înarmați până-n dinți și această intrare, care era aparent accesibilă numai la reflux... De cine se ascundeau oamenii ăștia?

— Am aterizat aici după distrugerea unui portal magic.

— Și din fericire, acest portal te-a materializat la o aruncătură de băț de noi?

— M-am trezit în mijlocul unei păduri și am mers mult timp să încerc să-mi dau seama unde eram.

Elful a continuat să se uite la ea cu scepticism.

— Și ce făceai lângă portalul ăla?

Adhara s-a gândit repede ce să spună.

— A trebuit să-l traversez pentru a ajunge la o bibliotecă unde cărțile necesare supraviețuirii mele erau ascunse, dar am fost atacată, și a fost distrus în luptă.

Elful încă nu părea convins.

— Dar părul ăla albastru? Ești pe jumătate elf?

— De la tatăl meu.

— Om sau jumătate elf, să știi că nu părăsești acest loc în viață. Toți cei care îl violează sunt pedepsiți cu pedeapsa cu moartea.

— Dar tu m-ai condus aici. Legată la ochi.

Elful a lovit cu ambele mâini pe piatră și privirea lui s-a înăsprit.

— Ajunge! Ne-am jucat destul. Kryss te-a trimis? Ești spion?

Adhara începea încet să înțeleagă.

— Folosește o jumătate de elf... N-am crezut niciodată că va cădea atât de jos! Ce spune șeful tău din nou? Că oamenii sunt paraziți, că trebuie exterminați, că trebuie să luăm înapoi ceea ce ne aparține... Ce ți-a promis să-ți vinzi oamenii în felul ăsta?

— Eu vin din Lumea Pământeană, nu știu despre ce vorbești, a spus Adhara.

— Ești ca acea ființă josnică care-l slujește, San. O corcitură, la fel ca tine. Este în natura jumătate-elfilor să trădeze?

Adhara a avut o lovitură în inimă și în cele din urmă a înțeles.

— În regulă! a exclamat ea. Vrei adevărul? O să-ți spun. Vin din Lumea Pământeană, unde am fost martora la începutul războiului pe care voi, elfii, l-ați aprins. Și acolo l-am întâlnit pe San, această ființă blestemată. Am aterizat aici în timp ce mă luptam cu unul din... elevii lui, a adăugat ea, încercând să-și controleze tremurul vocii. Și încerc să mă întorc în Lumea Pământeană pentru a continua să lupt și să-l învinge.

Privirea elfului se înmoaie ușor. El trebuie să fi fost obișnuit să sondeze suflete, pentru că părea să fi perceput sinceritatea cuvintelor sale. Cu toate acestea, încă nu avea încredere. S-a ridicat și Adhara și-a dat seama că era mai subțire decât credea ea, cu picioare surprinzător de conice. Corpul său, sub masa mușchilor pe care i-a expus, era al unui adolescent.

— Vrei să spui că ești dușmanul nostru?

— Îți spun că sunt dușmanul lui Kryss.

La acest nume, un murmur a străbătut camera. Cineva a scuipat pe podea.

— Ești foarte deșteaptă, din câte îmi dau seama. Dar cine îmi garantează că spui adevărul, că nu ești un spion trimis de adversarii noștri?

— Nimeni. Cu toate acestea, de ce ar alege un om, știind că ar fi suspect pentru tine imediat? Ca să nu mai spun că puțini oameni se aventurează dincolo de Saar...

Elful s-a plimbat în jurul ei, a examinat-o din nou. Apoi s-a oprit în fața unuia de-al lui.

— Du-o în temniță în timp ce noi dezbatem. Și să rămână acolo până la noi ordine.

Din nou, mica flacără, în întuneric. Adhara s-a uitat, dar nu putea vedea decât o picătură roșie în inima flăcării. Lumina tremurândă a luminat treptat o figură cu șolduri înguste și un piept mic.

«E femeie», și-a spus ea.

Din nou, vocea aspră și șuierătoare, la început înăbușită, apoi din ce în ce mai clară, străpungând neantul care o înconjura. De data aceasta, nu își repeta strigătul obișnuit de ajutor, nu i-a cerut ajutorul. Nu, de data asta șoptea cuvinte pe un ton disperat în elven.

«Spune-i lui Shyra să-și amintească de anii noștri din Orva, înainte ca Kryss să intre în viețile noastre. Spune-i că încă mai am geanta la mine, chiar și acum că am pierdut totul.»

Adhara a vrut să ajungă să atingă flacăra, dar cea mai mică mișcare necesita un efort imens, ca și cum s-ar fi împotmolit în noroi. A vrut să vorbească; nici un sunet nu a ieșit de pe buzele ei. Flacăra slăbește, și totul se dizolvă în cele din urmă într-o lumină albăstruie subțire.

Adhara a încercat să se miște, dar încă avea brațele legate la spate. În jurul ei, ziduri de piatră goală, bare grele de fier. Era în temnița unde elfii au aruncat-o.

Visul ăla din nou. Era sigură că era un mesaj. Nu era o coincidență că a căzut în vizuina rezistenței: femeia din vis era cea care a călăuzit-o spre peșteră. Trebuia să-l găsească pe Shyra și să-i transmită mesajul. Atunci, poate, totul va fi clar.

Femeia elf a intrat seara în celula ei. Își scosese armura și purta o cămașă și pantaloni scurți. Talia îi era strânsă de o curea la care atârna un pumnal lung. A închis ușa în spatele ei și s-a aplecat spre fată, stând într-un colț. A privit-o în ochi mult timp, iar Adhara s-a simțit inconfortabil.

— Ești dispusă să-mi spui adevărul?

— Ți l-am spus deja.

— O parte din el. Poate.

Adhara ofta. Tot ce trebuia să facă era să se bazeze pe instinctele ei.

— De când sunt pe pământul tău, am avut vise.

— Bine pentru tine. Am încetat să mai visez când Kryss a apărut în viața mea și a distrus totul. De atunci, am avut coșmaruri, noapte după noapte.

Gura ei era încleștată într-o grimasă de durere.

— Acestea nu sunt vise normale, a continuat Adhara. Mereu visez același lucru... O siluetă pe care nu o pot distinge îmi vorbește clar și îmi cere ajutorul.

— Și ar trebui să mă intereseze visele tale?

— Pentru că am venit aici urmând vocea aia. E greu de explicat, dar... picioarele mele *știau* unde să mă ducă. Pentru că dacă creierul meu nu știa unde sunt, corpul meu știa că trebuie să vin aici.

Privirea elfului se înăspri.

— Nu râde de mine. Am nevoie de răspunsuri precise, nu de iluzii despre visele tale.

— În această noapte, am visat din nou. S-ar putea să nu aibă sens, dar... Trebuie să vorbesc cu Shyra, deși nu știu cine e.

Elful a pus o privire de foc asupra ei.

— Cine ți-a spus numele ăsta?

— Cea pe care o văd într-un vis.

— Și ce ai să-i spui?

— Trebuie să vorbesc cu el singură.

Adhara s-a întrebat brusc dacă un vis merită să-și asume atâtea riscuri. Cu toate acestea, în viața ei, a acționat de multe ori în conformitate cu instinctele ei.

— Spune-mi, a insistat elful.

— Nu cred că ai înțelege. Pentru mine, este un mesaj personal.

Elful și-a dus mâna la pumnal.

— Vorbeşte!

De data asta, Adhara nu a avut de ales.

— Trebuie să-i spun că cea pe care o visez își amintește de anii lor în Orva, înainte ca Kryss să intre în viața lor. Și că are întotdeauna geanta în posesia ei... chiar și acum că a pierdut totul.

Cu un salt, elful a apucat-o de păr. Adhara nici măcar nu a avut timp să-i vadă mâna prinzându-și pumnalul, a simțit doar ceafa lovită de piatră, sângele cald curgând din rană și lama înghețată de pe gât. Fața elfului era lângă a ei, cu trăsăturile distorsionate de furia oarbă.

— De unde știi toate astea? Cine eşti? Și unde o ține?

Vocea ei a devenit un strigăt, mâna îi strângea gulerul cămașii lui Adhara gata s-o sugrume.

— Eu... nu... nu știu cine e... Shyra, reușește dureros să șoptească.

— Eu sunt Shyra, cățea!

4
Shyra

Memoria lui Shyra a păstrat acea amintire pentru totdeauna. Orva mirosea a sare. Fenomenul avea loc o dată pe an, pentru înflorirea veridoniei. Marea era acoperită cu alge marine semănând cu o pajiște verde uriașă, care lua ca prin magie locul oceanului. Două zile mai târziu, apăreau florile: mici globuri albastre formând grupuri lungi. Pluteau pe suprafața apei și, noaptea, străluceau, iluminând întregul oraș. În cele din urmă, după o singură zi de viață, zburau în bucăți și eliberau polen fluorescent în aer. Străzile și acoperișurile erau invadate, iar mirosul de sare era intens, îmbătător. Arăta ca zăpada, zăpada pe care n-au văzut-o niciodată, dar care, știau ei, exista în Erak Maar, mai ales în Ținutul Sable, de unde au venit strămoșii lor.

Ea și Lhyr aveau 12 ani. Ele au ieșit cu ceilalți și au asistat la înflorirea florilor, cocoțați pe marginea stâncii. Se întâmpla în fiecare an, dar era întotdeauna o surpriză. Și când florile au explodat, oamenii au țipat uimiți. Conform legendei, Phénor, zeița fertilității, a mers pe covorul de alge marine și, atingând clopotele cu piciorul, le-a făcut să explodeze.

Lui Shyra i-a plăcut aseară. Pentru că i s-a permis să părăsească templul și să hoinărească prin oraș după cum îi plăcea, și pentru că surorii ei îi plăcea sărbătoarea. O putea vedea privind cu nerăbdare exploziile, cu ochii fixați pe covorul de alge marine, cu bărbia odihnită pe genunchii strânși la piept. Când aerul a răsunat de scârțâitul florilor, care odată cu acest ultim oftat au pus capăt scurtei lor existențe pământești, ea și-a bătut mâinile de încântare. Polenul sclipitor i-a făcut ochii să strălucească într-un mod special, iar Shyra nu s-a săturat niciodată să se uite la ei. Ea și Lhyr erau gemene, dar ochii ei nu străluceau niciodată așa.

După spectacol, ca de obicei, au continuat pe străzile orașului în mijlocul palatelor din lemn, adunând polenului parfumat cu mâinile pline. Apoi au urcat dealul și s-au rostogolit în acel praf fluorescent până când erau doar două forme lungi și strălucitoare sub cerul înstelat. Într-o oră, vor fi zorii. Preoții le duceau înapoi la templu. Lhyr în slujba închinării, Shyra în serviciul războiului. Era soarta copiilor oferiți templului.

— Ești de acord să facem un pact?, a întrebat brusc Lhyr.

Shyra s-a întors spre ea.

— Ce fel de pact?

— Genul care durează o viață întreagă.

Lhyr a sărit în sus, și înainte ca sora ei să aibă timp să spună ceva, i-a luat pumnalul de la centură. Cu eleganța care i-a pătruns în toate gesturile, ea și-a tăiat un fir de păr și i l-a arătat ținându-l între două degete.

— Poftim. Acum trebuie să faci același lucru.

Shyra i-a aruncat o privire dubioasă, și apoi s-a supus. Toți cei care îi cunoșteau credeau că sunt la fel, dar cele două surori știau că nu era cazul: părul verde al lui Lhyr era puțin mai deschis. Era mica lor diferență, pe care o cultivau ca secret. Preoții au avut grijă să le facă recunoscute: Lhyr avea părul lung în timp ce Shyra, care era destinată să devină războinică, îl purta foarte scurt. I-a fost greu să taie o șuviță din el.

Lhyr a smuls o bucată din tunica ei în care și-a pus propria șuviță de păr. I-a dat-o apoi lui Shyra, invitându-o să facă același lucru..

— Trebuie să-mi juri că o vei purta mereu la tine, indiferent de ce s-ar întâmpla, a spus ea, luându-i mâna care-i prindea părul.

— Dacă vrei să...

— Shyra, e un pact *sacru.* Asta va fi legătura noastră, secretul nostru. Când drumurile noastre se vor separa, ne va ține în legătură. Și când una dintre noi moare, cealaltă va arde cele două fire, bine?

— Ce idee macabră...

— În regulă? a insistat Lhyr, strângând mâna sorei ei mai tare.

Shyra a fost forțată să accepte.

— Jură.

— Jur.

Pentru elfi, gemenii erau un semn al sorții. Nu mulți s-au născut, și erau considerate creaturi speciale, binecuvântate de zei, cu atât mai mult atunci când aceștia erau identici, ca Lhyr și Shyra. Acesta este motivul pentru care părinții lor le-a dedicat zeităților protectoare ale orașului - Shevraar și Pheor, în Orva. Au fost încredințate templului pentru a putea fi crescute de preoți.

Din întâmplare, Shyra a fost destinată pentru închinarea lui Shevraar și Lhyr celei a lui Phenor, dar în timp a apărut tuturor

ca o alegere ghidată de zei. Shyra era un adevărat băiețoi, excelând în manipularea armelor; Lhyr, pe de altă parte, era înclinată spre studiu și contemplare. Nimeni nu ar fi putut bănui cât de mult a cântărit viața templului asupra lor.

Ele nu aveau prieteni de vârsta lor; erau singurii gemeni din generația lor și au dus o existență mohorâtă într-o lume a adulților care, în timp ce îi venerau, le-au impus, de asemenea, o mie și una de îndatoriri. Nu aveau decât legătura lor, de aceea erau inseparabile. Fiecare știa gândurile celeilalte, și de îndată ce obligațiile lor le permiteau, petreceau ore lungi împreună, fără a fi nevoie să schimbe un cuvânt.

În ochii preoților și a tuturor celorlalți, era ceva morbid și nesănătos în relația lor. Dar lui Shyra și Lhyr nu le-a păsat. Agățându-se una de cealaltă era singura cale prin care puteau supraviețui.

Cariera lui Shyra era copleșitoare: general la vârsta de douăzeci de ani. Lhyr nu a făcut excepție. Darurile ei de magiciană erau extraordinare. Magia elfilor avea caracteristici speciale. Se baza pe principii diferite de cele ale oamenilor, ceea ce implică o comuniune intensă cu natura. Dar odată ce era expert în arta sa, magicianul devenea capabil de minuni extraordinare. Și, în această zonă, Lhyr era imbatabilă.

Așa cum se așteptaseră, drumurile lor s-au separat în cele din urmă. Au fost forțate să trăiască în orașe diferite, uneori trecând luni de zile fără să se vadă. Atașamentul pe care l-au arătat când erau copii părea să dispară la maturitate. În ochii lumii, cel puțin, pentru că Shyra purta mereu în jurul gâtului punga care conținea părul lui Lhyr și nu se despărea niciodată de ea.

Lhyr a învățat-o o incantație ușoară pentru a comunica de la distanță. O făceau în fiecare seară, spunându-și una alteia ce li s-a întâmplat în timpul zilei. De cele mai multe ori, nici măcar nu au avut nevoie de prea multe detalii. Într-un mod misterios, una știa ce făcea cealaltă. Un fir subtil, dar solid le-a unit dincolo de distanță, permițându-le să facă schimb de gânduri și sentimente. Și în timp ce erau separate de sute de leghe, s-au simțit mai aproape ca niciodată.

Kryss a apărut pe neașteptate în viața lui Shyra. S-a antrenat cu ea, iar cei doi tineri chiar au încrucișat uneori săbiile. Shyra

și-a amintit de el ca de un băiat chipeș, cu nimic special în afară de rangul său: era fiul regelui.

Abia când l-a auzit vorbind într-o tavernă, înconjurat de camarazii lui de arme, l-a observat în cele din urmă. Poate din cauza a ceea ce a spus, sau a felului în care a spus-o. Acestea nu erau idei noi. Erak Maar reprezenta un pământ promis pentru elfi; seara, mamele inventau povești pentru copiii lor despre acest loc fermecat unde pe pământ curgea lapte și miere.

Foametea de zeci de ani în rândul poporului elf a alimentat visele de răzbunare, și în adâncul lor mulți elfi s-au văzut întorcându-se la Erak Maar ca stăpâni. Unii chiar au vorbit despre recucerire. Dar Kryss a fost primul care a spus că era posibil, primul care a profitat de acest vis și l-a transformat în realitate.

Când a menționat-o, părea animat de un foc sacru, ca și cum zeii înșiși i-ar fi inspirat cuvintele. A vorbit despre onoare, despre preluarea unei proprietăți care aparținea poporului său, despre încheierea unui exil care a durat prea mult.

Shyra a fost printre primii care au crezut în el. În Erak Maar, totul ar fi diferit. Foametea va înceta și, la sfârșitul războiului, țara va fi împărțită în mod egal între toți locuitorii. Fiecare elf va deveni proprietarul propriului pământ. Și în cele din urmă, soldații nu și-ar mai irosi talentele în exerciții zadarnice. Tânăra războinică i-a jurat supunere îngenunchind în fața lui și l-a implorat s-o accepte în rândurile sale.

Mai târziu, ea nu a înțeles de ce a făcut acest lucru. Probabil pentru că ucenicia ei în templu a făcut-o flămândă de sânge și moarte, și cu atât mai mult de glorie și ideal. În lumea înghesuită a Orvei, nimic nu merita să renunți la viața ta pentru el.

Dinpotrivă, Kryss i-a oferit o cauză pentru care să se dedice trup și suflet, o existență mult mai atractivă decât cea a unui soții și a unei mame.

— Am încredere în el, i-a explicat lui Lhyr, care s-a întors la templul din Orva, și tu ar trebui să faci la fel. Exilul nostru durează de atâta timp încât ne-am obișnuit să fim umiliți, condamnați să ducem o viață de refugiați. Erak Maar este Pământul nostru.

— Nu ești bine aici, soră? Nu-ți place Orva?, a răspuns Lhyr, sceptică.

— Nu are nimic de-a face cu asta. Vorbesc despre construirea unei lumi mai bune pentru copiii noștri. Vei vedea, Kryss ne va duce departe, el ne va readuce poporul la măreția lui anterioară.

— Ce nevoie avem de măreție? Iubesc acest oraș, sunetul mării, izbucnirea veridoniei. Suntem fericite aici, nu poți nega.

Shyra a dat din cap.

— Dar nu e casa noastră!

— Pentru mine, este. Și pentru mulți alți elfi.

— Te înșeli. Acasă, acolo sunt îngropate oasele strămoșilor tăi, este pământul pe care ți l-au dat zeii, pe care l-au creat pentru tine înainte să ieși la lumină.

Lhyr și-a luat un aer serios.

— Acasă trăiesc amintirile tale, oamenii pe care îi iubești. Acasă, este locul unde ești, a adăugat ea, uitându-se intens la sora ei.

Shyra părea jenată.

— Desigur... și pentru mine, dar..., a bâlbâit, tulburată. Dar în Erak Maar, vom fi cu toții mai fericiți.

Și a început să-i cânte toată propaganda prin care, la acea vreme, Kryss a câștigat elfii pentru cauza lui.

Lhyr asculta în tăcere, doar schițând un zâmbet din când în când.

— Poate... dar nu-mi plac ochii lui, concluzionează ea.

Ascensiunea lui Kryss era lentă. La început, el a fost luat în râs, și tovarășii săi au fost identificați ca fanatici.

Dar când încă o foamete a lovit populația, unii au început să dea din cap în tăcere. Elfii s-au săturat de orașe-state și de disensiunile lor interne și visau să se reunească pentru a forma o singură națiune. Rebeliunea, la început abia șoptită, s-a răspândit la fel de repede ca o calomnie, târându-se din casă în casă, infiltrându-se în familii și semănând discordie. Iar cei care au râs înainte erau forțați să-l ia foarte în serios pe Kryss și pe susținătorii săi în creștere.

Ultimul pas a fost făcut când regele Devhir și-a dat seama că fiul său punea în pericol pacea regatului. L-a acuzat de conspirație și l-a închis. Aceasta a fost oportunitatea la care Kryss și oamenii lui au sperat.

Armata s-a împărțit în două tabere, iar Kryss a condus-o pe a sa în războiul civil. Tații au fost uciși de proprii lor fii, familii întregi au fost sfâșiate de un conflict pentru care nimeni nu era pregătit.

Lhyr pur și simplu s-a lăsat purtată de evenimente. Retrasă în templul ei, a așteptat. Lăsând ca totul să se termine, lăsând nebunia asta colectivă să dispară, lăsând-o pe sora ei să se întoarcă la ea. Și Shyra s-a întors, da, dar nu ca să-i spună despre vremurile bune.

— Trebuie doar să-l susții. Ghidul nostru este inspirat de zei, el îl sfințește pe Shevraar mai mult decât oricare dintre voi a făcut-o vreodată. El *este* Shevraar, i-a spus ea.

Lui Ihyr i-a fost greu s-o recunoască. Ochii ei străluceau de un foc interior care a devenit din ce în ce mai mult un foc incontrolabil. El a consumat deja o mare parte din sora ei, și amenința să înghită ceea ce a mai rămas din ea.

Dar nimic nu putea rupe legătura care a unit-o cu sora ei, nici măcar războiul. A acceptat pentru ea.

— Dacă asta vrei... Da, sunt cu tine, a răspuns ea.

Devhir a fost decapitat în public ca un criminal de rând.

Fiul său, stând la picioarele schelei, nu a tresărit. Shyra era alături de el.

Continuarea a avut loc cu viteza unui vis. Loialitatea lui Shet, Merhat și Nelor, unitatea elfilor. Și în sfârșit, războiul cuceririi.

Shyra jefuia de la masacru la masacru, indiferentă la vărsarea de sânge. Măreția scopului pe care îl urmăreau justifica totul. Și în exaltarea acestei perioade, ea s-a simțit în sfârșit vie, trup și suflet.

Chiar înainte de Noaptea Florilor, Kryss a chemat-o.

Shyra s-a prezentat, punctuală și mândră, ca întotdeauna.

Regele i-a vorbit îndelung, și i-a explicat planurile sale, ea a simțit cum sângele ei îngheța în vene.

Elfii erau în mod covârșitor inferiori numeric locuitorilor Lumii Pământene. Dacă voiau să câștige, trebuiau să restabilească echilibrul. Acesta este motivul pentru care Kryss s-a gândit la o boală capabilă să extermine o mare parte din populația din Erak Maar.

Până atunci, Shyra nu a avut plângeri; ea chiar a admirat mai degrabă pragmatismul regelui ei, darurile sale ca strateg. Ceea ce a urmat i-a făcut credința să șovăie.

— Avem nevoie de un magician extraordinar de talentat, care este de acord să-și dedice întreaga viață acestei sarcini: el va trebui să păstreze activ zi și noapte sigiliul pe care l-a creat, fără nici o întrerupere.

— Nu vom avea probleme să găsim pe cineva în rândurile noastre dispus să facă un astfel de sacrificiu.

— Nu am nici o îndoială în privința asta. Și în plus, l-am găsit deja. Nu ai o soră dedicată cultului lui Pheno?

Kryss și-a trimis deja emisarii să vorbească cu Lhyr, dar preoții templului le-au interzis să o vadă.

— Tu ești singura care o poate convinge, spuse el.

Au fost zile groaznice. Shyra a îmbrățișat orbește cauza regelui; la un semn de la el, ea i-ar fi oferit viața ei fără ezitare. Dar viața lui Lhyr era cu totul altceva. Nu avea nici dorința, nici dreptul de a o sacrifica elfului.

A încercat să se convingă că visul suveranului ei avea prioritate față de orice, a încercat să-și amintească cum s-a simțit înainte să apară în viața ei. Fără niciun rezultat.

S-a dus să-și vadă sora. Pentru a înțelege.

— Nu am încredere în el, și tu știi asta, a spus Lhyr. Am încercat să mă țin cât mai departe de el, în timp ce încercam să-i aud motivele pentru că ești unul dintre cei mai loiali locotenenți ai lui. Dar oricât de mult aș încerca, nu văd decât nebunie și violență în Kryss.

— Pot să-ți explic, dacă vrei...

Sora lui a oprit-o cu un gest.

— Vei înțelege atunci dacă îți spun că toate astea nu au nimic de-a face cu Kryss. Suntem noi două acum. Acum 15 ani, am făcut un pact.

Shyra a mângâiat punga care conținea părul lui Lhyr.

— Ești gata să-l renegi pentru acest om? Deci îl iubești mai mult decât pe mine?

Shyra a dat din cap, copleșită.

— Ai sacrificat câțiva ani din viața ta, i-ai dat totul, până și sufletul tău. Dar și sufletul ăla îmi aparține, am jurat în acea

noapte. Acum mă vrea, dar sunt a ta, și tu știi asta. Deci nu e treaba mea să-i răspund, depinde de tine. Vrei să-l ascult? Vrei să mor pentru el?

Shyra a simțit o disperare nemărginită.

— Te rog, nu-mi face asta...

— Nu-ți fac nimic eu, el ți-o face. E un test, Shyra. Vrea să renunți la tot ca să-ți dovedești devotamentul față de el și să-l asiguri că te vei închina mereu voinței lui. Eu, pe de altă parte, vreau doar să fii fericită. Deci, dacă ești sigură că locul tău e cu el, mă voi preda lui Kryss. Cu toate acestea, gândește-te la asta, Shyra, pentru că nu va fi nici o cale de întoarcere posibilă.

Sfâșiată, Shyra se uită fix în ochii surorii ei, și curând totul a devenit clar.

— Însemni mai mult pentru mine decât orice, a spus ea zâmbind.

I-a luat mâna.

— Iartă-mă că te-am întrebat.

Lhyr i-a dat zâmbetul înapoi și i-a mângâiat obrazul.

— Știi că aș face orice pentru tine.

Shyra s-a întors să-l vadă pe Kryss consolată. Nu avea nici o îndoială că regele ei va înțelege. În plus, era înconjurat de magicieni excelenți: de ce ar fi insistat să o aibă pe sora lui?

Îngenuncheată în fața tronului, ea a explicat din adâncul inimii se simțea. Kryss a rămas impasibil, iar la sfârșitul discursului său a respins-o cu o fluturare de mână.

Shyra s-a ridicat fără să știe ce să creadă.

Când s-a întors la Lhyr o săptămână mai târziu, preoții dezorientați i-au spus că nu mai este acolo.

— O duzină de oameni înarmați au venit acum cinci zile. L-au ucis pe unul de-al nostru și au luat-o cu forța. Nu știm unde.

Shyra, ca o nebună, s-a repezit la palat și nu a ezitat să înjunghie un paznic pentru a intra în sala tronului la care i s-a interzis accesul.

— Unde e sora mea? a strigat ea, din ea.

— Unde nu ai fost în stare să o conduci, a răspuns Kryss cu un zâmbet respingător. Dar ar trebui să fii mândră de ea, pentru că ne va asigura victoria.

5
Asasinul.

— Trupele noastre sunt blocate aici, în Laran, a spus al doilea locotenent, un elf înalt și slab ca un cui, arătând cu degetul pe hartă. Au trecut șase zile de când oamenii noștri au încercat să spargă asediul, fără rezultat. Dușmanii noștri sunt înrădăcinați în interiorul satului, și nu există nici o cale de a-i alunga.

Gersh, comandantul trupelor staționate în Pădurea Țării Vântului, un elf rotund, s-a uitat la hartă, mângâindu-și bărbia fără păr. Era surprinzător de mare pentru rasa sa și avea ceva uman. Dimensiunea corpului său, cu toate acestea, nu l-a împiedicat de la o carieră în armată. Pentru Kryss, doar talentul a contat, iar lui Gersh nu i-a lipsit.

— I-am ordonat lui Kerash să meargă să-i ajute. Unde e?

Al doilea locotenent părea incomod.

— Da, Kerash ar fi trebuit să aducă întăriri la Laran, dar...

Ochii lui Gersh au devenit două fante.

— dar?

— Unul dintre mesagerii noștri tocmai ne-a adus vestea: comandantul Kerash e mort.

Gersh s-a ridicat cu un salt.

— Mort? când?

— Acum trei zile. Într-o ambuscadă.

Gersh și-a contractat maxilarul. În ultima lună, totul a mers prost. Prima crimă nu a surprins pe nimeni. Toată lumea știa că Regina Pământului Soarelui avea o armată specială care a luat măsuri de la începutul invaziei elfilor în Lumea Emergentă. Pentru a contracara această amenințare, a fost suficient pentru ei să consolideze controalele și să crească numărul santinelelor lor de noapte. Dar apoi a mai fost o victimă, apoi alta, apoi alta. Apoi elfii au fost forțați să afle că vântul s-a întors. Evident, Doubhée, această viperă, a găsit o cale de a-și face războinicii și mai eficienți.

Pe măsură ce decesele s-au înmulțit, zvonurile au început să circule. Se vorbea despre o umbră care se furișa în tabără noaptea, tăcută și fatală ca un păianjen veninos. Nicio santinelă nu a reușit să-l intercepteze, nici un paznic nu l-a putut înfrunta. Nu a eșuat niciodată și a fost imprevizibil. Unii au susținut că nu a fost o singură persoană, ci un grup de asasini special instruiți;

alții au susținut că a fost un bărbat, alții o femeie. Dar nimeni nu l-a văzut vreodată față în față, sau cel puțin cei care au făcut acest lucru au dus misterul în mormânt.

Gersh, de asemenea, îndoit că aceasta a fost opera unui individ izolat.

— Din nou?", a întrebat el între dinți.

— Toate indiciile sunt că da.

Comandantul a bătut din pumn pe masă, iar elful s-a speriat.

— Arestați-i. Pe lângă pierderile pe care ni le provoacă, frica crește în rândul trupelor noastre. Soldații brodează legende despre acești așa-ziși războinici invincibili, și mai presus de toate, reverberează la comandă, acuzați de slăbiciune și ineficiență.

Gersh s-a ridicat și a început să se plimbe prin cort.

Au pierdut șase zile pentru acest sat de mâna a doua, șase zile pentru a vâna patru oameni proști. Și totuși, regele a fost clar: în acest război, nu au existat obiective minore. Fiecare sat trebuia cucerit, fără excepție.

— Trebuie să reacționăm, nu ne putem înclina în fața câtorva mercenari. Găsește-mi încă 50 de oameni. Nu vreau să mai pierd încă o zi pentru locul ăsta mizerabil.

Elful și-a plecat capul.

— Domnule, în ceea ce privește siguranța ta...

— Două santinele la intrarea în cortul meu sunt mai mult decât suficiente. Nu dorm niciodată cu un singur ochi, iar asasinul care mă va lua prin surprindere nu s-a născut încă.

Sublocotenent a ezitat o clipă și în cele din urmă a ieșit din cap.

Comandantul a rămas singur, în tăcerea taberei. Toată lumea doarme de mult timp. Îi plăcea noaptea. A fost noaptea în care a studiat situația armatelor, că el a planificat manevrele sale viitoare. Liniștea orelor de noapte i-a încurajat concentrarea.

Absorbit de îndatoririle sale militare, el a dat puțin spațiu pentru a dormi. Se antrena pentru război de ani de zile. Pentru că s-a născut soldat, războiul, îl avea în sânge. A simțit-o apropiindu-se, zi de zi. El a văzut-o pregăti pe fețele ude ale concetățenilor ei, el a auzit-o ridica cântecul ei în discursurile lui Kryss - în primul rând clandestine, apoi în aer liber. Și în cele din urmă, ea a sosit. Un război sfânt, un război de recucerire. La care el a răspuns prezent.

Și-a scos armura. El nu a avut nici un squire, el a spus că a fost un lux care a fost strămutate în vremuri de război. S-a dezbrăcat încet, cu membre grele. Avea încă 50 de ani.

Când s-a întors spre pătuțul lui, a văzut-o. Nimic nu a anunțat-o: părea să se fi materializat magic, vomitând de cele mai rele coșmaruri ale ei.

Ochii lor s-au încrucișat pentru o clipă. Gersh s-a uitat la ea. Păr lung, neted, față ovală de fată, ochi negri ca fântânile. Era foarte tânără, cel mult 17 ani, dar comandantul a recunoscut-o imediat.

— Nu... Este imposibil...", murmura el, cu uimire, ajungând la pumnalul ascuns în cizme, singura armă pe care încă o purta asupra lui.

Degetele lui nu au avut timp să ajungă la el. Brațul adversarului său a descris un cerc mare, iar gâtul său s-a deschis într-un flux mare de sânge roșu. Gersh a căzut la pământ fără sunet.

Fata și-a șters lama pe pantaloni și s-a uitat atent în jurul ei. O lumânare strălucea pe masă, lângă o carte. A răsturnat-o, iar pergamentul s-a aprins imediat.

Focul s-a extins la cort într-o clipă.

Era deja în afara taberei când o voce a strigat:

— La foc, la foc!

Zorii se ridicau într-o zi cenușie și rosă când Doubhée s-a alăturat cortului său. Timpul se scurgea pentru ea, ea a simțit-o. Deja respirația lui era mai gâfâind, articulațiile mai dureroase.

"Devine din ce în ce mai scurtă!" ea a gândit furios ca ea a alunecat în interiorul. S-a așezat pe pat și a luat o oglindă. I-a apărut o față tinerească. De obicei, evita să se privească. Această față netedă și ingenioasă i-a amintit de prea multe amintiri. Copilăria lui pierdută, Maestrul, și în cele din urmă omul vieții sale, cel care a iubit aceste trăsături.

Dintr-o dată, ridurile i-au acoperit pielea de piersică, de la colțul ochilor până la frunte, apoi în jurul gurii, săpând din ce în ce mai adânc. Ochii lui au devenit ca și umflate de toate imaginile de moarte au fost martori în șaizeci de ani de viață, buzele lui uscate. Într-o clipă, era doar figura unei bătrâne în oglindă, cea a reginei rupte și obosite pe care Doubhée o

devenise. Noaptea i-a oferit darul tinereții, ziua l-a zdrobit sub greutatea anilor.

A întins oglinda și și-a pus ochii pe mâinile ei încrețite, mâini care încă mai știau să ucidă. Zorii au pătat cerul spre est. Era timpul să începem să acționăm din nou.

Când Tori i-a oferit becul, l-a acceptat fără să pună prea multe întrebări. A fost nevoie de mai multe decese, alte orori, și impetuozitatea nepoatei sale pentru ca ea să se gândească la ea folosind-o.

Ea s-a angajat să o antreneze personal pe Amina, iar zi de zi, în fața noii sale puteri, a văzut încă o dată cât de mult a îmbătrânit trupul ei. Între timp, războiul a continuat fără milă, un război pe care nu a mai putut să-l ducă. Atunci a luat o decizie. Într-o noapte, când era încuiată în cort, lichidul din bec părea să strălucească. Ca și ar suna-o.

Ea a luat prima înghițitură în fața oglinzii și a așteptat. S-a pregătit pentru o transformare teribilă și dureroasă. De fapt, pielea lui pur și simplu s-a tras pe față, redobândind suplețea și culoarea; mușchii ei și-au recăpătat vigoarea, iar ea devenise din nou fata de 17 ani care își câștiga existența ca hoață.

Să ne vedem așa a fost un șoc. Instinctiv, s-a abătut de la oglindă. Căci dacă imaginea reflectată i-a dat iluzia că s-a întors în timp, tot ce o înconjoară i-a amintit de ceea ce pierduse.

În seara primei sale misiuni criminale, ea se despărțise de pumnalul lui Sarnek. Uciderea cu acea armă ar fi fost o trădare a fostului său stăpân. Și-a amintit prea bine în acea zi, cu atâția ani mai devreme, când a jurat că nu va mai fi niciodată un ucigaș angajat. Și chiar dacă a abandonat ultima scrisoare a lui Sarnek într-o cabană din apropierea satului Huyé, ea încă o cunoștea pe de rost. Ani de zile, ea a fost garantul jurământului ei. Alte iubiri și o viață întreagă au separat-o acum de moartea ei, dar într-un fel Sarnek a fost mereu alături de ea. Ca pumnalul pe care i l-a dat, pe care Doubhée l-a purtat în talie în toți acești ani.

L-a pus cât de bine a putut, apoi l-a înfășurat într-o bucată de catifea și l-a închis într-o cutie pentru totdeauna. Apoi a luat arme noi și a plecat. Sperând că Sarnek va înțelege.

Așa a început totul. Cu uimire, Doubhée și-a dat seama că își amintea totul, ca și nu ar fi trecut o zi de la ultima ei crimă. Criminalul din ea a adormit în tot acest timp, gata să revină în acțiune la momentul potrivit. Uneori, Doubhea a crezut cu groază că a căzut la fel de jos ca cel mai mare dușman al ei, Rekla, Păstrătorul Otrăvurilor, pe care l-a ucis cu mulți ani în urmă. Ea a fost prea întinerire datorită unui philtre magic, care a negat, de asemenea, vârsta ei.

"Suntem diferiți, o fac pentru poporul meu", s-a justificat ea însăși, care nu le-a luat gustul amar din acele nopți petrecute înșelând timpul și făcând orori în ciuda jurămintelor ei.

— Cât de obosit arăți...", a exclamat Baol, rețeta sa, în timp ce intra în cort.

Doubhée s-a speriat. Nu și-a salvat puterile în ultimele săptămâni. Ea a ieșit aproape în fiecare noapte și rareori a dormit mai mult de câteva ore.

— "Am studiat hărțile noastre pentru întâlnirea de mâine", a mințit.

Baol și-a permis să zâmbească.

— S-ar putea să nu fi fost necesar. Noaptea trecută, un incendiu a izbucnit în vest.

Doubhea a simulat surpriza.

— Unde, mai exact?

— În tabăra elfilor. Soldații staționați în apropierea satului Casta au fugit. I-am capturat pe unii dintre ei, alții au murit în luptă. Doar câțiva au scăpat.

— Norocul ne-a zâmbit, a spus Doubhée, purtând la buze paharul de baol de lapte cald care i-a adus.

— Nu e vorba de noroc.

Doubhea nu a vrut să umple tăcerea care a urmat; s-a mulțumit cu o înghițitură.

— E o altă lovitură din partea misteriosului asasin, aliatul nostru anonim.

Zvonul că un asasin extrem de talentat făcea ravagii în rândurile inamice s-a răspândit și în rândul trupelor lumii emeredere. Doubhée a minimalizat întotdeauna zvonul, în timp ce pretindea o dată sau de două ori pentru a trimite unii dintre oamenii săi să investigheze.

— Ce contează identitatea lui pentru noi? "El ne ajută, asta e cel mai important lucru", spune ea, ținându-și paharul gol ordonantei.

— Dacă ar fi fost unul de-al nostru, ar fi putut fi și mai util.

— Dacă ar fi vrut să lucreze ca o echipă, s-ar fi făcut deja cunoscut. Probabil e un călăreț singuratic.

A vrut să se ridice, dar un genunchi inflamat a oprit-o. Baol a înțeles imediat și a fugit să-l ajute. Cu discreție, așa a făcut-o mereu. De aceea Doubhée l-a ținut aproape de ea. Uneori i se părea că-și citea gândurile. El a fost mereu acolo când ea a avut nevoie de el, fără să-l facă vreodată să simtă că ea era bătrână sau inutilă. Și el a fost singurul în fața căruia nu i-a fost rușine să-și arate slăbiciunea și oboseala. Dacă ar fi putut să spună cuiva ce face, că cineva ar fi fost Baol. Dar știa că secretul ei era unul pe care noi nu-l împărtășim.

Rânduiala a însoțit-o pe un scaun și a ajutat-o să-și pună armura ușoară pe care o purta de când s-a întors pe câmpul de luptă. Tori o avertizase: de fiecare dată când efectul poțiunii se decolora, se simțea un pic mai în vârstă, un pic mai multă snudge. De când a folosit-o, articulațiile ei au făcut-o să sufere mai mult, vederea i-a scăzut și s-a simțit chiar obosită. Acest philtre a avut un preț, și acel premiu a fost chiar viața lui. În tabără, se zvonea că regina se ofilea la vedere, dar nimeni nu a fost surprins de acest declin rapid. El a fost învinuit pentru îndoliările sale recente - moartea soțului ei și cea a fiului ei.

La rândul său, Doubhée nu era îngrijorat. I s-a părut o înțelegere cinstită. Ea a devenit conștientă de trecerea timpului în ziua nașterii lui Ner: dintr-o dată, și-a dat seama că într-o zi va muri. Încă mai avea multe zile de glorie în fața ei. Suficient pentru a suporta bătrânețea și degradarea lentă a corpului său. Ulterior, soțul ei a predecedat-o, și apoi a fost rândul fiului ei, și nu a mai fost brusc loc pentru glorie sau bucurie. Începuse să se gândească la moarte cu seninătate, chiar și cu ușurare. Cel mai bun din viața ei a fost acum în spatele ei și tot ce a rămas au fost amintiri. Și-a sacrificat de bunăvoie sfârșitul vieții pentru poporul ei.

— Ei bine, ce ne rezervă programul astăzi?", a întrebat Baol după ce s-a îmbrăcat.

Ordonanta a a privit-o grav.

— Am niște vești care nu-ți vor plăcea.

6
Le dernier rêve

Shyra și-a încheiat povestea cu o luciditate nemiloasă. Prăbușirea vieții sale, pierderea idealurilor sale, o suferință constantă, apoi un sentiment de goliciune, atracția morții... Și, în sfârșit, angajamentul față de rezistență. Aceiași bărbați cu care s-a luptat și pe care i-a considerat trădători înainte de sacrificiul surorii ei i s-au părut brusc a fi în lumea reală. Așa a decis să li se alăture și să lupte cu Kryss.

Adhara a ascultat în tăcere, uimit. Totul s-a luminat brusc, iar călătoria lui de la explozia portalului avea sens.

După povestea ei lungă, Shyra părea secată. Dar când s-a uitat în sus, Adhara a văzut că ardeau de furie.

Războinicul a început să facă sute de pași, bărbia în poziție verticală, ca și ar fi vrut să șteargă orice urmă a slăbiciunii care a făcut-o să se confeseze unui străin.

Adhara a simțit că a venit timpul să-și deschidă inima la rândul ei.

— Ai fost sincer cu mine. Acum depinde de mine să fiu cu tine.

I-a spus totul, de la trezirea pe pajiște până la visele în care Lhyr s-a manifestat. Ea nu a făcut nici un secret de natura ei ca Sheireen, Adrass, San și Amhal.

Shyra se uita acum la ea cu alți ochi. Nu mai era ură în ochii ei, ca și povestea lui Adhara ar fi atins o frânghie secretă în ea.

— Așa am ajuns aici, concluzionează Adhara.

Ea a fost cea care s-a simțit epuizată, dar și ușurată.

— Unde este Marvash chiar acum?", a întrebat Shyra.

Adhara a dat din cap.

— Am plecat imediat după ce l-am rănit.

— Ești conștient că această bătălie din care ești unul dintre protagoniști are loc de milenii, nu?

— Știu că istoria lumii emeregați este determinată de alternanța Marvash și Sheireen, și că destinul lor este să se confrunte unul cu celălalt pentru totdeauna.

— Marvash este răul personificat, Adhara, spune Shyra cu gravitate. Zeii noștri sunt cu toții binevoitori. Răul a fost adus pe lume de Marvash însuși, principiul tuturor malignităților, un adorator al morții și sursa tuturor suferințelor.

A scuipat pe podea cu dispreț.

— În realitate, nici măcar nu se numește Marvash. Numele lui real, l-am șters. Doar preoții din Sheraar îl cunosc și îndrăznesc să-l pronunțe.

— Amhal este diferit de celelalte, a afirmat Adhara cu convingere. E bine în el, dar a fost sufocat de San.

— San, nepotul fostei Sheireen...

Adhara a dat din cap.

— Ciclul este pervertit. În istoria noastră, nu există nici o urmă de rudenie între Marvash și Sheireen.

Shyra părea îngrijorată.

— Pentru noi, Marvash și Sheireen sunt doar legende îndepărtate. Din moment ce am trăit aici, în Mherar Thar, nu am mai văzut. Cei mai mulți dintre noi nici măcar nu mai cred, sunt convinși că sunt doar figuri mitice.

— În cazul în care ar putea fi cazul ..., oftat Adhara.

Shyra avea un zâmbet sarcastic.

— Așa ne aparține Erak Maar! Marvash și Sheireen nu mai sunt nici măcar elfi, ci oameni.

Adhara s-a uitat la ea interogativ, iar Shyra a explicat:

— Primul Marvash a fost un elf, cred că știi asta. La acea vreme, elfii nu puteau avea copii și nu mureau. Era o rasă perfectă, trăind în armonie cu lumea și cu zeitățile. Cei mai talentați erau într-o castă preoțească dedicată închinării zeilor. Unul dintre ei s-a distins de ceilalți prin inteligența și sensibilitatea sa, și curând a devenit fiul preferat al zeilor. Nimeni nu și-ar fi imaginat că în spatele acestei creaturi virtuoase era de fapt primul Marvash din istorie. Abia de-a lungul timpului au început să apară semnele adevăratei sale personalități. Prin dinte de a trăi printre zei, Marvash a ajuns să invidieze puterea lor de a crea. A fost suficient pentru un zeu să dorească ceva pentru ca acesta să apară; a fost aceeași dorință care i-a dat viață. Elfii, pe de altă parte, nu numai că nu au procreat, dar ei, de asemenea, nu au cultivat pământul, hrănindu-se cu ceea ce zeii erau dispuși să-i părăsească. Marvash n-a putut suporta. A încercat prin toate mijloacele să dezlege secretul zeilor, pentru a reuși să creeze ceva. A încercat să sculpteze statui și simulacrumi, dar niciunul dintre aceste obiecte nu era în viață. Să-i dea viață nu era la îndemâna lui, și asta l-a înnebunit. Așa că într-o zi, furios, a spulberat una din statuile pe care le-a modelat. Piesele lui au apărut în toate

direcțiile, iar una dintre ele a atins o pasăre pe o ramură. A căzut mort la pământ. Atunci Marvash a înțeles: dacă elfii nu puteau crea, puteau distruge. Dacă zeii aveau puterea de a respira viață, elfii le-au potrivit într-un singur fel: prin îndepărtarea ei. Marvash s-a dus imediat la cel mai bun prieten al său, pe care îl considera un frate, și l-a ucis cu sânge rece. Nimeni dinaintea lui nu a fost în stare să facă acest lucru, pentru că elfii erau nemuritori. A fost prima crimă din istorie. Cu mâinile pătate de sânge, a izbucnit cu un râs nebun și disperat, pentru că în sfârșit și-a dat seama să devină egalul zeilor. De aceea îi spunem "Marvash", Distrugătorul.

Shyra s-a oprit ușor.

— Shevraar însuși a fost cel care l-a oprit, trăgând o nouă creatură de oțel și foc: Sheireen, care reușește să-l înlănțuie pe Marvash în măruntaiele Pământului cu toți urmașii săi. Cu toate acestea, ea nu l-a putut ucide, pentru că prima crimă l-a făcut cu adevărat un zeu. Când bătălia s-a sfârșit, zeii au decis să abandoneze pământul și elfii pentru destinul lor. Ei s-au retras în Ehalir, Paradisul Ascuns, și nu s-au mai întors. Elfii au devenit capabili să procreeze, dar și-au pierdut nemurirea. De-a lungul secolelor, Marvash a încercat periodic să se întoarcă, trimițându-și discipolii, Distrugătoarele, la Erak Maar. De fiecare dată, Shevraar a făcut un nou Sheireen. Și așa timp de secole. Toți erau elfi, știi? Nu există loc pentru oameni în această legendă. Și acum spune-mi că tu, care abia ai câteva picături de sânge elfi în vene, ești un Sheireen, și că fiul unei nimfe este un Marvash! Acest lucru dovedește că Erak Maar nu mai este al nostru, nu a fost pentru mulți, mulți ani.

Shyra zâmbește din nou, un zâmbet trist și fără iluzii. Adhara s-a întrebat dacă s-a gândit la tot ce a pierdut pentru a urmări un vis care i-a apărut acum în toată nebunia ei.

— De ce tu, Adhara?", a spus ea, în cele din urmă uitându-se la ea.

Ochii lui erau plini de durere de neconsolat.

— De ce tu visezi la sora mea, când eu, cel care o invoc în fiecare zi, am căutat-o în fiecare oră din viața mea, de când am scăpat din temnița în care Kryss m-a închis, nu-i mai aud vocea? De ce te-a rugat pe tine și nu pe mine să mă ajuți?

— "Este preoteasă", a observat Adhara.

— Spui adevărul. Acesta a fost dedicat cultului lui Phenor, zeița pământului și fertilității. E un fel de dublu Shevraar, dar e greu de explicat cuiva care nu e elf... Shevraar și Phénor sunt două fețe ale aceleiași monede, principiile masculine și feminine ale forței creative. Unul îl distruge pe cel vechi, celălalt îl înlocuiește pe cel nou. Ele sunt entități separate, și, în același timp, inseparabile.

— Și eu sunt Consacratul, a spus Adhara. De aceea a vorbit cu mine și m-a îndrumat către tine. Aceste vise, și acest sentiment ciudat care m-a însoțit de când am pus piciorul pe acest pământ, ca și aș ști exact unde să mă duc... A vrut să te găsesc. Există un sens la toate. Nu sunt aici din întâmplare, face parte dintr-un plan.

— Și ce ar fi?", a întrebat-o cu amărăciune pe Shira.

El părea să vadă în fața ochilor ei fața surorii ei, înainte ca ea să fie sacrificată de Kryss, iar remușcările de a fi contribuit la nenorocirea ei au cântărit mai mult ca niciodată.

— Amhal poartă un medalion care emite o lumină roșie, identică cu cea pe care am văzut-o în visul meu pe pieptul surorii tale.

Shyra s-a apropiat de ea și a examinat-o cu intensitate.

— De când m-am alăturat rezistenței, nu am încetat să-l caut pe Lhyr pentru o clipă. Dar n-am aflat niciodată unde era. Nimeni nu știe unde a fost dusă, nimeni nu pare să-i supravegheze închisoarea. E ca și ar fi fost înghițită de nimic.

Războinicul i-a trecut nervos mâna peste capul ras.

— Singurul lucru pe care am reușit să-l știu a fost că în ziua răpirii avea o privire ciudată și purta un medalion roșu. Unul dintre preoții noștri spune că există artefacte magice capabile să subjuge voința și să servească drept canal pentru anumite sigilii. Sunt sigur că medalionul pe care îl purta sora mea este cheia acestui sigiliu, și că el este cel care o ține prizonieră.

Adhara se gândește o clipă.

— Amhal este diferit de când s-a aliat cu Kryss: măcelărește oameni nevinovați fără să-și facă pleoapa. N-ar fi făcut-o înainte...

— "El este un Marvash", a spus Shyra, un sceptic.

Adhara a dat din cap.

— Nu-l cunoști... Mi-a salvat viața, mi-a dat un nume... Dacă sunt cine sunt, e parțial din cauza lui. Înainte de a-l întâlni pe

San, se lupta cu impulsurile sale, nu se poate să se fi predat așa fără nici un motiv.

— I-am explicat istoria Marvash. Nu există nici o speranță, Adhara, sunt creaturi corupte până în măduva oaselor. Răul este vocația lor, uciderea pittance lor, și nu există nici o voință de a sta împotriva ei. Da, prietenul tău poate fi o persoană normală în trecut, înainte ca adevărata lui natură să se trezească. Dar era doar o aparență, masca în spatele căreia Marvash se ascundea în ochii lumii.

— L-am sărutat! exclama Adhara. Acolo, în luminiș, când ne-am luptat. L-am sărutat și am simțit că era încă acolo, sub medalionul ăsta, sub armura insensibilității pe care a făurit-o. Și o să-l salvez. Îl voi ajuta să devină din nou el însuși.

— Soarta ta este clară: ucide-l sau să fie ucis de el. În toată istoria, nici un Marvash nu i-a pus vreodată pe urme. Toți au mers direct spre scopul lor, însămânțând moartea și distrugerea, sau murind în această încercare. Și de fiecare dată când un Marvash a învins, o civilizație, un popor, un oraș au fost măturate, și un nou ciclu a început. Depinde de Sheireen să se opună Marvash-ului. Zeii au decis asta, și nu te poți răzvrăti împotriva voinței lor.

— La naiba cu zeii! Adhara a urlat. Ei nu au fost cu mine când am venit pe lume pe acea pajiște, nici nu vor fi cu mine la sfârșit, când mă uit în ochii lui Amhal și-l rup de la sine. Ai spus-o chiar tu: zeii s-au retras în Ehalir, au abandonat această lume destinului ei, m-au abandonat! Singură, și în felul meu, voi pune capăt acestei nebunii!

Shyra stătea nemișcată, cu ochii ațintiți în ai lui Adhara.

— Blasfemiezi și o faci în fața unei soții a lui Shevraar. Poate că înfățișarea mea te înșeală, dar sunt preoteasă, chiar dacă prin arme îl glorific pe Dumnezeul meu.

— Gândește-te ce vrei. Cât despre mine, știu că sunt singură în această lume, acum mai mult ca niciodată, și că nu mă voi închina unei soarte pe care nu am ales-o. Îmi voi face datoria, voi fi Sheireen până la sfârșit, dar în felul meu. Și dacă nimeni n-a făcut-o, eu voi fi prima.

Shyra a zâmbit.

— Ești mult mai hotărâtă decât pari. Deci, ce ai de gând să faci acum?

— Să-l arunc pe Kryss jos de pe tronul său, a răspuns Adhara rece. Și pentru început, să-ți găsesc sora.

A fost însoțită în una dintre camerele săpate în stânca pe care o văzuse în galerii. Se aplecă peste o mică fereastră circulară care dădea spre peșteră și prin care se filtra o lumină albăstruie. Marea era înaltă, și nu mai exista nici o urmă de canalul prin care au intrat. Fâșia de pietricele pe care au aterizat a dispărut, de asemenea.

— Suntem izolați până mâine dimineață, spune Shyra. E o modalitate bună de a ne proteja de dușmanii noștri.

S-a uitat la Adhara și a adăugat:

— Ai idee unde e Lhyr?

— Ea m-a condus la tine. Cred că îmi va explica și cum să ajung la ea... Într-un vis, îmi imaginez, așa cum a făcut-o și înainte.

Shyra a izbucnit cu un râs batjocoritor. Întotdeauna era ceva disperat în râsul ei, ceva care îngheța sângele.

— Pe asta trebuie să mă bazez ca să-mi salvez sora: visele unei corcituri!

— Până acum, nu mi se pare că visele mele au mințit, a răspuns Adhara fără să se supere.

Shyra i-a aruncat o privire de jar.

— Atunci visează în seara asta. Și încearcă să-mi aduci elemente concrete mâine. Apoi vom conveni asupra a ce să facem.

S-a dus la ușă, apoi s-a întors brusc spre Adhara.

— Poți să lupți cu asta?, a spus ea, arătând spre brațul ei mutilat.

Adhara l-a ridicat în fața ei.

— Asta nu m-a oprit să-l învinge pe Amhal, dar mi-e tare dor de mâna stângă.

Shyra a rămas tăcută câteva momente.

— Ajută-mă să-mi găsesc sora și voi vedea ce pot face.

Adhara s-a uitat la ea cu o privire intrigată. Elful i-a întors spatele și a ieșit fără să adauge un cuvânt.

Adhara a rămas singură, pierdută în mijlocul întregului albastru care transforma peștera într-un loc de vis. Sau un coșmar. Camera nu avea mobilă. O nișă în perete, probabil, a servit ca dulap, în timp ce o alta, suficient de mare pentru a găzdui un corp întins, servea ca pat. Conținea un sac plin cu

paie și o pătură împăturită. O cameră demnă de o vizuină rebelă.

Adhara se întinse cu un oftat. A refuzat întotdeauna ideea că zeii îi vor decide soarta. Și acum, pentru prima dată, a simțit că totul urma un plan. A ajuns în acest loc ghidată de un vis, iar preoteasa care a evocat-o era legată de Amhal, și astfel de misiunea sa, de misteriosul medalion roșu. Ca să nu mai vorbim de faptul că portalul, explodând, a proiectat-o exact acolo unde exista posibilitatea de a rupe pentru totdeauna sigiliul responsabil pentru epidemia care a lovit Lumea Pământeană. Totul coincidea. Zeii erau cei care au condus-o în această peșteră? Cine i-a ghidat inexorabil existența pământească către Amhal?

Pe tavan, mica fereastră a proiectat un cerc imperfect de lumină. Valurile l-au făcut să tremure, desenând figuri fantastice peste asperitățile stâncii. Adhara a încercat să citească un mesaj, un semn care ar fi ajutat-o să înțeleagă. În timp ce încerca să dea sens evenimentelor, a adormit.

Silueta iese treptat din întuneric. Mai întâi medalionul, roșu și strălucitor ca focul. Înfipt în centrul pieptului, era o inimă pulsând cu reflexii sângerii. Restul corpului părea să ia formă și consistență din acest nucleu rău. Pentru prima dată, Adhara a văzut-o pe Lhyr față în față.

Era o tânără cu o față moale, ușor scobită de un chin interior. Avea ochi puri, cristalini, purpurii, iar părul ei verde, neted și strălucitor, cădea pe umeri. Purta o tunică albă, tăiată în dreptul medalionului, din care curgea sânge. Adhara căuta în zadar în trăsăturile ei pe cele ale lui Shyra.

Imaginea din fața ei era mută și bolnavă.

«Spune-mi unde ești», s-a gândit Adhara. Când a vrut să vorbească, și-a dat seama că nu poate deschide gura. Și-a ridicat mâinile – le-a avut pe amândouă din nou, ca întotdeauna într-un vis – și le-a purtat pe buzele ei, dar le-a găsit cusute. S-a uitat la Lhyr și a descoperit că gura ei era, de asemenea, sigilată de puncte grosiere de ață neagră. Anxietatea a paralizat-o.

«Am vorbit cu sora ta Shyra, și ea m-a crezut. Acum trebuie s-o aduc la tine», s-a gândit ea cu forță, sperând să comunice cu Lhyr în acest fel.

Medalionul a început să strălucească mai intens, iluminând spațiul înconjurător cu o lumină roșie sumbră. Închisoarea unde se afla Lhyr era abia suficient de latră pentru corpul său fragil, grinzile de lemn susțineau tavanul jos, iar pereții erau vopsiți în negru. Arăta ca un mormânt. Silueta s-a diminuat treptat, până când doar medalionul mai era vizibil, ca o picătură de sânge în mijlocul întunericului. Apoi Adhara a văzut: celula era sub o statuie imensă din lemn, înaltă de cel cel puțin douăzeci de stânjeni. Nu exista nici o urmă de legătură: fie sculptorul era incredibil de calificat sau era tăiat dintr-un bloc. Reprezenta o femeie emaciată, drapată de păr abundent. Fiecare dintre buclele sale se încheia cu boboci de trandafir. Într-o mână ea ținea un copac cu ramuri răsucite și în cealaltă o flacără aprinsă. Expresia ei era severă, aproape încruntată, iar Adhara s-a simțit ca și cum i-ar fi văzut deja fața.

Întunericul a cuprins curând viziunea, iar Adhara a distins doar pulsația roșiatică a medalionului.

O voce încărcată de suferință a suflat cuvinte în elven:

— Repede, fă-o repede, înainte să mor și Erak Maar să fie pierdut pentru totdeauna.

Adhara a ajuns la medalion; când vârful degetelor l-a atins, o durere pulsatilă i-a trecut prin braț, i-a coborât pe lateral și în cele din urmă i-a umplut fiecare fibră a corpului.

A țipat și a sărit înapoi.

S-a trezit în camera ei. Nu ar fi putut spune cât era ceasul: lumina era la fel ca atunci când adormise. Dar ceva s-a schimbat. Acum știa unde moare Lhyr.

7
Războinicii Umbrei

Tinerii războinici erau aliniați în rânduri în aerul curat al Noului Enawar. Situația nu era favorabilă festivităților, dar Doubhée a insistat ca investirea Aminei să aibă loc în public și cu toate onorurile. Vremurile tulburi au necesitat mai multe oportunități de relaxare decât vremurilr de pace și a trecut mult timp de când poporul său nu le cunoștea. Cerul le-a dat o zi frumoasă însorită, și vești bune. Un regiment de soldați a reușit să intre în Makrat, capitala Țării Soarelui, au trecut de mâinile Consiliului Înțelepților, un grup de oameni fără scrupule care au profitat de anarhia cauzată de boală pentru a cuceri orașul. Recent, Kalth s-a dedicat doar eliberării sale.

— Nu crezi că există alte priorități decât recuperarea unui oraș al morților vii? Elfii sunt încă în ofensiva, și în curând întreaga Țară a Vântului va fi în posesia lor, a obiectat Doubhée atunci când nepotul său și-a exprimat intenția de a lua Makratul înapoi.

— Războiul ăsta, îl pierdem, și tu știi asta. Boala ne-a oferit un armistițiu, e adevărat, dar poțiunea Theanei nu e o soluție definitivă. Tocmai pentru că totul merge prost trebuie să ne recâștigăm capitalul. Trebuie să le arătăm oamenilor noștri că nu i-am abandonat, trebuie să le dăm motive să spere. Și timpul este potrivit: epidemia este afectată, ne putem concentra pe două fronturi.

Doubhée a fost în stare doar să se închine.

Kalth era lângă ea, în uniformă militară. El nu a călcat niciodată pământul unui câmp de luptă, dar știa că timpul cerea un rege războinic, și ca atare s-a prezentat așa în fața poporului său. Purta o armură foarte simplă, mai potrivită pentru luptă decât pentru paradele militare. Armură care nu văzuse niciodată umbra sângelui sau a oțelului, dar nu conta. Doubhée a simțit că oamenii se uitau la nepotul său cu admirație și speranță, care erau întotdeauna reînnoite.

De asemenea, s-a oprit pentru o clipă, uitându-se la băiat. Avea părul ușor ondulat, de un negru strălucitor și ochi serioși și clari; arăta serios și absorbit al cuiva obișnuit să ghideze oamenii. Kalth era imaginea tatălui său, un Neor încă tânăr și cu cele mai bune dintre abilitățile sale. Asemănarea era atât de mare încât a rănit-o. Uitându-se la Kalth, aproape că își putea

imagina că fiul ei nu era mort, că soarta i l-a returnat de bunăvoie. Știa, desigur, că nu era cazul. Trebuia să îngroape durerea pierderii lui adânc în inima ei. Evenimentele nu au lăsat loc de doliu, dar au cerut curaj și putere sufletească. Era o rană pe care n-o putea vindeca. Era încă în pântecele ei, unde fiul ei crescuse timp de nouă luni, și nu a încetat să sângereze nici o clipă. Doubhée s-a întrebat cât de mult din suferința insuportabilă care o chinuia noaptea și i-a tăiat respirația a jucat în decizia ei de a bea poțiunea.

Kalth s-a întors spre ea și i-a zâmbit.

— Eşti gata?

Doubhée a dat din cap. Tânărul rege s-a apropiat de sora lui. Amina purta o uniformă neagră, ceea ce a făcut-o o umbră printre umbre. Părul ei era tăiat scurt, ca întotdeauna. A ridicat capul, și ochii ei se oglindiră în cei ai fratelui ei geamăn. Pe fața ei era un amestec de gravitate și determinare.

Cu câteva luni mai devreme, în ciuda greutăților cu care se confruntase, ea încă mai avea înfățișarea unui copil. Nu mai era. Antrenamentul zilnic cu bunica ei, realizat cu o perseverență pe care o demonstrase anterior doar în capricii, a transformat-o într-o femeie. Acum semăna cu fratele ei, pe care exercitarea puterii l-a maturizat foarte repede.

Kalth și-a scos sabia cu un gest elegant și a întins lama spre Amina.

— Juri să-ți servești regele, pământul și Lumea Pământeană cu loialitate și fidelitate până la moarte?

El a rostit aceste cuvinte pe tonul pe care l-a folosit și cu ceilalți tineri aliniați în fața lui, care intrau și ei în grupul de spioni al reginei în acea zi.

Amina îi aruncă o privire arzătoare de pasiune și credință, privirea unui supus pentru regele lui.

— Jur, a spus ea, și și-a trecut palma peste lamă, până când o picătură de sânge a curs.

Și-a șters sabia pe cămașă și a sărutat-o.

A fost apoi rândul lui Doubhée. Când a luat pumnalul lui Baol, a fost cuprinsă de un fior. De-a lungul învățării nepoatei sale, ea a fost lovită de o întrebare: era corect sau nu să o învețe să ucidă un om, să arunce în aer și să se infiltreze pe teritoriul inamic pentru a vărsa sânge? Încă nu a găsit răspunsul.

Dimpotrivă, dându-i acest pumnal a pecetluit soarta Aminei pentru totdeauna. De aceea a ezitat puțin.

Dar când s-a uitat la fața ei, văzându-i uniforma imaculată, s-a simțit mândră.

— Fie ca noaptea să-ți fie o însoțitoare credincioasă, fie ca umbrele să te ajute. Începând de azi, vei fi un Războinic al Umbrelor, spuse în sfârșit solemn.

Petrecerea, deși sobră, nu a fost lipsită de bucurie. Doubhée a privit-o pe Amina glumind cu Kalth. A trecut mult timp de când nu i-a mai văzut atât de uniți. De fapt, nici măcar nu au fost. Dar durerea apropie, iar gemenii erau singuri până acum. Fea rătăcea prin grădină părând uluită, urmată de doamna de companie pe care o desemnase Kalth. Amina s-a întors prea târziu. Suferința și chinul au frânt-o pe mama lor, care nu a mai părăsit această stare de uimire. Din viața ei anterioară, ea și-a amintit puțin, iar copiii ei înșiși au fost amintiri conturate. I-a luat mult timp să-și recunoască fiica și cu siguranță nu a înțeles nimic despre ceremonia care tocmai a avut loc. Era mai bine așa. Fosta Fea nu ar fi acceptat niciodată ca fiica ei să devină spion.

Doubhée s-a apropiat de nepoții ei și i-a zâmbit Aminei.

— Știi că ucenicia ta nu s-a terminat, nu?

Fata s-a întors spre ea.

— Vrei să exersezi puțin?

Știa foarte bine că de ceva timp bunica ei nu mai poate lupta. Ultima dată când au încrucișat săbiile, Amina a învins-o dintr-un singur atac.

— Încă nu ești pregătit să mergi pe câmpul de luptă, spuse Doubhée.

— Sunt conștientă de asta, a răspuns Amina grav. Nu sunt capul fierbinte din trecut, credeam că ai înțeles!

— Bineînțeles că am înțeles, a spus Doubhée cu o voce moale.

— Și mai știu că admiterea mea în Războinicii Umbrelor este un semn de încredere și că trebuie să mă ridic la înălțimea situației. O să vezi că o să reușesc. Știi că atunci când îmi bag ceva în cap, nu renunț ușor.

Doubhée i-a mângâiat părul, zâmbind. Apoi s-a întors să plece.

— Ne vom vedea la următoarea întâlnire, atunci.

— De ce nu rămâi să petreci cu noi?

— Am treabă de făcut, i-o tăie regina.

Trebuia să se pregătească pentru noapte, singura dată când se simțea cu adevărat în viață. Aceste ambuscade nocturne au devenit un fel de drog pentru ea. Și în acea noapte, avea multe de făcut.

Elful urla de durere. Doubhée a rămas de gheață și a tras mai tare de frânghiile cu care l-a legat de copac. Pumnalul, strâns în mâna dreaptă, era plin de sânge. Fața unei tinere fete care a luat locul feței reginei a crăpat cu un zâmbet amar. În trecut, nu ar fi fost niciodată capabilă de un astfel de act de cruzime. În trecut, uciderea era respingătoare pentru ea, și provocarea în mod intenționat a durerii era ceva ce nici nu și-ar fi putut imagina.

«Cum ne schimbă timpul», s-a gândit cu ironie dureroasă.

— Asta se poate opri oricând dorești. Tot ce trebuie să faci e să-mi spui adevărul.

Elful a ridicat o privire rugătoare spre ea.

— Omoară-mă, a implorat.

— Nu până nu-mi spui ce vreau să aud.

— Nu-mi poți cere să trădez.

— Atunci vei suferi.

I-a tăiat pielea din nou, încet, ca și cum ar fi savurat acel moment.

«Ca și cum Bestia ar fi din nou în mine», s-a gândit ea, în timp ce elful urla.

L-a apucat violent de față.

— Ce sunt aceste obiecte ciudate pe care le ridicați peste tot în satele cucerite?

El a scuturat capul, atât de tare cât i-a permis strânsoarea puternică a inamicului său. Doubhée a plecat de lângă el și a început săeargă în sus și-n jos prin mica poieniță unde își ducea prada. La scurt timp după ce Theana i-a spus despre aceste obeliscuri, ea începuse. Prima dată, interogatoriul a dus la moartea prizonierului său.

Acum, în fața acestui elf acoperit de sânge și cicatrici, certitudinea ei oscila. Victoria, salvarea poporului său justificau

o asemenea violență? Era într-adevăr singura armă pe care a avut-o, sau ceva obscur, ceva îngropat de mult în ea, era înviat?

A apăsat lama pe gâtul elfului și a fost tentată să o împingă în el. Cu toate acestea, ochii lui au exprimat o rugăciune atât de trist că Doubhée a fost sfâșiată.

— Dacă nu vrei să-mi spui ce sunt obeliscurile alea, atunci spune-mi unde e Kryss.

Elful și-a lărgit ochii.

— Nu mă poți întreba asta! E regele nostru, e totul pentru noi! Taie-mă în bucăți, jupoaie-mă de viu, nu-ți voi spune!

Doubhée i-a dat drumul la gât și i-a tăiat piciorul cu precizie chirurgicală. Elful urla din nou.

— O să sângerezi până mori. Nu va fi o moarte frumoasă. Vorbește și îți dau lovitura de grație.

— Nu..., geme elful.

De data asta ea a fost cea care a țipat. I-a înfipt lama în gât și i-a lăsat corpul să se ghemuiască pe frânghiile care l-au ținut de copac, până când zgomotul s-a stins.

O greață chinuitoare o cuprinde. Se simțea teribil de murdară, ca cu ani în urmă, când după fiecare contract de hoț se arunca în apa înghețată a Fântânii Întunecate. Dar au trecut prea mulți ani de atunci, și nu a existat nici o apă suficient de pură pentru a o spăla de tot ceea ce a văzut, nici de ceea ce tocmai a făcut.

Îngrozită, și-a scăpat pumnalul, iar vederea mâinilor ei netede, corpului ei întins și gata de acțiune așa cum a fost în trecut, a înnebunit-o de furie. Pentru că dacă mușchii erau cei de altădată, dacă membrele ei erau la fel de viguroase și pline de viață ca în tinerețe, sufletul său era mai greu ca niciodată. Darul lui Tori s-a dovedit a fi mai groaznic decât și-a imaginat.

Și-a lăsat victima spânzurată de frânghie, cu capul căzut pe piept și a fugit cât de repede a putut în tabără, la viața ei reală. Soarele va răsări în curând peste vârfurile pinilor și îi va întoarce ridurile iubite.

S-a furișat în tabără, ca de obicei. Nimeni prin preajmă, doar sunetul respirației oamenilor săi adormiți. În acea noapte din nou, totul a mers bine, în acea noapte secretul său era păstrat încă.

De îndată ce a trecut pragul cortului, a înghețat. În lumina slabă, o figură neagră s-a întors când a auzit foșnetul ușor al pânzei întinse. Amina. A antrenat-o foarte bine.

Ochii lor s-au intersectat, iar Doubhée s-a gândit că în acel moment trebuie să fi părut un pic mai în vârstă decât nepoata ei. Era ca și cum trecutul și prezentul s-ar fi întâlnit.

— Cine eşti? a răcnit Amina, dar întrebarea a murit pe buzele ei.

În fața tinerească a intrusului, ea a recunoscut instantaneu fața bunicii sale.

Doubhée a vrut să fugă; din nou, poțiunea o trădează. Și-a simțit pielea contractată, mușchii slăbind. A mers înainte, iar Amina a fugit să o susțină.

Nepoata și bunica ei s-au trezit în genunchi pe podea. Doubhée se uita la Amina cu un zâmbet mic.

— Te rog să nu spui nimănui, a murmurat ea.

I-a explicat totul. În timp ce vorbea, seriozitatea acțiunilor ei părea de neiertat pentru ea. De la început, ea s-a întrebat constant dacă poțiunea lui Tori conținea ceva rău.

Amina a ascultat în tăcere, uimită.

— Am făcut-o pentru că trebuia să intervenim urgent pentru a opri acest război. Și din moment ce vârsta nu mi-a dat posibilitatea de a face acest lucru, mi-am acordat-o singură. Pentru că războiul este un monstru care îi devorează pe cei tineri și pe cei puternici, în timp ce viața, în cruzimea ei, tinde să-i elimine pe cei bătrâni și pe cei slabi. Bătrânii ca mine.

Amina se tot uita la ea fără să spună nimic. Totul în ea exprima un reproș din care Doubhée nu putea scăpa.

— Nu te-ai gândit la mine? a aruncat în cele din urmă, rupând tăcerea. Am nevoie de tine.

Doubhée a rămas interzisă. A simțit ceva topindui-se în piept.

— Sunt încă aici.

— Îmbătrânești văzând cu ochiul. Pari mai în vârstă decât în dimineața asta! Când mă gândesc că ai avut tupeul să-mi ceri să-mi opresc nebuniile și să nu mă sacrific inutil!

— Nu are nimic de-a face cu asta...

— O, da? Crezi că nu e o nebunie să te joci de-a justițiarul solitar când ai o armată de condus? Îți distrugi cu bună știință viața, mă abandonezi..., sughiță fata, cu ochii uzi.

Și, dintr-o dată, Doubhée a înțeles dezamăgirea nepoatei sale, sentimentul de trădare pe care l-a simțit. Și și-a dat seama că

nu avea cum să se justifice. S-a dus la ea și a luat-o în brațe, dar fata s-a retras.

— Nu așa vei rezolva lucrurile! Trebuie să încetezi să mai iei poțiunea aia!

— Nu pot.

— Spune-mi ce semnificație are antrenamentul pe care mi l-ai dat?

— Te face mai bună decât mine.

Amina și-a mușcat buzele, și-a strâns pumnii.

— Dar am vrut doar să fiu *ca* tine, am vrut mai mult decât orice!

— Din păcate, nu sunt cine credeai că sunt.

— Și de ce nu poți deveni pentru mine? Am reușit să mă îmbunătățesc.

Amina a izbucnit în lacrimi. Stând în noua ei uniformă, părea din nou o fetiță.

Doubhée s-a apropiat ușor de ea.

— Iartă-mă, a murmurat, iar nepoata și-a lăsat capul pe pieptul ei.

— Promiți că nu o vei mai face?, a întrebat Amina, retrăgându-se.

Dar știa răspunsul la întrebare. A citit-o în ochii lui Doubhée.

— Am mers prea departe, nu mă pot opri. Oricum, aproape că nu mi-a mai rămas deloc poțiune.

— Și nu mai vrei să iei alta?

Doubhée a dat din cap cu un zâmbet trist. Amina nu i-a întors zâmbetul; ceva s-a rupt în ea, Doubhée a simțit-o. Întotdeauna vine o vreme când miturile ajung să-i dezamăgească pe cei care cred în ele. Și tocmai pe cadavrele lor își construiesc identitatea. Cu toate acestea, ar fi preferat ca Amina să-și păstreze iluziile un pic mai mult. Din fericire, în curând totul se va termina cu ultima sa misiune.

8
Templul lui Phenor

Amhal a ajuns la porțile Orvei după opt zile de mers pe jos, două mai puțin decât estimase San. Nevoia de a-l găsi era atât de arzătoare încât l-a făcut să călătorească pe distanța dintre el și capitală.

Doi gardieni, staționați în fața porții uriașe sculptate din lemn, au încercat să-l oprească. În clipa următoare, erau întinși pe pământ, cu trupurile străpunse de câte o suliță.

— Te rog iartă prostia acestor gardieni, spuse un elf în limba Lumii Pământene. Nu au recunoscut sigiliul de pe pieptul tău. Te rog să intri. Te așteptam.

Amhal și-a trecut degetele peste medalion. Și-a tăiat pieptarul de piele, astfel încât acesta era întotdeauna vizibil; s-a lipit acum atât de perfect la pielea lui că era singura modalitate de a-l arăta.

Elful l-a condus printr-un coridor lung de lemn. În Orva, toate clădirile erau construite din acest material, chiar dacă i se dădea aspect de piatră, cărămizi, sau chiar marmură.

Ghidul său a luminat calea cu un obiect de sticlă ciudat din care emana o lumină lăptoasă, o vrajă căreia Amhal nu-i putea înțelege natura. În plus, acest gardian nu era magician, el a simțit. Dintr-o dată iluminatul s-a schimbat, și coridorul orb strălucea cu reflecsii verzui.

— Aproape am ajuns.

Au ieșit într-o peșteră uriașă, cu o boltă înaltă de cel puțin douăzeci de stânjeni și cu arce ascuțite în formă de ogivă. Plutea un miros de rășină și pădure, și mirosul caracteristic al magiei. Aerul era saturat, vibra. Îngustând ochii, Amhal aproape că l-ar fi putut vedea tremurând, ca în zilele fierbinți.

În fața lor a apărut un portal gigantic. Era lat doar de câteva brațe, și era aproape până în partea de sus a bolții. Rama sa era decorata cu o inscripție elven. Amhal a încercat în zadar s-o descifreze.

— Ce este scris acolo sus?, a întrebat el.

— Numele celor care și-au dat viața pentru a construi acest portal. Vezi tu, Erak Maar și pământul locuit de elfi sunt foarte departe; nu numai Saar, dar, de asemenea, periculoasa Pădurea Întunecată le separă; reunirea a două locuri atât de îndepărtate

necesită o cantitate incredibilă de magie. Imaginează-ți că regele nostru a trecut prin acest portal toate trupele pe care le-a condus la cucerirea Erak Maar. Un sigiliu simplu nu ar fi fost de ajuns. De aceea, pe lângă sacrificiul magicianului care l-a creat, a cerut o sută de elfi, al căror sânge a pătruns în fundația acestui portal. Numele lor au fost trasate cu acel sânge.

Amhal s-a apropiat. Inscripția era gravată, dar interiorul literelor era într-adevăr pictat într-o culoare roșie cărămizie. Sânge. Sângele a o sută de oameni nevinovați. Pe asta s-a bazat visul lui Kryss.

A observat suprafața tremurândă a portalului. Verde, translucid, plutea ca un voal foarte ușor fluturat de un curent imperceptibil de aer.

— Știi cum funcționează?, a întrebat elful.

Amhal a dat din cap. San i-a explicat chiar înainte să treacă prin porțile orașului. Și-a dus degetele la medalion.

— Desigur, nu vei ajunge direct în Erak Maar, a continuat elful. Construirea unui portal în casa inamicului este imposibilă. Dar te va duce la malurile Saarului.

San i-a spus că un balaur îl va aștepta acolo. Apoi totul va fi simplu.

Amhal și-a scos pumnalul și și-a tăiat unul din degete rămase la mâna stângă. Sângele țâșnește, cu acea consistență specială care, încă din copilărie, era semnul naturii sale amestecate. Și-a mișcat mâna, aruncând câteva picături pe portal, ceea ce l-a activat imediat.

Voalul verde se estompează pentru a face loc unei suprafețe albăstrui, asemănătoare apei. Amhal s-a uitat la ea fără o umbră de emoție. A înaintat și a dispărut.

Adhara și-a ridicat gluga deasupra capului. Pânza brută din care era făcută îi irita pielea, dar trebuia să-și ascundă fața.

— Prezența unui om în acest loc ar declanșa panică, a spus Shyra după ce i-a vopsit părului în verde.

Era iarnă, dar nu era frig. Dimpotrivă, aerul era călduț, și nu era nici un motiv să-ți acoperi capul. Acest detaliu poate, de asemenea, a părut suspect, ar trebui să rămână în gardă. În plus, erau doar cinci. Cinci femei împotriva unui oraș întreg.

Intrarea în Orva a fost rapidă.

— O dată pe an, sărbătorim Pesharjai, Ziua Miracolelor, a explicat Shyra. Cei bolnavi de toate colțurile Mherar Thar vin în oraș pentru a căuta tratament la Templul lui Phenor. În ciuda legii marțiale, ușile rămân deschise în acea zi și controalele sunt mai puțin stricte.

S-au topit în fluxul de oameni care intrau în oraș prin poarta principală. Era o procesiune jalnică - ființe desfigurate de răni murdare, copii inerți în brațele mamelor nefericite...

— Acesta este rezultatul războiului, a comentat Shyra cu dispreț.

Dintr-o dată, Adhara a simțit că cineva o apucă de încheietura mâinii: un paznic oprea trecătorii la întâmplare pentru a-i controla.

Fata și-a plecat capul și doar și-a arătat ciotul. Paznicul a eliberat-o imediat.

— Poți să treci pe aici.

Conform credinței populare, orice era posibil în timpul Pesharjai, chiar și atunci când un membru e pierdut.

Au avansat, împinse, înghesuite pe toate laturile de agitație. Unii au scandat, alții s-au plâns, alții pur și simplu au discutat cu vecinii lor. Adhara era ametită. Mirosul sufocant al tuturor acelor cadavre înghesuite pe aleile înguste i se ridica în gât, și totuși nu l-a putut sufoca pe cel al mării, omniprezent. Adhara s-a gândit la ce i-a spus Shyra despre acest oraș în Noaptea Florilor.

S-a uitat în jur, încercând să localizeze locul tragediei surorilor gemene. Sentimentul de a fi departe de casă a copleșit-o. Totul părea ciudat, ostil pentru ea. Pietrele străzilor pavate, dreptunghiuri uriașe de piatră neagră pe care roțile căruțelor erau imprimate. Dar mai presus de toate, clădirile. Totul era făcut din lemn. Casele și palatele, pline de turle și turnuri, erau de o sobrietate sinistră. Ceva în ele vorbea despre exil. Erau înalte, impunătoare, aplecate peste alei întortocheate, zdrobind trecătorii cu umbrele lor. Maroul predomina. În ciuda ornamentelor care împodobeau unele fațade, Orva arăta mai mult ca o copie a unui oraș decât ca un loc locuit. Adhara nu ar fi fost surprinsa să vadă după colț, nu oameni, ci statui de lemn. Totul era atât de auster încât mulțimea de oameni disperați care roiau peste tot părea o notă falsă. Nu era loc de viață în interiorul acestor ziduri.

Mareea umană le-a dus într-o piață vastă, înconjurată de case joase, sprijinite una de cealaltă. Printre ele era o clădire mai înaltă, mărginită de două culoare. Structura sa era de formă aproximativ circulară. Deasupra unui prim rând de arcade se aflau o serie de cupole de diferite dimensiuni, culminând cu una mai mare, centrală, în partea de sus, din care apărea o turlă în formă de fulger. De jur împrejur erau șase turnuri cu galerii. Spre deosebire de alte clădiri, clădirea nu era de culoare lemnului, ci era vopsită în roșu, ca și cum sângele a mii de victime ar fi pătruns în pereți.

Adhara era impresionată. Exista un nu-știu-ce solemn și maiestuos în această construcție enormă, dar, de asemenea, obscur și îngrijorător. Simțea ceva familiar și terifiant în același timp. Poate umbra destinului ei, sau legătura perversă care o lega de Shevraar și dublura lui, Phenor, pe care credincioșii veneau s-o venereze.

Pe măsură ce se apropiau, Adhara s-a simțit din ce în ce mai zdrobită de masa templului. A observat că pereții erau complet acoperiți cu fresce încrustate cu cristal negru, judecând după culoarea și strălucirea lor. A zărit cuvinte în elven.

— Este un psalm pentru Phenor, cel mai faimos, a explicat Shyra în șoaptă. A fost dictat de zeiță însăși lui Thyuv, prima ei preoteasă, în ziua în care zeii au părăsit Erak Maar. Acestea sunt ultimele cuvinte pe care zeii le-au adresat elfilor.

— Și ce spune?

— E un cântec de rămas bun. Un strigăt de dragoste pentru un pământ binecuvântat, care a fost corupt de ticăloșia creaturilor sale. Și un imn pentru frumusețea distrusă, pentru pacea spulberată de setea de putere. Este, de asemenea, un mesaj de speranță pentru viitor: Phenor e cea care a dat elfilor capacitatea de a procrea, tocmai pentru că a crezut în ei și capacitatea lor de a se răscumpăra.

Shyra s-a oprit brusc, iar Adhara a văzut că era tulburată.

— Ce se întâmplă? i-a șoptit.

Preoteasa părea dintr-o dată să fie în strânsoarea furiei oarbe. Adhara i-a urmat privirea și a văzut o siluetă sprijinindu-se pe balconul unuia dintre turnuri. De jos, ea nu-i putea distinge în mod clar caracteristicile. Se pare că era un elf destul de bătrân, îmbrăcat într-o mantie lungă.

— Lhyr a fost cea care a apărut pe acel balcon, a spus Shyra. În timpul Pesharjai, ea s-a arătat oamenilor cu surorile ei și a prezidat ritualurile.

A tăcut o clipă, fruntea i s-a încrețit.

— Și iată cine i-a luat locul: Larshar, vipera lui Kryss.

I-a spus despre el în timp ce își plănuiau misiunea. Rezistența nu era o minoritate în rândul elfilor. În Orva, mai mult decât oriunde altundeva, erau multe grupuri de rebeliune. De la plecarea lui Kryss, ei s-au înmulțit și mai mult, susținuți de o populație care, deși nu mai este ostilă în mod deschis noului rege, nu a mai văzut recucerirea Erak Maarului atât de bine și nu face nimic pentru a se opune acțiunii rebele. Kryss a ajuns la putere condus de valul de entuziasm pe care discursurile sale au reușit să le trezească și exploateze cu carisma lui. Dar acum, că el era departe și războiul își lua taxa asupra populației, nemulțumirea era aprinsă. De aceea Kryss l-a numit pe unul dintre cei mai influenți preoți ai lui Shevraar ca regent al orașului Orva.

— Îl cunosc bine, a adăugat Shira. El a fost cel care m-a învățat doctrina când eram copil. La acea vreme, el încă nu croise drum în ierarhie. Un elf malefic, care iubește pedeapsa corporală și o provoacă cu plăcere sadică.

Sub conducerea lui Larshar, situația s-a deteriorat rapid: execuții în masă, introducerea stării de asediu și a legii marțiale și controale mai stricte. Denunțarea era încurajată, iar o acuzație anonimă putea duce la spânzurătoare. Legătura socială s-a disipat, consumată de suspiciunea care se insinua chiar și în familii. Un adevărat iad, care a deschis drumul rezistenței.

— Ar trebui să-i mulțumesc aproape: nu am fost niciodată atât de iubiți de oameni ca acum, spune Shyra, cu ochii îndreptați spre Larshar, nemișcat ca o statuie.

Gardianul perfect pentru acest oraș al morților. Adhara i-a observat silueta până când i-a dispărut din fața ochilor. Micul grup a intrat în cele din urmă în templul lui Phenor. Lumina care se filtra prin plăcile de alabastru ale ferestrelor arcuite a făcut ca totul să pară de aur. Aurii, corpurile îngrămădite care se târau încet spre altar; aurii, ziduri și statui. Privirea s-a pierdut în jocul cupolelor care se împletesc între ele, toate încadrate de arcade roșii de foc.

Adhara contempla, fascinată, ornamentația luxoasă în acea lumină care scălda locul într-o atmosferă de vis, când Shyra a apucat-o de braț și a târât-o departe.

— Eşti gata?

Adhara a dat din cap. A scotocit prin geanta pe care o purta și a scos un obiect metalic. L-a cântărit câteva momente, nehotărâta. Era o mână ale cărei degete erau tuburi metalice subțiri, atașate de pivoți care permiteau articulația. Palma sa era compusă dintr-o serie de ramuri mici înșurubate pe un cilindru. Shyra a făcut-o la cel mai priceput fierar al rebelilor.

— Nu e o mână reală, desigur, dar înăuntru, există un magnet care se poate închide sub garda unei săbii. Și îți va permite să eviți loviturile, i-a spus când i-a dat-o.

Adhara n-o purtase încă. A încercat-o o dată sau de două ori în cele câteva zile petrecute în peștera rebelilor. A avut un efect ciudat asupra ei. Cu toate acestea, proteza i-ar fi de mare folos.

Ceilalți trei elfi din grup li s-au alăturat. Shyra le-a spus scopul lor.

— Dacă visele tale nu mint, acolo trebuie să mergem.

Sub cea mai mare cupolă se afla o statuie de lemn. Adhara a recunoscut-o: era cea din visul ei. Datorită descrierii ei, Shyra a reușit imediat să o îndrume spre ea.

A zăbovit o clipă cu ochii pe simulacrul lui Phenor. Acum, a înțeles pe deplin simbolismul său: copac și flacăra în mâinile ei se potrivesc cu sabia și fulgerul statuilor lui Shevraar. Fața ei, în ciuda trăsăturilor feminine, avea o privire izbitor de asemănătoare cu cea a zeului. Un fior i-a trecut prin coloană. Nu contează cât de departe a călătorit, a simțit întotdeauna ca și cum ar fi revenit la punctul de plecare, la acea zeitate misterioasă care cerea prezența ei, și care, la fel ca Observatorii, i-a dat viață pentru a se supune scopurilor lui.

S-a uitat în jos și și-a dat seama cât de greu va fi să-și îndeplinească misiunea pe care și-au stabilit-o. În fața statuii se afla un altar mare din lemn sculptat, unde mai mulți preoți începuseră să aibă grijă de bolnavi. Și-au pus mâinile pe ei, apoi au recitat o litanie, cu pleoapele închise. Câteva secunde mai târziu, postulantul a plecat în speranța că această scurtă rugăciune va fi răsplata călătoriei dificile întreprinse.

«Speranța face ca cele mai rele nebunii să se realizeze, spuse Adhara. Exact ca cea pe care o vei face.»

— Aproape am ajuns. Să mergem.

Cuvintele lui Shyra au scos-o din reverie. Toți cinci și-au scos pantalonii și i-au aruncat într-o nișă. Dedesubt, purtau veșmintele preoteselor din Phenor: tunica lungă roz pal împodobită cu gulere și mâneci pe încheieturi, cu dungi verzi. Își țineau glugile pe cap, cu riscul de a atrage atenția. Bah... în această confuzie, cine ar observa?

Au mers de-a lungul zidurilor templului și sa oprit la aproximativ zece stânjeni de altar. Shyra s-a uitat în sus. Ceva a strălucit pentru un moment în spatele uneia dintre ferestre.

— Pregătește-te, spuse ea.

A scos un un arc din geantă și a încordat o săgeată. O linie de lumină taie spațiul templului în jumătate pentru a merge la altar. Vârful în flăcări a pătruns în lemn și focul s-a extins imediat.

Un strigăt, urmat de multe altele. Panica s-a răspândit ca un val pe un lac liniștit, iar mulțimea s-a legănat de groază.

— Acum! a șuierat Shyra.

Adhara și ceilalți au sărit înainte, în timp ce templul s-a scufundat în haos.

Preotesele, părăsindu-și postura hieratică, au fugit amestecându-se cu bolnavii. Gardienii au încercat să se apropie de altarul în flăcări, dar potopul de adoratori care se grăbeau spre ieșire a blocat pasajul. Aerul era plin de țipete și urlete; mulți s-au prăbușit pe pământ, călcați în picioare de mulțime, alții au căzut în genunchi și au început să se roage.

Adhara și tovarășii ei au acționat înainte ca situația să escaladeze, profitând de efectul surpriză. Altarul era încă accesibil pentru doar câteva minute. Apoi focul va fi raportat și soldații se vor grăbi să-l stingă.

— Repede, gărzile vor sosi în orice clipă! a strigat Shyra.

Adhara s-a rugat ca Lhyr să-i sugereze ce să facă, pentru că visul său nu i-a dat nici un indiciu despre asta. Și-a trecut mâna peste altar și a închis ochii.

— Deci?

— O secundă, a respirat ea.

Era fierbinte, teribil de fierbinte. Nu ar fi fost în măsură să spună dacă era din cauza incendiului sau agitației. Degetele i-au pipăit întreaga suprafață. Lhyr a rămas tăcută.

— O să ne ocupăm noi de asta!

Un paznic înarmat cu o găleată cu apă s-a repezit la altar. Adhara a auzit sunetul lamei străpungând carnea, un geamăt înăbușit urmată de un șoc îngrozitor. Venise timpul pentru luptă.

— Grăbește-te, vor fi aici în curând!, a strigat Shyra.

Adhara pipăia iar și iar, până când degetul său arătător a întâlnit ceva greu, ceva care, în mijlocul acestui lemn, avea consistența pietrei. A apăsat și altarul a început să alunece încetul cu încetul.

— Împinge! a comandat Shyra.

Adhara se supuse. Erau doar patru. Al cincilea, cu sabia în pumn, se lupta cu un paznic.

Altarul s-a mișcat încet, alunecând pe șine invizibile, și a descoperit o scară care se pierdea în întuneric.

— Repede!

Adhara s-a grăbit să coboare scările.

— Thara, haide! a comandat Shyra.

Thara, cu doi gardieni morți la picioarele ei, a început să împingă altarul pentru a bloca trecerea. Astfel, Adhara a văzut-o pentru ultima dată, în timp ce s-a predat de bunăvoie inamicului, condamnată la moarte sigură. Apoi a fost întuneric.

9
Regina și Oficianta Supremă

Elful a arătat spre harta Țării Vântului.

— Am ridicat ashkari în toate satele cucerite. În acest moment, oamenii sunt încă refugiați aici, spune el, mișcându-și degetul peste o zonă care se învecinează cu Țara Apelor, dar intenționăm să-i alungăm în curând.

Kryss, stând lângă el, era îmbrăcat în armură. Era un rege războinic, cuprins de probleme militare. Nu era o postură, o imagine pe care a vrut să o dea supușilor săi. Misiunea lui, ca o cangrenă care i-a ros sufletul, i-a umplut mintea în timpul zilei și l-a împiedicat să se odihnească noaptea. Realizarea marele său vis era singurul scop al existenței sale, nu mai era loc pentru nimic altceva.

— De când acest teritoriu rezistă atacului nostru?, a întrebat el.

— Două săptămâni.

Regele a tăcut pentru o clipă.

— Dacă nu poți s-o faci, mă duc acolo personal, spuse el.

Elful tremură de indignare.

— Stăpâne, asta e doar o bucată nesemnificativă de pământ... Țara Vântului este acum în mâinile noastre...

Kryss a măturat cu furie harta cu dosul mâinii. Pergamentul a căzut la pământ, ducând cu el steagurile mici folosite pentru a planifica atacurile.

— Tot! Totul trebuie să fie al meu! tună el. Fiecare sat nenorocit, fiecare casă nenorocită! Înțelegi ce înseamnă propoziția asta, da sau nu?

— Da, domnul meu.

Un chicotit umplu tăcerea care a urmat. San savura scena.

Kryss și-a contractat maxilarul și a oftat.

— Iartă-mă, i-a spus soldatului. Acest război mă absoarbe complet, și, da... sunt obosit. Dar ești un soldat bun și un luptător curajos.

— Da, Domnul meu, s-a bâlbâit celălalt, ca și cum această acalmie bruscă l-ar fi speriat chiar mai mult decât izbucnirea regelui.

— Deci du-te și trimite mesageri la Throk. Spune-i că vin, și că în curând întreaga Țară a Vântului, va fi a noastră. Spune-i să

pregătească ashkari pentru ultimele sate. Ashkari sunt esențiali, ai înțeles? a adăugat el, luându-l de umeri.

Soldatul a dat din cap, din ce în ce mai speriat.

— Poți pleca.

Elful s-a aplecat repede și a dispărut fără să-i ceară permisiunea.

— Ar trebui să încerci să-ți păstrezi calmul.

Kryss s-a întors. San stătea pe un scaun lângă tronul său, cu un pahar de vin în mână, și un zâmbet de sfidare pe buze.

— Cum îndrăznești să mă tratezi așa în fața oamenilor mei?, a răspuns regele cu o voce înghețată.

— Am râs. Nu *te-am tratat* în nici un fel.

— Fă-o din nou și ești mort.

Amenințarea i-a declanșat hilaritatea lui San.

— Vrei să spui că m-ai ucide... *pe mine?* și-a bătut el joc, cu o privire pe jumătate amuzată, pe jumătate surprinsă. Și cum ai putea, te rog, să-ți duci planul la bun sfârșit?

Kryss a avansat încet spre el.

— Nu ești singurul Marvash, știi asta.

— Amhal n-ar putea s-o facă singur.

— Nici tu.

De data asta, San nu mai zâmbea.

— Să nu crezi că amenințările tale mă sperie.

— Nu, desigur, a spus regele, nu mai contează, știu exact ceea ce cauți.

— Sper. Pentru că voi face ceea ce aștepți de la mine de îndată ce Țara Vântului va fi pe deplin în posesia ta. Dar mai întâi va trebui să-mi dovedești că ești capabil să-ți îndeplinești promisiunea.

Kryss stătea liniștit pe tron. Se pare că și-a recăpătat toată încrederea.

— Nu fac niciodată promisiuni pe care nu le pot ține.

— Bine pentru tine, a răspuns San sumbru, cu privirea pierdută în gol.

— Odată ce scapi de oameni, și în curând vei fi chemat să faci asta, îl vei avea din nou cu tine. Ți-am jurat și sunt gata să jur din nou.

Această ultimă remarcă părea să-l arunce pe San într-o reverie tristă.

— Da, San, el va fi cu tine din nou, a repetat încet Kryss, cu un zâmbet ușor pe față.

Templul din Levania, un mic oraș de la granița dintre Țara Vântului și Țara Apelor, era o clădire modestă care era luată cu asalt de bolnavii afectați de epidemie. Doubhée s-a mutat acolo cu grijă, precedată de Baol care a despărțit mulțimea pentru ea. Era poporul ei; cu toate acestea, a simțit repulsie pentru acei oameni adunați împreună în templu. Nu au ajuns atât de departe pentru că au crezut în zeul care trăia între aceste ziduri și nici pentru a se ruga. Au venit doar pentru poțiune. După ce au părăsit serviciile Theanei pe timp de pace, au descoperit brusc o nouă credință.

Doubhée nu a avut niciodată nevoie să se refugieze în religie, chiar și după moartea lui Learco și Neor. Și acum că moartea era aproape, nu s-a mai aplecat la o convertire de al unsprezecelea ceas. Va muri așa cum a trăit, sub un cer pe care a preferat să și-l imagineze gol. Dar în toți anii în care prietenia le-a legat, ea a văzut-o pe Theana predicând, construind temple, dedicându-și viața încercând să le arate credincioșilor ei adevărata față a lui Shevraar, cea pe care Breasla o îngropase sub munții minciunilor. Și a simțit întotdeauna un respect profund pentru această credință puternică și autentică.

Acum, a văzut-o umilindu-se în fața acelor oameni care, probabil, nu ar fi pus piciorul într-un templu dacă nu ar fi fost bolnavi. Deci asta era credința? Să-și abdice conștiința și să renunțe la convingerile sale pentru a-și salva viața?

«Ești prea dură cu ei», a spus vechea ei prietenă, dar nu s-a putut răzgândi.

Theana, lângă altar, dădea poțiune cu ajutorul unui tânăr preot. Părea epuizată, dar avea un zâmbet pentru toată lumea. Când a văzut-o pe Doubhée, ochii ei s-au luminat.

— Continuă singur, îi spuse băiatului, mergând să o întâlnească pe regină.

Preoteasa nu s-a putut abține să nu observe cum îmbătrânise prietena ei în ultimele săptămâni. Fața îi era încrețită, spatele mai curbat, iar întreaga persoană dadea impresia de oboseală mare.

— Nu trebuia să te deranjezi, a spus ea, punându-i mâna pe braț. Aș fi putut veni și eu.

— Nu mă trata ca pe un muribund. Nu o duc atât de rău pentru vârsta mea, a răspuns Doubhée cu un zâmbet.

— Nu asta am vrut să spun, știi că...

Doubhée a dat subiectul la o parte cu un gest de mână.

— Hai să terminăm cu asta. Avem lucruri mai serioase de rezolvat!

Cele două femei s-au încuiat într-o cameră mică din spatele templului. Baol a fost concediat cu un gest, iar Doubhée s-a aruncat pe un scaun lângă o masă mare de mahon. Theana a îndepărtat încet hainele ei rituale și le-a depozitat cu atenție într-un dulap sprijinit de perete.

— Sper că preotul acestui templu nu se va simți ofensat că le-am folosit. Să le car pe ale mele peste tot cu mine mi-ar îngreuna inutil bagajele.

— De ce îți impui aceste călătorii chinuitoare?, a întrebat Doubhée. De ce te sacrifici pentru acei oameni care nici măcar nu au credință?

— Nici tu nu ai, și totuși aș face orice pentru tine.

Theana s-a dus să stea la celălalt capăt al mesei.

— Ești prea dură, a continuat ea. Oamenii sunt slabi.

— Da, e adevărat. De aceea Lumea Pământeană este la un pas de dezastru.

— Dumnezeul meu este diferit de cel al Breslei Asasinilor, el nu întoarce spatele celui care nu se prosternează la picioarele sale. Thenaar-ul meu îi întâmpină pe toți, mai ales pe cei care nu cred. Acești oameni trebuie să simtă că suntem aproape de ei. Nu de asta te-ai înrolat în armată?

Doubhée a dat din cap fără tragere de inimă.

— Pentru mine, e la fel. Acești oameni trebuie să simtă că Thenaar este cu ei până la ultima suflare. Speranța este mai puternică decât orice poțiune, este un filtru pentru suflet.

Doubhée a zâmbit.

— Nu te-ai schimbat.

— Între noi fie spus, nici tu, a replicat Theana răutăcios. Dar să trecem la subiect. Deci? Ce au descoperit soldații tăi?

— Nimic. Prizonierii pe care i-am capturat nu știu nimic despre acele obeliscuri pe care le-a văzut preotul tău. I-am interogat pe larg, fără rezultate.

Theana și-a sprijinit capul pe spătarul scaunului și s-a uitat pe fereastră cu un aer neliniștit.

— Acest lucru face situația și mai gravă.

— Știu. De ce își sacrifică Kryss soldații pentru ceva ce ei nici măcar nu înțeleg? Și de ce îi angajează în bătălii absurde, sfidând orice simț tactic...?

— Ce vrei să spui?

— Elfii își irosesc puterea încercând să cucerească cele mai nesemnificative sate.

Theana și-a trecut mâna peste frunte.

— Vor control total asupra teritoriului.

— Un cătun de două case nu are valoare strategică. Mai degrabă, este asemănător cu o obsesie nesănătoasă, nejustificată din punct de vedere militar.

— Care ar fi sensul tuturor acestor lucruri?

Doubhée a dat din cap.

— Habar n-am. Cu toate acestea, Kryss nu este un prost. Și-a convins soldații să-l urmeze până acum abandonând totul în spatele lor; a reușit să răspândească o boală mortală în rândul poporului nostru și a dovedit că era un excelent lider militar. Nu cred că acționează la întâmplare.

A rămas tăcută câteva momente. Apoi, dintr-o dată, și-a amintit.

— Un prizonier le-a dat un nume. El le-a numit «catalizatori.»

Theana a devenit imediat mai atentă.

— A spus-o în limba noastră?

Doubhea a dat din cap.

— Aproape toți o vorbesc. Rău, dar o vorbesc.

— S-ar putea să fi avut un termen greșit... Nu-ți amintești dacă a repetat-o în elven?

Doubhée și-a revăzut imediat victima, ca și cum l-ar fi avut în fața ochilor ei. Până la sfârșit, când durerea devenise insuportabilă, elful bâlbâise ceva în limba sa. L-a apucat de cap de păr.

— « Ashkar,» a spus ea uscat, și ca și când cuvântul ar fi rupt firul dureros al amintirilor ei. A spus «ashkar.»

Theana se încruntă. S-a ridicat și a început să se învârtă în cameră.

— « Ashkar» este termenul elven pentru un anumit gen de artefact magic, un fel de catalizator natural. Când acest tânăr preot mi-a spus despre obeliscuri, am crezut imediat că sunt obiecte ca acesta.

Doubhée în mod clar nu o urmărea.

Tonul Theenei era didactic.

— Un artefact este un obiect capabil să captureze magia și să o modifice, pentru a permite unui destinatar să o folosească. Sulița lui Dessar este un artefact, la fel ca Talismanul Puterii. Magia umană o folosește puțin: producerea lor necesită o cunoaștere reală a materiei și a compoziției sale, precum și o capacitate extraordinară de a o modela pe placul său, o capacitate pe care noi, oamenii, o posedăm într-o măsură mai mică decât elfii. De aceea artefactele magice sunt mult mai frecvente pentru ei.

— Dar catalizatorii?

— Catalizatorii nu numai că absorb magia, dar o și amplifică. Lacrima încrustat pe sabia lui Nihal este unul dintre ei. Datorită acestei pietre, ultima Sheireen a reușit să evoce o forță magică uriașă fără să fie încă un magician extraordinar. Potrivit elf-ului pe care l-ai interogat, obeliscurile au această funcție: să atragă forțe magice și să le înmulțească.

Doubhée a continuat să nu înțeleagă.

— Și atunci? Asta nu explică de ce le-au pus peste tot.

— Gândește-te la asta, a spus Theana, înclinându-se spre ea, cu mâinile sprijinite pe masă. Sute de obeliscuri, câte unul pentru fiecare sat din Țării Vântului, sau chiar unul pentru fiecare casă. Întregul teritoriu acoperit cu obiecte al căror scop este de a multiplica o magie obscură, căreia nu-i cunoaștem natura...

Doubhée a simțit un fior lung alergând pe spate.

— O magie care trebuie să atingă fiecare bucată de Țară a Vântului...

— Exact.

— Dar de ce face un astfel de lucru în teritoriile ocupate? Sunt deja sub controlul lui Kryss.

Doubhée și-a mângâiat bărbia gânditoare.

— Dacă are legătură cu epidemia?

— Thenaar să ne cruțe, gemu Theana, așezându-se brusc. Lucrurile încep să se înbunătățească, chiar dacă noii pacienți sunt încă prea numeroși și poțiunea întotdeauna insuficientă.

— Și cum merge cercetarea ta?

Theana s-a uitat în jos.

— Sunt în impas. Poțiunea este singurul remediu pe care îl avem în acest moment.

Cele două femei au căzut în tăcere profundă. Afară, ploaia începuse să cadă, fină și monotonă. Doubhée s-a gândit la această nouă amenințare, la toate obeliscurile plantate pe pământul lor ca niște spini sinistri.

— Trebuie să vorbești cu Kalth despre asta. Și investighează, concluzionează ea.

Theana s-a uitat la mâinile ei.

— E nevoie de mine în altă parte...

— Poate că îți place să fii în legătură cu acești oameni, dar știi că acum creierul tău ne servește mai mult decât toate zâmbetele pe care le trimiți acestor oameni disperați.

— Ai dreptate. Ca întotdeauna, i-a șoptit Theana.

Cele două femei s-au uitat una la cealaltă. Doubhée nu s-a putut abține să nu se gândească că în curând își va pierde prietenia: amândouă erau bătrâne acum, iar timpul lor se va scurge curând.

S-a ridicat dureros.

— Și eu sunt așteptată în altă parte...

— Ești sigură că ai luat decizia corectă? a întrebat Theana brusc.

Doubhée s-a prefăcut că nu înțelege, dar a trebuit doar să se uite la ochii prietenei ei pentru a se simți străpunsă.

— Oamenii mei se bazează pe mine.

— Tocmai din acest motiv nu ar trebui să te consumi atât de repede și să te dedici datoriei tale: să-ți îndrumi nepotul în profesia de rege.

Reproșul tăcut conținut în aceste cuvinte a iritat-o pe Doubhée.

— Într-o lume mai bună, nu ar fi nevoie de oameni ca tine și ca mine: ai sta liniștit în templul tău din Noul Enawar, înconjurată de o mulțime de adoratori, și eu aș fi în palatul meu, cu soțul meu și fiul meu regele. Dar Lumea Pământeană e așa,

și două bătrâne ca noi sunt încă forțate să intervină pentru a o salva. Eu sunt regina și voi fi până la sfârșit.

— Cu toate acestea, nu este necesar să grăbești ora morții tale.

— Ce vrei să spui?

— Îmbătrânești, și nu doar din cauza durerii. Cunosc efectele anumitor filtre...

— Dacă ești prietena mea, dacă ai fost într-adevăr prietena mea în toți acești ani, nu-mi spune nimic și lasă-mă să merg pe drumul meu, a răspuns Doubhée.

— Nu vreau să te pierd. De asta vorbesc așa cu tine.

— Oricum mă vei pierde. E doar o chestiune de timp. Și prefer să merg spre destinul meu acționând pentru salvarea poporului meu.

Theana a zâmbit trist și și-a plecat capul.

— Deci e un rămas bun?

Expresia lui Doubhée se înmoaie.

— Mai am multe de făcut și nu voi pleca până nu voi face.

Theana s-a apropiat de ea și i-a luat mâinile în mâinile ei.

— Te rog să ai grijă. Ești ultima persoană care a mai rămas în viața mea. Tu șiThenaar la sfârșitul călătoriei mele.

Doubhée strânse degetele ei uscate, slabe, atât de similare cu ale sale.

— Nu-ți face griji, spuse doar.

Și a mers repede la ușă, reținându-și lacrimile cu mare tristețe. Știa că nu se vor mai vedea.

10
Spre Lhyr

Întunericul era gros și Adhara a simțit că aerul îi lipsește. Deasupra capetelor lor, sunetul pașilor rapizi, țipetelor și izbiturile armelor. S-a gândit că elful se sacrifică pentru ele.

O lumină aprinsă în întuneric, iluminând o parte din zidurile de lemn. Provenea de la un mic obiect de sticlă pe care Shyra îl ținea în mână. Un obiect magic, fără îndoială.

— Să mergem, a spus ea, și micul grup a început să se miște.

Adhara a scăpat repede de tunica ei, și-a scos pumnalul și le-a urmat pe cele trei preotese. După un prim coridor, au ieșit într-o cameră mică al cărei perete din spate se deschidea spre două pasaje.

— Pe care o luăm, Adhara?, a întrebat Shyra.

Fata păși. A observat cele două deschideri: în ochii ei, acestea erau absolut identice, două uși sculptate din lemn. Și-a strâns pleoapele, căutând vocea interioară care o ghidase până atunci. Ceva i-a răspuns.

— La dreapta.

— Ești sigură de asta?

Nu, nu era sigură deloc. Întotdeauna a trebuit să se bazeze pe viziuni, vise, senzații estompate.

— Da, a mințit luând-o pe primul.

Au ajuns în curând într-o cameră nouă, de data aceasta cu vedere la trei pasaje. Locul era un labirint: toate măsurile de precauție au fost luate pentru a proteja închisoarea unde era ținută Lhyr. Adhara trebuia să-și cheme din nou instinctele, sperând că picioarele ei vor continua să o ghideze în direcția cea bună. Dintr-o dată, un zgomot amenințător a răsunat din spatele lor.

— Continuă, a orfonat Shyra.

Călătoria a devenit din ce în ce mai complexă. Fiecare coridor ducea la o cameră identică cu cele anterioare: circulară, din lemn, cu cinci uși care duceau la tot atâtea coridoare. Au pierdut noțiunea timpului. Simțeau că merg pe același coridof iar și iar, la infinit.

— Ne învârtim în cerc, a observat Khara. Am mai fost acolo.

— De unde știi? Totul arată la fel aici, a răspuns Thjsh.

— Exact. Aceste coridoare se învârt în cerc, trebuie să fi ratat primul colț.

Cei doi elfi au început să se certe pe calea de urmat, dar Shyra i-a întrerupt.

— Ajunge, spuse ea. Lhyr conduce pașii lui Adhara, numai ea știe unde trebuie să mergem.

Vocea ei nu a trădat nici o urmă de îndoială; părea animată de o credință neclintită. Adhara și-ar fi dorit să poată spune același lucru. Dintr-o dată, o vibrație a zguduit pământul, urmată de un zgomot strident.

Shyra a înghețat și a apucat-o pe Adhara de braț, făcându-i semn să tacă. Micul grup și-a ținut respirația.

Tăcerea care a urmat a fost umplută cu zgomote fără echivoc: tropăit de pași, voci înăbușite dând ordine, zăngănit metalic.

— Fugi! a ordonat Shyra.

Adhara s-a aruncat dintr-o cameră în alta fără să se gândească, rugându-se ca inima ei să nu greșească, în ciuda urgenței și ca Lhyr să nu rupă firul subtil care o ghidase până atunci.

Când a văzut o lumină la capătul coridorului, a încremenit.

— La naiba, ne-au găsit! a înjurat Shyra.

Se pare că gardienilor nu le-a luat mult timp să rezolve împotrivirea lui Thara și s-au repezit deja în labirint. Cei patru tovarăși au rămas nemișcați câteva secunde interminabile, neputând decide ce să facă.

Khara a fost cea care a pus capăt ezitărilor.

— Mergem pe aici. Mult noroc, a respirat.

Și, prinzând mâna lui Thjsh, s-a aruncat într-un hol la întâmplare.

— Suntem descoperiți! Să mergem pe aici! A țipat înainte să dispară.

Shyra a înțeles imediat. A târât-o pe Adhara pe coridorul opus, ascunzând artefactul magic sub tunică. Au rămas lipite de perete, abia respirând.

Gardienii au venit la scurt timp după aceea. Reflecțiile sulițelor lor au străpuns întunericul, tăcerea populată cu respirațiile lor gâfâite. Trebuie să fi fost patru sau cinci. Mâna lui Shyra, strânsă în jurul încheieturii lui Adhara, tremura.

Când întunericul și tăcerea au devenit din nou complete, ea a împins-o pe Adhara, punându-i paharul luminos în mână. O nouă

suferință i-a strălucit în ochi, precum și o nouă determinare. Pentru că acum erau singure, pentru că această misiune personală a costat deja viețile a trei dintre tovarășii săi. Adhara a întins lumina înaintea ei, și de data asta a auzit-o. Un apel slab, o plângere înăbușită. A făcut un pas ferm în pasaj.

Au mers din nou, ghidate de voce, până când secvența nesfârșită de coridoare în cele din urmă s-a întrerupt. Ultima cameră în care au intrat s-a deschis cu o ușă mică, închisă de o încuietoare grea. Deasupra, un luminator închis de o poartă de fier. Adhara a simțit o durere acută invadând-o.

— E acolo, nu-i așa? șoptit Shyra, vocea ei tremurând.

Adhara a dat din cap. Incapabilă să mai aștepte, elful s-a repezit la ușă. Totul s-a întâmplat într-o clipă. Un foșnet imperceptibil, un șuierat... e o capcană! Adhara a văzut-o cu o secundă înainte, probabil avertizată de Lhyr... O săgeată era pe cale să lovească intrusul când s-a apropiat de ușă. A sărit spre Shyra și a aruncat-o la pământ. Nu destul de repede. Corpul războinicului s-a contractat în stare de șoc.

Săgeata i-a atins umărul. Adhara a încercat să păstreze un calmul, în timp ce cunoștințele ei au fost activate de la sine. A examinat rana, a gustat sângele și l-a scuipat.

— O săgeată otrăvită.

Shyra a înjurat.

— Rana e superficială. Dacă o curăț, totul va fi bine.

Instinctiv, Adhara a trecut pumnalul în mâna ei de metal în timp ce ciupi carnea rănită a celeilalte. Magnetul i-a strâns degetele pe gardă, iar brațul i-a condus drumul. O tăietură incredibil de precisă, având în vedere că Adhara nu și-a mai folosit niciodată mâna artificială. Era ca și cum ar fi avut mereu degetele alea de oțel.

A lăsat sângele să curgă o vreme, apoi a rupt o bucată de pânză din cămașă și a folosit-o pentru a bandaja rana.

— Mulțumesc, spuse Shyra.

Elful a vrut să se ridice. A căzut imediat înapoi la pământ.

— Nu cred că mai poți continua.

— Nu spune idioțenii!

— Shyra, e o otravă puternică. Dacă nu te-aș fi ținut departe de drumul săgeții, ai fi fost moartă până acum.

— Bine, dar nu sunt. Să mergem.

Încă o dată, picioarele sale au refuzat s-o asculte și au cedat sub greutatea corpului său robust. Tremura, mușchii era acoperiti cu un voal de sudoare înghețată.

— Shyra…

— Nu acum, la naiba! Nu acum că sunt atât de aproape de ea, că pot s-o iau în brațe și s-o iau cu mine!

Adhara i-a pus mâinile pe umeri.

— O vei face imediat ce ieșim de aici. Deocamdată, trebuie să mă lași să deschid ușa. Crede-mă, atunci noi trei vom pleca împreună.

Shyra a fost de acord și s-a ghemuit într-un colț cu spatele la perete.

— Cum o s-o faci? a mormăit ea.

— Știu un pic de magie, și există o vrajă perfectă pentru acest tip de caz.

Cu aceste cuvinte, Adhara a stat în fața ușii și a observat-o pentru câteva momente.

— Dar mai întâi, am nevoie de asta, spune ea, apropiindu-se de Shyra și trăgând de acul care i-a închis gluga.

L-a pus în lacăt. S-a concentrat cu toată puterea ei, până când s-a luminat cu o strălucire aurie. La scurt timp după aceea, lacătul a sărit. Adhara a tras de lacăt, iar ușa s-a deschis, scârțâind pe balamale.

— Salveaz-o, i-a șoptit Shyra. Te rog, salveaz-o pentru mine.

Adhara a strecurat pumnalul între degetele mâinii drepte și a împins ușa spre stânga, fără a da drumul lămpii magice a lui Shyra. Înăuntru, întunericul era gros. Lumina a luminat o bandă subțire pe podea. Adhara a avansat încet, cu simțurile în alertă. Un mic zgomot în dreapta ei. S-a întors, a pus un picior în fața celuilalt cu extremă prudență. Dintr-o dată, o respirație fragilă, neregulată. Adhara a întins paharul strălucitor din fața ei. Imediat, ceva l-a lovit și a căzut la pământ. Din resturile sale a fost exhalat un fum ușor: descântecul care l-a făcut să strălucească. Se auzi o bufnitură, și Adhara și-a dat seama că cineva sau ceva tocmai a închis ușa. Întunericul era total.

Adhara s-a retras în timp ce explora spațiul din fața ei cu pumnalul, în timp ce încerca să-și protejeze spatele. Dimensiunile camerei păreau să se extindă disproporționat, până la punctul în care a avut dificultăți în înțelegerea în a înțelege unde erau pereții și tavanul.

Era o mișcare de aer, și ea s-a aplecat brusc. Adversarul ei a înjurat. Era un elf, un elf experimentat care a încercat imediat să o lovească din nou. Adhara a lovit cu pumnalul. Contactul dintre cele două lame a generat scântei care au luminat întunericul pentru un moment. Atunci l-a văzut. Ochii lui albi, fața palidă și hotărâtă, fără vârstă.

S-au despărțit din nou, și de data asta Adhara a avut timp să pregătească un atac magic. De înată ce a rostit formula de descântec o flacără a apărut și a plutit în aer. Dar a avut timp doar să aprindă zâmbetul batjocoritor al elfului, înainte de a muri, sufocată de un fel de geantă. Era întuneric din nou.

— Nu te aștepta să scapi cu magia ta ieftină, fluieră elful.

Vocea lui era răgușită și metalică, ca un mecanism aflat pentru prea mult timp în repaus. Geanta pe care a folosit-o era în mod clar un artefact capabil să neutralizeze magia.

Adhara s-a retras din nou.

— Acesta este regatul meu. Întunericul e casa mea. Ești oarbă, dar eu... eu... văd totul!

Elful a încercat o lovitură pe care Adhara nu a avut timp să o anticipeze. S-a aplecat și lama i-a tăiat un fir de păr.

A aprins un nou foc magic și l-a văzut pe elf sprijinindu-se în mijlocul camerei întorcându-se spre ea. Într-o clipă, l-a oprit din nou, dar de data asta Adhara a observat poziția pereților.

— Ce crezi că o să faci? Nu te poți lupta cu mine, spuse paznicul. Am trăit aici dintotdeauna.

Adhara a încercat să localizeze sunetul vocii lui. Se mișca foarte repede. Ea a sărit în direcția în care a crezut că l-a auzit; dar pumnalul ei a întâlnit doar golul.

Înainte să reacționeze, o lovitură violentă între omoplați a zdrobit-o. S-a rostogolit, dar lama i-a tăiat umărul. A urlat, s-a rostogolit din nou, s-a ridicat din nou, lama ei s-a întins în fața ei.

Tăcere.

— Sângele tău are gust de sânge de elf, spuse gardianul. Cine eşti?

Adhara s-a retras, iar călcâiul ei a zdrobit ceva care a aruncat un scârțâit sinistru.

— Secretele de nedescris sunt închise aici. Am ucis alții ca tine, iar oasele lor îmi țin companie. Cel pe care tocmai l-ai călcat în picioare a venit să elibereze un rebel. I-am tăiat capul.

Elful s-a întors la atac, plin de viață ca o veveriță. Adhara a rămas nemișcată până în ultima secundă. Când a auzit șuieratul spărgând aerul, și-a ridicat mâna de metal. Magnetul a atras oțelul, degetele s-au strâns pe lama elfului și Adhara l-a tras spre ea. Fără să piardă un moment, și-a trecut brațul în jurul gâtului lui și i-a simțit respirația pe gât.

— Ce...?

Întrebarea lui s-a terminat într-un gâlgâit sumbru. Adhara a închis ochii, în timp ce corpul a înțepenit sub mâna ei și apoi s-a prăbușit la pământ. Toată această vărsare de sânge a dezgustat-o, ca sângele pe care va trebui să-l verse din nou. Apoi a fost tăcere. Încă strângea pumnalul elfului între degetele ei de metal.

A încercat să se calmeze, să nu se gândească la cadavrul care zăcea la picioarele ei, și a aprins un nou foc magic.

În fața ei era o cameră circulară. Pe pământ, patru sau cinci schelete descompuse. O găleată, resturi de mâncare. Și elful, cu ochii mari și gâtul deschis. Creatura asta chiar a trăit acolo, în compania victimelor sale.

Era o ușă în spatele camerei. Ultima, a sperat Adhara. Dominându-și greața, a luat legătura de chei care atârna de centura mortului. Erau trei: a luat-o pe cea pe care instinctele ei i-au indicat-o.

Ușa s-a deschis încet și Adhara a intrat.

11
Creatura ascunsă în întuneric

Un miros de moarte și putrefacție i s-a blocat în gât. Așa cum a văzut-o într-un vis, era în interiorul unei celule mici: un cilindru de lemn, abia mai mare decât corpul pe care îl conținea. În partea de sus se deschidea o grilă prin care un strop de aer intra.

Nu era nici cea mai mică lumină, cu excepția celei care emana din medalion, roșie, intensă, sângeroasă.

Ochii ei au trebuit să se obișnuiască cu această iluminare supranaturală înainte de a putea distinge caracteristicile creaturii prinse în acea închisoare. Pe măsură ce vederea ei era clarificată, Adhara încerca cu disperare să potrivească figura care a apărut din întuneric cu amintirea visului ei. Se aștepta să vadă o fată frumoasă, cu fața proaspătă și ochi blânzi. Cea din mijlocul temniței nu se potrivea acestei imagini. Purta tunica preoteselor lui Phenor, dar era sfâșiată și pătată de sângele gros care curgea încet din medalion. În interiorul acestui articol de îmbrăcăminte prea mare, se putea ghici un corp emaciat, cu brațele încrucișate. Puteai să-i numeri oasele unul câte unul, claviculele proeminente pe umerii ei ascuțiți la sânii ei flasci și lăsați, abia ascunși de decolteul hainei. Pielea sa, uscată și neagră ca cea a mumiilor, era acoperită cu urme negre și răni purulente. Gura ei, pătată cu salivă, căzuse într-un strigăt tăcut, dezvăluind dinți înnegriți și gingii fără sânge. Capul ei era chel. Ce rău teribil ar fi putut reduce sora geamănă a lui Shyra la un semi-cadavru?

«Nu poate fi ea, este imposibil», s-a gândit Adhara, gata să se îndepărteze pentru a scăpa de acest coșmar. Dar o voce a oprit-o.

— Aceasta sunt eu.

Era vocea visului. Vocea lui Lhyr, care a rezonat în mintea ei.

— E o capcană!

— *Nu*.

— Fata pe care o caut e frumoasă, tânără și...

— Vina este a lui Kryss, și a sigiliului pe care-l mențin..

Adhara nu și-a putut desprinde ochii de aceasta creatură. Curând și-a dat seama că spune adevărul. În bucățile din carnea

ei, a recunoscut lucrarea lui Kryss, aceeași boală care l-a ros pe Amhal și l-a condus încet la moarte.

— E medalionul, nu-i așa?, a întrebat ea când și-a recăpătat folosirea vorbirii.

— Da. Kryss mi l-a pus în jurul gâtului în ziua în care am fost scoasă cu forța din templu. De atunci, corpul meu nu-mi mai aparține, nici voința mea. Timp de multe luni am rămas aici, lipsită de cunoaștere, ocupată doar să mențin zi și noapte acest sigiliu care a cauzat moartea atâtor oameni de-ai tăi..

— Sora ta e acolo. Și a jurat să se lupte cu Kryss.

— Știu. Mă bucur că suferința mea și a poporului tău au servit cel puțin acestui scop.

Umbra unei satisfacții triste a trecut peste fața ei.

— Cum ai reușit să mă îndrumi spre tine dacă acest medalion ți-a luat toată voința?

— Totul e din cauza ta.

Fața creaturii a rămas nemișcată, dar Adhara a ghicit că zâmbea.

— Tu ești Consacratul, tu ești Sheireen, și de îndată ce ai pus piciorul în Mherar Thar, te-am simțit. E ca și cum conștiința mea s-ar fi trezit încetul cu încetul. Am început să te chem, să-ți cer ajutorul, pentru că știam că zeii nu te-au condus la mine fără nici un motiv. E un miracol, Adhara, un miracol..

Fata nu a răspuns.

— Știu la ce te gândești, a spus Lhyr. Există un plan în spatele tuturor, un plan care îți ghidează pașii, așa cum îi ghidează pe cei ai tuturor ființelor..

— Dacă da, unde este libertatea noastră?

— Acceptând destinul nostru.

— Asta nu e destul de bun pentru mine. Sunt lucruri pe care nu le pot accepta.

— Putem accepta totul, tocmai pentru că știm că calea noastră și suferința noastră au sens.

— E de ajuns. Nu avem timp de pierdut. Spune-mi ce să fac.

— Acceptă inevitabilului.

Adhara și-a depășit dezgustul și s-a aplecat asupra corpului pe jumătate descompus. Fără un ușor zgomot făcut de respirație, arăta ca un cadavru. Pieptul abia se ridica și cobora. S-a uitat la medalion. Era în mijlocul pieptului lui Lhyr, pe tunica ei, dar părea să se lipească de piele. Uitându-se mai bine, ea a

observat că pânza din jurul lui era ruptă, străpunsă de tentacule fine care se scufundau în carne.

A atins bijuteria. Aura malefică care emana din ea aproape c-o ameți. Rezistând dorinței de a-și retrage degetele și de a fugi, ea l-a apucat de margine și a încercat să-l tragă spre ea. Lhyr a rostit un geamăt sumbru și s-a îndoit ușor înainte. Sângele țâșnește din rană, pătrunzându-i tunica deja murdară.

— Medalionul ăsta face parte din mine. Când Kryss mi l-a pus în jurul gâtului, i-am simțit puterea, dar nu credeam că e atât de puternic. La început, aspira doar la conștiința mea, ajutându-mă să țin sigiliul activ. Apoi, încetul cu încetul, mi-a intrat în piept. Imperceptibil. Zi după zi, și-a extins strânsoarea, otrăvindu-mi inima. Suntem unul acum..

— Dar el este cel care impune voința ta, nu-i așa? El e cel care te împiedică să pleci, să te oprești să evoci această pecete?

— Da.

— Ca să te salvez, trebuie să găsesc o cale să ți-l iau.

— Nu ești aici să mă salvezi..

Adhara a ridicat o privire incredulă spre Lhyr. I-a răspuns doar albul lăptos al ochilor orbi.

— M-ai chemat zile întregi, m-ai făcut să călătoresc mii de leghe la sora ta... Care este scopul, dacă eu nu sunt în măsură să te ajut?

— Pentru a pune capăt la toate astea. Ești aici pentru a aduce mântuirea în Lumea Pământeană, pentru a-l opri pe Kryss.

— Nu pot s-o fac fără să te salvez mai întâi. Și pentru asta, trebuie să-ți iau medalionul.

— Are ramuri metalice plantate în jurul inimii mele. Dacă-l smulgi, voi muri..

— Trebuie să existe o cale; ai spus-o chiar tu, există un plan, un destin pentru fiecare dintre noi... Dacă mori, ce sens vor avea toate astea?

— Uită-te la mine. Uită-te la mine..

Adhara s-a forțat să observe corpul torturat.

— Ceea ce vezi nu este corpul unei ființe vii. Nu te lăsa păcălită de vocea mea. Sunt un suflet închis aici din greșeală, nu mai aparțin acestei lumi. Am făcut ceea ce trebuia să fac, mi-am terminat călătoria pământească și mi-am salvat sora. Acum vreau doar să fiu liberă și să îndrept răul pe care l-am făcut poporului tău.

— Shyra te așteaptă, nu va pleca fără tine. Are nevoie de tine!

— Poate. Dar ea va înțelege în curând că, chiar și fără mine, ea are un rol de jucat în această lume.

— Renunți și nu te voi lăsa!

Adhara strânse degetele în jurul medalion din nou; același sentiment de înghețare rece pătrunde în brațul său. Când a tras, Lhyr gemea, cu corpul zguduit de spasme teribile. Avea dureri groaznice, Adhara a simțit-o în propria ei carne. l-a dat drumul.

— E prea târziu pentru mine, dar tot trebuie să desfac o ultimă legătură. Dacă Kryss nu m-a ucis după ce am evocat sigiliul, e pentru că trebuie să fie hrănit în mod constant de magicianul care l-a creat. Sporii care răspândesc boala, și pe care am impus această descântec, sunt continuu distruși, și eu trebuie să genereze alții noi zi și noapte. De asta sunt aici, de aceea sunt încă în viață. Când voi muri, sporii nu se vor mai reproduce. Nimeni nu se va mai îmbolnăvi și răul va părăsi Lumea Pământeană.

— Același lucru se va întâmpla când te voi elibera.

— Ți-am spus, trebuie să știi cum să rezolvi inevitabilul..

— Nu vreau! a țipat Adhara. Nu pot să cred că este imposibil să repar răul care a fost făcut, nu pot să mă resemnez la ideea că există oameni care nu pot fi salvați! Ce zei ai putea dori o astfel de urâciune?

Corpul lui Lhyr a rămas nemișcat, dar Adhara a simțit o tristețe profundă ridicându-se din membrele ei.

— Nu zeii. Elfii, oamenii și toți cei care au însângerat Lumea Pământeană timp de milenii, făcând din acest paradis un pământ blestemat..

— Și atunci de ce zeii nu l-au oprit pe primul Marvash? De ce nu l-au oprit pe Kryss înainte să înceapă totul? De ce nu au mișcat un deget în fața durerii lui Amhal?

Acest nume a venit în cele din urmă pe buzele ei, materializând prezența obscură care a plutit de la început asupra discuției lor. Pentru că salvarea lui Lhyr însemna salvarea lui Amhal; a nu o salva pe ea însemna acceptarea faptului că soarta lui Sheireen era unică și imuabilă.

— Pentru că aceasta este Lumea noastră, pentru că este dovada care ne este cerută în această viață.

Adhara a perceput din nou durerea ei, emoționantă și sinceră, dar de data aceasta a fost aproape iritată.

— Pretinzi că zeii sunt cei care m-au condus până acum, ceea ce înseamnă că încă nu vor să intervină pentru plăcerea de a-i vedea pe Marvash și Sheireen omorându-se între ei!

— Destinul tău e mult mai mult decât atât. Tu ești Speranța, ultima legătură dintre zei și oameni, promisiunea unei lumi care va veni unde unitatea perfectă a trecutului va fi restaurată. Nu poți scăpa de asta. Poate suna crud, dar așa stau lucrurile. Din cauza unuia, toți vor avea de suferit, și mulțumită unuia, toți vor găsi pacea. Tu ești creatura aia..

— Și ce crezi că ar trebui să fac? murmura Adhara.

— Omoară-mă.

— Știi că nu pot.

— Poți, dimpotrivă. Ești chiar singura care o poate face..

Adhara a scos un urlat disperat. Nu voia să se predea: trebuia să dovedească faptul că, chiar și pentru acest corp martirizat, exista încă speranța că Lhyr și-ar putea găsi încă sora.

— Trebuie să fie o cale să-ți iau medalionul.

— Crede-mă, nu există niciuna. Eliberează-mă, Sheireen..

Adhara și-a ațintit ochii în ochii lui Lhyr.

— De aceea te-am ghidat până acum. Eliberează-mă din închisoarea asta și lasă-mă să mă întorc de unde am venit. Moartea este singura mea salvare, și în același timp a mii de oameni.

Adhara și-a strâns pumnii. Lacrimile curgeau în ciuda ei pe obraji.

— Nu vreau să te omor...

— Îți cer s-o faci. Fă-o, te implor..

Tăcerea a căzut, grea și compactă. Adhara putea auzi doar suspinele ei și respirația gâfâitoare a lui Lhyr.

Degetele i-au căzut pe pumnal. S-a gândit că aceasta ar fi ultima dată, că nimeni nu ar mai forța-o să facă astfel de acte. Că de acum înainte nu se va mai pleca în fața oamenilor sau a zeilor. Dar, în timp ce mâna ei a preluat garda pumnalului, a înțeles cu furie cât de mult era nevoie de acest sânge, și, de asemenea, că ea era singura care-l putea vărsa.

— Spune-mi un ultim lucru: Amhal este subjugat de medalion ca tine? a întrebat, cu vocea tremurând.

I s-a părut că răspunsul nu va veni niciodată.

— Da.

Adhara a închis ochii, iar mintea i-a tremurat.

— Dar s-ar putea să nu fie prea târziu, medalionul s-ar putea să nu fi intrat încă în posesia inimii sale, el...

Nu a putut să termine.

— E Marvash, Adhara. Și nu are nimic de-a face cu medalionul. Acesta din urmă servește doar pentru a canaliza forța întunecată din el pentru a o pune în slujba lui Kryss. Chiar înainte de a-l întâlni, răul era deja adânc înrădăcinat în sufletul său. Mai mult decât atât, medalionul are un efect diferit asupra lui; îl eliberează de orice sentiment, mai ales de vina care încă îl cuprinde în ciuda a toate, dar lăsându-i conștiința intactă.

— Nu-l cunoști.

— Încearcă să înțelegi care e destinul tău. Poate zeii nu vor să-l salvezi..

— Totuși, știu că trebuie s-o fac. Am doar această certitudine în lume.

De data aceasta, Adhara a simțit că Lhyr zâmbea trist.

— Atunci îți doresc să poți..

Fata a inhalat dureros.

— Mulțumesc, i-a șoptit.

Degetele i-au apucat pumnalul, mâna a dat lovitura. Apoi a închis ochii și a văzut-o pe Lhyr așa cum era odată, tânără și frumoasă, cu fața luminată de un zâmbet plin de speranță pentru viitor; un viitor pe care nu-l va vedea.

Adhara a țipat și a împins lama. Lhyr a avut doar un tremur ușor, cu gura abia deschisă. S-a ghemuit, în timp ce medalionul de pe piept și-a pierdut treptat strălucirea.

Lumina roșie pulsează pentru câteva momente, apoi corpul s-a rostogolit pe pământ ca un sac gol. Medalionul a pâlpâit până a lovit pământul. Și ultima lui reflexie s-a stins.

Nimeni nu a înțeles ce se întâmplă. Dar bolnavii din paturile lor s-au simțit brusc mai bine. Respirațiile lor au devenit mai puțin dureroase, cerul părea mai puțin greu, ca și cum cineva ar fi ridicat capacul care apăsa pe ea. Aerul avea un parfum nou, cel al speranței.

Și Shyra, sprijinindu-se de perete, amorțită de otravă și devorată de febră, a văzut o lumină strălucind adânc în delir ei.

— Tu ești?

— *Da*.

Bucuria i-a dilatat pieptul.

— Iartă-mă, a spus ea, în timp ce lacrimile îi ardeau obrajii.

— Nu am nimic să-ți iert. Ce ai fi putut face?

— Ar fi trebuit să încerc să te eliberez, ar fi trebuit să te ascund imediat ce mi-am dat seama că Kryss te-a văzut.

— Kryss nu se lasă ușor oprit când vrea ceva. Ai fi dat greș. Mă bucur că măcar ai reușit să te salvezi. Acum suntem cu adevărat un singur suflet, Shyra..

— Întotdeauna am fost.

Lhyr a zâmbit. Era mai frumoasă ca niciodată și mai senină. Dar conturul feței sale a devenit treptat începătoșat.

— Nu mă abandona! a țipat Shira în timp ce își întindea degetele spre viziune.

— Sunt cu tine și voi fi mereu. De asta trebuie să trăiești..

— Fără tine, eu nu exist!

— Nici eu. Deci, chiar dacă este dificil, nu ceda disperării. Trăiește, Shyra, trăiește pentru amândouă, pentru că dacă tu trăiești, nu voi muri niciodată complet.

Degetele lor s-au atins, și Shyra a savurat cu tot sufletul ei această atingere ușoară. Apoi o lumină crudă a purtat imaginea lui Lhyr.

12
Ultima misiune

Doubhée s-a pregătit cu grijă. Armele erau aliniate în fața ei, pe masa rezervată întâlnirilor militare: cuțite de aruncat, o sarbacană cu o pungă care conținea țepi otrăviți, un șiret de strangulat, trei pumnale. Lustruite la perfectiune, străluceau la lumina lumânărilor.

S-a îmbrăcat încet, articulațiile durând-o. Acum, nu și-a mai părăsit bastonul, și când nu era sub influența poțiunii, nu mai putea lupta. A luat parte la bătălie din spate, distribuindu-și ordinele sub protecția ordonanței sale, care devenise umbra ei.

A strecurat cuțitele în cureaua de piele pe care o purta în jurul pieptului, apoi și-a trecut sarbacana pe spate. Și-a pus șiretul într-unul din buzunare, împărțind pumnalele: unul într-o cizmă, celelalte două la talie. Gesturile sale lente și calme aveau o solemnitate religioasă. Efectua pentru ultima dată un ritual inaugurat cu atâția ani în urmă. Nici măcar nu-și putea aminti când. Dar cercul se închidea. După ce și-a petrecut întreaga viață negând trecutul ei ca și criminal, era în cele din urmă reconectată cu oțel și frânghie. Începutul și sfârșitul poveștii erau identice, ștergând tot ce a avut loc între timp. În afară de răni, durere și sentimente. Fără Neor, Learco, Amina și Kalth, fără rețeaua nesfârșită de conexiuni pe care le-a creat în timpul vieții, totul ar fi fost similar. Sennar avea dreptate: viața pleca în spirală, oferindu-ne un moment de iluzie că lucrurile s-ar putea schimba, și în cele din urmă ne-a adus înapoi de unde am început.

Doubhée era în sfârșit pregătită. Mai avea de făcut era un singur lucru. Flaconul era în fața ei, umplut cu câteva picături de lichid chihlimbariu.

A ezitat. Avea încă de ales: să aștepte ca viața ei să-și urmeze cursul său natural și ca bătrânețea să o consume încet până la moarte, sau să bea acest filtru și să facă ultimul pas spre mormânt.

Să mai aștepte, sau să acționeze.

În cele din urmă, ea a luat flaconul între degete și l-a golit dintr-o înghițitură. Imediat, pielea ei a fost întinsă, mușchii i-au vibrat, corpul și-a recăpătat puterea și tinerețea. Pentru ultima oară.

Se întâmplase cu o săptămână mai devreme. Elful a cerut să vorbească cu cea mai înaltă autoritate a Armatei Lumii Pământene, susținând că vestea pe care o aducea era extrem de importantă. Era foarte tânăr și ochii îi străluceau de remușcări și frică.

— Mi s-a spus că vrei să vorbești cu mine, i-a spus Doubhée. Te ascult.

Elful purta uniforma inamică.

— Nu sunt un trădător, a început el. Sau un laș. Și nu mi-e frică de tine sau de moarte.

— Nu trebuie să te justifici. Nu în fața mea, oricum.

— Dimpotrivă.

Vorbea cu emoție, transpira.

— E regele meu, știu asta. A făcut multe pentru poporul meu, iar oamenii îl iubesc. Și mie îmi place. Dar nimic, cu adevărat nimic, nu merită acest sacrificiu.

— Spune-mi ce ai să-mi spui, grăbește-te.

Doubhée a simțit un dispreț instinctiv pentru el. Câți soldați tineri și întunecoși ca el se ascundeau în rândurile proprii, dispuși s-o vândă așa cum acesta își va vinde suveranul?

— I-am văzut pe toți tovarășii care s-au înrolat cu mine murind. Familia mea suferă de foame, din cauza acestui război nenorocit. Mă înţelegi?

Doubhée l-a apucat de gât și l-a ridicat de la pământ.

— Ai de gând să te hotărăști să vorbești sau nu? De care parte ești?

A urmat o lungă tăcere, iar Doubhée s-a temut că a exagerat. Din moment ce a încetat interogarea elfilor capturați, aceasta era prima ei oportunitate reală de a ajunge la Kryss.

— Va fi în tabăra Lenar în două zile, pentru a finaliza cucerirea Țării Vântului.

— E deja a lui.

— Nu în întregime. Și are nevoie de fiecare sat. Ne-a ordonat să le cucerim până la sfârșit și să instalăm ashkar-uri peste tot.

— De ce?

— Nu ştiu. Nimeni nu știe. Noi doar executăm ordine.

Doubhée l-a privit drept în ochi. Se pare că nu mințea.

— Continuă.

— Dimineața devreme, când există un pârâu în apropierea taberei unde se află, face o baie. Și în Lenar, e un pârâu. De obicei, doi paznici îl însoțesc și privesc împrejurimile, dar păstrează o distanță sigură. Regelui nu-i place să se simtă observat și vrea să arate că nu se teme de nimeni.

Doubhée l-a eliberat. Pentru o clipă elful părea ușurat, și apoi ochii lui s-au umplut din nou de suferință și vinovăție.

— Jură-mi că-l vei ucide. Jură-mi că vei pune capăt acestui coșmar, pentru că altfel voi fi murit degeaba.

Doubhée și-a strâns pumnii.

— Pleacă, a șuierat. Ai făcut ce trebuia să faci, acum lasă-mă pe mine să fac ce am de făcut.

La est, un răsărit acid nuanța treptat cerul. Lumea era încă aruncată în întuneric, probabil din cauza norilor joși și grei care atârnau în acea dimineață înghețată. Degetele îi erau inflamate. Din când în când, alergau la garda pumnalului său, și apoi era și mai rău. Oțelul era atât de rece încât părea fierbinte.

Doubhée fusese în acel loc pentru o lungă perioadă de timp. Nu era ușor de ajuns acolo. Pentru a intra pe teritoriul inamic, ea a trebuit să treacă linia frontului, târându-se în tăcere în iarbă pentru a înșela vigilența santinelelor.

A suflat pe mâini, dar nu a ajutat prea mult. Luminozitatea s-a schimbat rapid. Acum totul era mov, iar tabăra era scăldată într-o atmosferă sumbră. Sau poate era doar efectul propriei sale agitații. Poate că era bătrână și cunoscuse multe războaie, dar inima îi bătea în piept.

Un foșnet ușor în tufiș.

Doubhée și-a ținut respirația. Mai întâi, i-a văzut pe cei doi gardieni, așa cum a spus elful. Un bărbat și o femeie. Vederea femeilor soldați au impresionat-o întotdeauna: în Lumea Pământeană, era un singur corp deschis ambelor sexe, și acela era cel pe care ea l-a creat. Posibilitatea de a urma o carieră militară era încă considerată o cucerire de către femei. Știa, totuși, că sexul nu conta prea mult în profesia de spion. Dimpotrivă, femeile erau și mai avantajate de mărimea lor mică și de încrederea pe care au inspirat-o spontan.

În ciuda tinereții, ambii gardieni aveau o slujbă. Ei au început prin a căuta în apropierea pârâului unde regele lor avea să se

scufunde în curând. Era situat la jumătate de leghe de tabără, o distanță care îi lăsa luu Doubhée o marjă bună de siguranță pentru a acționa. Kryss trebuia să fie foarte sigur pe el să se aventureze atât de departe în teritoriul inamic.

Doubhée nu s-a mișcat. S-a ascuns într-un copac de pe mal. Poziția nu era confortabilă, dar susurul apei acoperea cel mai mic zgomot.

După ce au scotociat perimetrul, cei doi soldați s-au întors să-i spună regelui că totul era în ordine. În timp ce aștepta întoarcerea lor, Doubhée a observat o ușoară schimbare în bătăile inimii ei; un șoc imperceptibil în respirația lui, umbra unei prevestiri.

S-a uitat la mâinile ei. Tremurau.

«Emoție, nimic mai mult. Este încă cea mai importantă misiune din viața mea», s-a liniștit ea, conștientă că se mințea singură. Era conștientă de termenii pactului pe care l-a semnat de-a lungul timpului, în ziua în care a decis să ia poțiunea lui Tori. Mai avea nevoie de o oră, doar de o oră ca să-și termine afacerea.

Un nou foșnet sub ea. Regele a apărut, superb în cămașa sa de in simplu, strânsă în talie de o curea. Înalt și zvelt, a avansat între gărzile sale cu un mers elegant, lipsit de orice afectare. În acest peisaj încă adormit, arăta ca un zeu coborât printre muritori.

Era prima dată când Doubhée l-a văzut și a fascinat-o. A înțeles imediat cum a reușit să adune atât de mulți credincioși în jurul său, a reușit să trezească sufletele poporului său și să-l convingă să moară atât de departe de casă. În mod fugar, se întreba cum de atâta rău se poate naște dintr-o creatură atât de nobilă, cu o față plină de suferință liniștită, ca și cum ar fi purtat toată durerea lumii.

Apoi ura a preluat controlul. Regele s-a apropiat de pârâu și și-a dat jos hainele. Doubhée i-a observat umerii zvelți, picioarele conice, căutând punctul în care lama ei va pătrunde cel mai ușor, provocând cea mai dureroasă moarte.

«Dacă moare, totul se va termina; omorându-l, voi pune capăt acestui război», a spus ea, cu inima strânsă.

Mâinile îi tremurau. Dintr-o dată, și-a văzut pielea încrețindu-se.

«Nu, nu deja!»

Acel scurt moment de distragere a atenției a făcut-o să-i piardă din vedere. Dar știa unde s-au oprit. Pentru că a lucrat în aceeași profesie ca ei și a organizat protecția familiei ei de ani de zile, atunci când nu era încă nevoie de supraveghere.

A alunecat încet de pe ramură, s-a târât în tufișuri. Bolborositul apei a acoperit aproape toate celelalte zgomote. Femeia era acolo, stând în mijlocul unui mic luminiș. Atentă, dar nu suficient.

Doubhée s-a furișat la ea și i-a rupt gâtul dintr-un gest. Cadavrul s-a prăbușit la picioarele ei cu o bufnitură.

L-a găsit pe celălalt paznic la o distanță simetrică de rege. El era mai solid, nu i-ar fi rupt gâtul atât de ușor.

O lovitură la coaste, iar apoi i-a tăiat gâtul.

Nu s-a uitat la cadavrul lui. Ochii ei s-au îndreptat spre el, creatura cu aură divină care se scălda în râu.

Destul de ciudat, ultima sa întâlnire cu Amina, cu câteva zile mai devreme, i-a venit brusc în minte.

Fata venise să se întâlnească cu ea în tabără, iar Doubhée luase o pauză. Au luat prânzul împreună, împărțind meniul de zi cu zi.

— Cum merge cu Războinicii Umbrelor? a întrebat-o.

Amina a dat din cap.

— Muncesc din greu. Poate mă vor trimite în următoarea misiune.

Doubhée zâmbea. Soarele apunea, iar Amina avea să fie în curând în drum spre casă. Ea era cea care a instituit regulile: Războinicii Umbrelor dormeau mereu împreună în cazarmă, cu excepția cazului în care o operațiune îi forța să lipsească. Și permisiile erau suspendate în timp de război.

Oftând, și-a trecut brațele în jurul umerilor nepoatei sale. Amina i-a pus capul pe piept, iar Doubhée a savurat pe deplin acest moment de dulceață când trecutul și viitorul păreau abolite. Viața i-a oferit atât de multe din aceste momente de neuitat, dar abia la bătrânețe a învățat să le aprecieze.

— Știu că iubești ceea ce faci, dar vreau să nu uiți niciodată că ești o ființă pașnică, a spus ea, știind că aceste cuvinte vor rupe vraja.

Amina s-a îndepărtat de ea și i-a aruncat o privire interogativă.

— Ce vrei să spui?

— Acest război este un mijloc, nu un scop. E un mod groaznic.

— Știu asta, m-ai învățat, i-a zâmbit nepoata ei.

Doubhée a simțit că inima i se strânge.

— Chiar așa?

— Chiar așa.

Amina s-a cuibărit din nou lângă ea.

— Nu ai idee cât de mult mi-ai adus în ultimele luni. Dacă nu erai tu, nu știu ce aș fi devenit. M-ai salvat și nu voi uita niciodată asta.

— Dacă e adevărat, promite-mi că voi lupta alături de tine pentru pace.

— Îți promit.

Au rămas tăcute pentru un moment, și apoi Amina a adăugat:

— De ce-mi spui asta acum?

Vocea ei era voalată de o îngrijorare înăbușită.

— Pentru că sunt bătrână și... pentru că nu sunt eternă.

Amina a scuturat capul, la fel cum a făcut Doubhée atunci când ea a vrut să alunge un semn rău.

— Nu vreau să mă gândesc la asta acum. Timpul tău nu a venit încă, și am nevoie de tine.

Doubhée, fără să răspundă, a strâns-o mai tare în brațe.

Doubhée și-a revenit și și-a concentrat din nou toată atenția asupra misiunii sale. S-a întors la copacul de lângă pârâu, încercând din nou să-și înăbușe tremurul mâinilor. Nu mai avea mult timp.

Kryss s-a spălat fără grabă, iar apa a trasat conturul mușchilor săi, subțirimea corpului său tânăr.

Doubhée s-a ridicat pe ramură, și-a schimbat pumnalul. Dreapta era inutilizabilă în această poziție, iar picioarele ei nu o mai susțineau ca înainte.

Fără să mai aștepte, s-a năpustit.

Poate că nu era atât de rapidă pe cât spera, poate făcuse un zgomot. Kryss s-a întors, și ochii lor s-au încrucișat când s-a aplecat spre el. S-a răsucit brusc și ea s-a prăbușit în pârâu. Frigul i-a tăiat respirația, a paralizat-o.

Regele elfilor a ajuns la mal în ritm alert și și-a luat sulița.

— Tu ești criminalul care îmi decimează generalii, nu-i așa?, a spus el cu un zâmbet disprețuitor.

Doubhée s-a îndreptat, picurând, încercând să-și tragă răsuflarea. Se uita la el cu ochi de foc.

Kryss a mers spre ea, și s-a pregătit pentru luptă. Cu un pumnal împotriva unei sulițe, șansele ei erau mici, dar s-a bazat pe agilitatea ei.

Sulița a șuierat peste ea și s-a aplecat să se ferească de ea. A țintit spre gleznele lui să-i taie tendoanele. A deviat lovitura fără dificultate.

— Te cunosc...

— Eu sunt Doubhée, monstrule. Și sunt aici să-mi răzbun soțul și fiul.

O strălucire răuvoitoare a făcut ochii elfului să strălucească.

— Mă urăști atât de mult?, a spus el, aproape amuzat.

— Nu vreau să râzi! a strigat Doubhée.

Uitând de prudență, s-a aruncat asupra lui cu toată puterea pe care o mai avea și a luptat cu înverșunare. A atacat cu mâna stângă, dar elful s-a retras. Mâna dreaptă a fugit repede la celălalt pumnal, l-a tras, a țintit. Kryss s-a retras, nu suficient de repede, totuși. Lama i-a atins coastele.

— E otrăvită, răcni Doubhée.

— Într-adevăr?, a răspuns regele, batjocoritor.

Doubhée a anticipat atacul. În mintea ei, ea a schițat exact mișcarea pe care trebuia să o facă pentru a o împiedica. Dar genunchiul ei a cedat, și a simțit că lama se scufundă în carnea ei până la gardă. Era uimită să nu simtă durerea. Poate că era un semn că de data asta se terminase într-adevăr. S-a întors, s-a uitat la cerul livid de deasupra ei. Printre ramurile copacilor era imaginea lui Kryss. Sângele curgea din lateral, amestecându-se cu apa pârâului.

«Lama este otrăvită. O să moară. O moarte lentă și dureroasă. E condamnat.»

Respirația lui era deja zgomotoasă, aerul refuza cu încăpățânare să-i umfle plămânii.

— Ai luptat cu vitejie, spune Kryss, dar ai pierdut.

Și-a ridicat sulița și Doubhée a închis ochii.

«El va muri», și-a repetat ea. Apoi, dintr-o dată, în această secundă interminabilă, nu mai conta. Tot ce conta era propria moarte. În sfârșit va găsi odihna veșnică și se va alătura celor care au precedat-o într-o viață de apoi în care ea nu a crezut niciodată.

Kryss și-a coborât sulița cu o lovitură seacă și nemiloasă. Doubhée, zâmbea.

13
Dincolo de portal

Adhara pipăi pământul în întuneric și apucă medalionul. După ce l-a strecurat în geanta ei, a zăbovit pentru un moment, uitându-se la creatura aflată în fața ei. Și-a întins degetele și i-a strâns mâna. O mână înghețată, scheletică.

Dacă ar fi crezut într-un zeu, s-ar fi rugat pentru Lhyr, dar cuvintele pe care le-a rostit erau la fel de sacre pentru ea.

— Îți mulțumesc. Lumea Pământeană nu te va uita niciodată.

Înainte de a părăsi celula, ea a aprins un alt foc magic, dar a avut grijă să nu consume prea multă energie. Va fi nevoie de multă pentru a scăpa din templu.

A deschis ușa. Shyra era încă unde o lăsase, cu spatele sprijinindu-se de perete. Fața îi era plină de sudoare.

— Cum te simți? a întrebat-o Adhara, aplecându-se spre ea.

Shyra nici măcar nu părea să audă. Șoptea ceva, iar Adhara a trebuit să-și încordeze urechile ca să asculte că era numele surorii ei. Avea o strângere de inimă. Nu va fi ușor să-i explice.

— Haide, trebuie să plecăm, a spus ea, înghițind nodul din gât.

A luat-o de braț și a încărcat-o pe umeri. Deși Khara și Thjsh au reușit să distragă atenția gardienilor, acest loc trebuia să fie părăsit cât mai curând posibil. Moartea lui Lhyr nu va trece neobservată mult timp.

Adhara a îngenuncheat, a închis ochii. Chiar dacă nu a menționat niciodată, știa vraja de zbor. Formula i-a venit imediat în minte. Cu toate acestea, cerea o mare forță magică, iar fata era la un pas de epuizare.

A recitat vraja. La început, nu s-a întâmplat nimic. Apoi spațiul din jurul ei și al lui Shyra a început să se deformeze, până când s-a dizolvat, și i s-a părut că o forță îi sugea toată energia. Panica a pus stăpânire pe ea. Pentru câteva secunde, s-au trezit aruncați în neant, apoi totul s-a făcut albaștru. În cele din urmă, Adhara a simțit atingerea pietrei de sub genunchi și a perceput o hărmălaie de voci neliniștite. A luat-o pe Shyra, și cineva a așezat-o pe podea și a întrebat-o cum se simte. Era prea obosită ca să răspundă. Gâtul ei abia atinsese pământul când se scufundă în inconștiență.

S-a trezit în cămăruța care i-a fost atribuită în peștera rebelă, învăluită de această lumină albastră, pe care dintr-o dată a găsit-o liniștitoare. Întoarcerea a fost dificilă: după ce a menționat descântecul de zbor, care i-a permis să se dematerializeze și să se rematerializeze într-un alt loc, ea a dormit pentru o zi întreagă.

S-a ridicat și a scos medalionul din geantă. Nu mai strălucea. S-a întrebat dacă era definitiv, sau dacă ar fi suficient pentru ea să-l treacă în jurul gâtului ca să-l reactiveze și să fie afectata de aceeași vrajă ca cel care a consumat-o pe Lhyr.

Mareea era joasă, și a reușit să meargă în jos până la mica plajă cu pietricele. A scufundat medalionul în mare. Sângele a colorat apa pentru un moment și apoi s-a dispersat în oceanul infinit. Așa se întâmplase cu Lhyr cu câteva ore mai devreme; se gândi Adhara cu o umbră de melancolie. Și tot ce a rămas din ea era o urmă invizibilă, pierdută în imensitate.

S-a întors în camera ei, afectată de oboseală bruscă. S-a întins pe sacul de paie și și-a pus medalionul în fața ochilor. Însemna atât de mult pentru ea. Era moștenirea lăsată de Lhyr și, de asemenea, simbolul viitorului care o aștepta. Acum știa care va fi primul lucru pe care-l va face când se va întoarce în Lumea Pământeană.

A aflat că incendierea templului a dat semnalul rebeliunii.

Durerea concentrată în acel lăcaș de cult, durerea prea lungă conținută de un popor obosit să plătească tributul sângelui a rupt digurile. Se zvonea că Larshar însuși a dat foc altarului și că, pentru a-i elimina pe rebelii care s-au amestecat cu mulțimea, regentul nu a ezitat să sacrifice toți credincioșii care participau la Pesharjai. Revolta s-a extins rapid în tot orașul. Au fost zile de foc și flăcări, străzile s-au transformat în câmpuri de luptă fratricide, sângele a pătruns în pământ.

Shyra nu a participat. A rămas șase zile între viață și moarte. Adhara nu i-a părăsit patul. Nu și-a imaginat niciodată că va fi atât de expertă în practicile preoțești. Un alt cadou prețios de la Adrass.

Când și-a revenit în sfârșit, Shyra și-a chemat imediat sora. În delirul febrei, ea nu încetase să o menționeze.

— Voi vorbi cu ea, le-a spus Adhara preoților care au ajutat-o.

A simțit că depinde de ea să o facă. Ăsta era prețul pe care trebuie să-l plătească pentru uciderea lui Lhyr. Deși a repetat că însăși preoteasa era cea care i-a cerut-o, că gestul ei a eliberat-o de suferință, ea avea sentimentul că a comis o crimă. Fiecare dintre morțile pe care le-a cauzat apăsa asupra sufletului ei, iar cea a lui Lhyr era cea mai intolerabilă dintre toate.

Shyra a țipat, a amenințat-o, a încercat s-o sugrume în ciuda slăbiciunii ei. Adhara nu se aștepta la altceva.

— Trebuia s-o salvezi! Te-am dus la ea s-o salvezi, iar tu ai ucis-o!

Ochii războinicei ardeau de ură - ură față de Adhara, dar și față de ea însăși. Era modul ei de a-și trata durerea.

Apoi zilele au trecut, încet, în atmosfera suspendată a acestui loc din lume. Timpul a fost marcat de maree, care a crescut și a coborât, închizând accesul la peșteră și redeschizându-l, din nou și din nou, într-un ciclu infinit.

Shyra ieși în cele din urmă din izolarea ei. Și-a părăsit camera, cu ochii încercănați, trăsăturile săpate, dar cu o nouă expresie pe față. O dulceață vagă, ceva feminin care a apărut brusc in privirea ei, in gesturile ei. Lhyr părea să fi pătruns în ea pentru totdeauna.

— Locul meu nu este aici, este în luptă, spuse ea cu o voce hotărâtă. Plecăm mâine. Persoana responsabilă pentru acest război trebuie să plătească pentru acțiunile sale.

Portalul care trebuia s-o ducă pe Adhara pe malurile Saarului era în Orva.

Orașul era în haos. Periferia sa era în mâinile rebelilor, în timp ce vechile cartiere din jurul palatului regal erau sub dominația lui Larshar. Cele două părți s-au ciocnit fără încetare, luptând pentru cucerirea orașului pas cu pas.

Adhara și Shyra s-au repezit într-un mic han. Cei câțiva oaspeți erau așezat la o masă din centru, înarmați până în dinți. Rebeli, fără îndoială. Au salutat-o pe Shyra cu respect, și apoi ochii lor au aterizat pe Adhara. Chiar și cei mai iluminați elfi nu aveau prea multă simpatie pentru oameni.

— E cu mine, tocmai a spus Shyra.

A luat loc la masă și și-a invitat partenera să facă același lucru. La scurt timp după aceea, li s-au adus două boluri de supă aburindă. Avea un miros complet nou pentru Adhara.

— Ce este?, a întrebat ea, intrigată.

— Supă Veridonia, a răspuns elful.

Adhara și-a băgat lingura în bol și a dus-o la gură. Era bună.

— Ești sigură că vrei să pleci? a întrebat Shyra. Mai este drum lung pentru a lua înapoi Orva, și chiar și când vom ajunge acolo, vom fi încă la început. Kryss este scopul nostru, dar trebuie să profităm de absența lui pentru a ne elibera pământul de strânsoarea acestui tiran.

— Știi care e misiunea mea.

Shyra a fixat-o lung.

— Trebuie să mă întorc în Lumea Pământeană. Ăla e pământul meu, nu-l pot abandona. Și apoi... Nici eu nu-l pot abandona pe Amhal.

Shyra a zâmbit. Cunoștea bine puterea acestei dorințe.

— Poate că nu crezi în Dumnezeul meu, dar uneori simt că credința ta e mai mare decât a mea.

Și-a apăsat coatele pe masă.

— Portaluk care te duce acasă este în partea orașului controlat de Kryss. Dar este accesibil de aici, printr-un pasaj pe care ni l-a arătat unul dintre spionii noștri. Evident, locul e foarte păzit...

— Mă surprinzi... Și aș înțelege dacă nu ai vrea să vii cu mine.

— Cine crezi că sunt? Shyra era revoltată. Te voi duce la portalul ăsta și te voi ajuta să treci prin el. Vreau doar să-ți dai seama că va fi în pericol viața ta. Ești sigură că jocul merită? Ai putea sta aici în Mherar Thar și să lupți pentru o cauză care e deja pe jumătate câștigată.

— Îmi pare rău, Shyra. E timpul să mă duc acasă.

Elful s-a ridicat și a dat din cap.

— Mănâncă, plecăm imediat ce termini.

— Această conductă veche a fost folosită pentru construcția orașului, a declarat băiatul înaintea lor.

Era un copil în vârstă de vreo 12 ani. Adhara era surprinsă că un adolescent era implicat în rebeliune, și, mai mult decât atât, ca spion. Se pare că Larshar nu avea nici o mustrare în a înrola

băieți foarte tineri, chiar și copii, în absența bătrânilor lor care au plecat în Lumea Pământeană.

— După aceea, a fost înfundata, dar de îndată ce am recapturat această parte a orașului, am decis să facem un pasaj secret.

Conducta era săpată în stâncă. O noutate în Orva, unde totul era făcut din lemn. La început, Adhara, Shyra și tânărul lor ghid au trebuit să înainteze în patru labe. Foarte repede, cu toate acestea, pasajul s-a lărgit și a condus la o galerie cu un plafon susținută de grinzi mari. Un pic mai departe, era împărțit în două tuneluri, unul înghesuit și întunecat, barat de pânze de păianjen, celălalt mai acceptabil, luminat de torțe aranjate la intervale regulate.

— Aceasta este cel pe care trebuie să îl urmezi, spuse băiatul, indicându-l pe cel mai îngust. Te va duce la coridorul principal care duce la portal. Ghinion, vei ateriza practic sub nasul gardienilor... Dar știai că nu va fi ușor, nu- i așa?

— Știam, într-adevăr, a răspuns Shyra sec. Așa cum știm, că e timpul să pleci.

Băiatul a plecat cu un aer ușor dezamăgit și a dispărut în galeria pe care tocmai o părăsiseră.

— Mergem?, a spus Shyra, iar Adhara a dat din cap.

S-au grăbit în pasaj și au avansat în tăcere. O lumină slabă a apărut în curând la celălalt capăt.

— Pregătește-te, a șoptit Shyra.

Adhara și-a tras gluga peste față și și-a scos pumnalul. Ea și elful s-au ghemuit la perete. La câțiva stânjeni, în fața unei uși de lemn, doi paznici vorbeau.

Shyra sare, repede ca fulgerul. Adhara nu i-a văzut niciodată lupta și a fost impresionată. Mișcările ei erau riguroase, impecabile. A sărit în mijlocul coridorului, fără să le dea timp adversarilor să înțeleagă ce se întâmplă. Toporul ei se învârtea cu precizie absolută, umplând aerul cu un șuierat ușor. Apoi tăcerea, și două zgomote. Capetele celor doi gardieni au căzut la pământ, urmate aproape imediat de trupurile lor. Shyra a pus un genunchi pe pământ și și-a înmuiat degetele în sângele lor, rostind o propoziție de neînțeles. În cele din urmă, și-a șters lama.

— Drumul e liber, spuse ea.

Adhara a căutat cadavrele, a găsit un set de chei și a început să le strecoare una câte una în ușa de lemn. După câteva secunde, s-a auzit un clic.

Au intrat pe ușă și au fugit într-o peșteră vastă. Tocmai când credeau că și-au atins scopul, un paznic înarmat cu o suliță a apărut de nicăieri. Adhara și-a luat pumnalul și a lovit în față, dar paznicul nu a fost surprins și a evitat lovitura.

— Intrus, intrus! a țipat tare.

Adhara l-a înfruntat. Nu era un inamic greu de învins, dar ceva a oprit-o: greutatea morților pe care le-a cauzat deja pentru a ajunge acolo, ca să nu mai vorbim de cele două gărzi pe care Shyra tocmai le măcelărise.

Elful a intervenit între ea și soldat.

— Pleaca! A țipat, lăsându-și arma să danseze din nou.

Câteva lovituri, apoi una ultimă, fatală. Paznicul s-a prăbușit. Shyra a repetat același ritual ca înainte, cel pe care preoții războinici l-au făcut de fiecare dată când au ucis pe câmpul de luptă.

— Dacă rămâi aici, vei muri, a protestat Adhara.

— Vrei să treci prin nenorocitul ăla de portal sau nu? De îndată ce pleci, voi pleca, de asemenea, așa că grăbește-te dacă nu vrei să ai moartea mea pe conștiință!

Pași, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Adhara și-a tăiat palma dreaptă cu pumnalul, a vărsat câteva picături de sânge și le-a aruncat pe portal. Suprafața sa s-a făcut albăstruie.

— La revedere, Shyra! Încearcă să nu fii prinsă! a plâns ea.

Gărzile au izbucnit în peșteră în timp ce Shyra era pe cale să evoce vraja zborului.

— Acum nu mai sunt singură. Sora mea este cu mine, a răspuns elful.

Acestea au fost ultimele cuvinte pe care Adhara a auzit-o rostind. Apoi a trecut prin vălul albastru și a fost pe partea cealaltă.

14
Înainte de apocalipsă

Când Cavalerul Dragonului a văzut sosirea Oficiantei Supreme, a înțeles că ceva serios se va întâmpla. O cunoștea bine pe femeia asta. La ordinele reginei, apoi ale regelui, el a escortat-o prin Lumea Pământeană de la începutul epidemiei. În toate aceste luni lungi, el a văzut-o întotdeauna serioasă, calmă, pătrunsă de rolul ei. Dar nu în acea dimineață. I s-a alăturat alergând, cu o carte sub braț, arătând supărată.

— Ce s-a întâmplat, Excelența Voastră?

— Du-mă în Țara Vântului! Imediat! exclamă Theana, fără suflare.

— Dar, doamnă, chiar împingându-ne dragonii la viteza maximă, ne va lua cel puțin zece zile să ajungem pe front, și...

— Nu-mi pasă de front. Vreau să ajung la cel mai apropiat sat din Țara Vântului.

Cavalerul s-a uitat la ea cu ochii rotunzi de uimire.

— Dar e pe teritoriul inamic!

— Nu îmi pasă! Trebuie să ajungem acolo cât mai curând posibil.

Vocea ei tremura, iar cavalerul a înțeles: această femeie nu era nebună, era *îngrozită.* Era cunoscută pentru abilitatea ei extraordinară de a se menține rece în toate circumstanțele. Dacă ea a pierdut-o, era pentru că situația trebuie să fi fost foarte gravă.

— Ce s-a întâmplat? a repetat.

Bătrâna și-a dat ochii peste cap speriată.

— Un eveniment teribil este pe cale să se întâmple pe Pământul Vântului, ceva de neimaginat. Am descoperit o incantanția in cărțile mele... Elful ăsta e nebun, trebuie să-l oprim!

I-a pus mâna pe umăr. Tremura ca o frunză.

— Vrei să trimit mesageri să ne anunțe sosirea?, a întrebat cavalerul.

— Nu, nu, a răspuns Theana. Voi informa pe cine trebuie prin magie. Între timp, să plecăm imediat!

— Trebuie s-o pregătesc pe Thala și să adun o mică escortă pentru călătorie...

— Îți dau o oră, nu mai mult... E o chestiune de viață și de moarte, l-a implorat ea.

Bărbatul a dat din cap și a părăsit în grabă camera Palatului Armatei Unitare.

Oficianta Supremă a rămas pe loc. Dintr-o dată, i s-a părut că Lumea Pământeană se apropia de ea, transformându-se într-o capcană fără sfârșit. Și-a trecut mâna prin păr și a strâns nervos o șuviță albă între degete.

Cine știe cât timp le-a mai rămas? Poate nici măcar o zi. Și Kalth nu era acolo; s-a mutat la Makrat, capitala sa recent recapturată. Era singură și habar n-avea de situația militară. Cât de departe a avansat frontul? Cât de mult din teritoriul lui Kryss a reușit să cucerească? Cât a pierdut? Doubhée probabil știa toate astea, dar Theana nu mai auzise de ea de când s-au întâlnit ultima dată, cu aproape două săptămâni mai devreme.

«E singura care mă poate ajuta. Poate ea și frații mei pot face ceva.»

Trebuia să evoce o incantație a comunicării. S-a dus la metereze și a scos un pergament și cerneală. Mâna îi tremura; a trebuit s-o facă de două ori ca să-și facă caligrafia lizibilă. A evocat focul magic, a ars pergamentul și s-a rugat ca mesajul să ajungă la timp, pentru ca Doubhée să înceapă imediat lucrarea. Pentru că de data asta, șansele salvării erau foarte mici.

Apoi a trimis un mesaj preoților lui Thenaar împrăștiați pe Țara Vântului.

Micul fum violet al magiei s-a împrăștiat în aerul de deasupra ei. Purtate de descântec, cuvintele pe care le desenase au trecut prin spațiul care a despărțit-o de prietena ei într-o clipă. Au zburat deasupra Marelui Pământ, au trecut granița, au plutit deasupra teritoriului inamic până pe front, și de acolo au ajuns în tabăra unde Theana știa că era Doubhée.

Un mic nor compact s-a materializat în cortul reginei. Dar nu era nimeni care să traducă apelul de ajutor ascuns în fum de la Oficianta Supremă. Pentru că tabăra fierbea. Baol tocmai anunțase că regina nu era în patul ei.

Ultimul obelisc a fost ridicat în aceeași dimineață în care Theana a trimis mesajul. Satul avea doar o mână de colibe împrăștiate, pierdute în mijlocul pajiștii vaste care marca granița

dintre Țara Vântului și cea a Apelor. Soldații lui Kryss s-au întrebat mult timp de ce trebuiau să moară pentru acest loc. Era unul din multele mistere ale acestui război interminabil. Și apoi, urmându-l pe Kryss însemna să ai încredere orbește în el și, mai presus de toate, să te supui. Astfel, au fost de acord să-și dea sângele pentru această ultimă bucată de pământ. Și deși interesul său strategic era greu de înțeles, oamenii din Lumea Pământeană au luptat din greu să-l apere. Poate că acest lucru le-a dat iluzia că nu au suferit o înfrângere atât de zdrobitoare. Regele însuși a trebuit să intervină pentru a decide rezultatul bătăliei în favoarea elfilor.

Trecuse mult timp de când Kryss nu mai participase la luptă. Sosirea sa pe câmpul de luptă a fost salutată ca o binecuvântare: simpla sa prezență era capabilă să galvanizeze trupele. Văzându-l le-a amintit elfilor de motivul luptei lor și i-a făcut să se simtă invincibili. Gesturile sale măsurate și elegante i-au convins pe cei mai sceptici că nu există niciun scop dincolo de raza sa de acțiune și că această aventură sângeroasă care le-a subminat moralul se poate termina doar cu o victorie zdrobitoare. Mai mult decât atât, cu el, acest sat al cărui nume nici măcar nu era cunoscut a capitulat după două zile, după ce rezistase săptămâni întregi.

Era o mare sărbătoare, în timpul căreia Kryss, flancat de inseparabilul său San, a anunțat vestea mulțimii de soldați beți:

— Mâine va avea loc o ceremonie pentru ridicarea ultimului obelisc. Sunteți invitați cu toții.

Sărbătoarea a avut loc într-o atmosferă foarte solemnă. Doi soldați au săpat o groapă unde a fost instalat obeliscul metalic. Subțire și gol, măsura abia un stânjen, astfel încât doar un singur om era suficient să-l instaleze. Un preot a recitat apoi rugăciunea de consacrare. Toată lumea se întreba ce înseamnă scena. Și totuși, în adâncul sufletului, au simțit că se întâmplă ceva important. Nimeni nu ar fi putut spune ce era, dar agita inima. Și mai presus de toate, era aspectul lui Kryss. Stătea pe un scaun simplu, îmbrăcat în armură, și fără aerul său nobil și frumusețea supranaturală, ar fi putut fi luat pentru orice soldat. În timp ce obeliscul se ridica spre cer, strălucind în lumina dimineții din acea zi cenușie, ochii lui se luminau cu o bucurie intimă, o emoție care îl făcea febril. Cineva chiar a jurat că a

văzut o lacrimă curgându-i pe obraz. În orice caz, toată lumea a înțeles că soarta lor s-a schimbat pentru totdeauna.

Când ceremonia s-a terminat, regele s-a ridicat și a stat nemișcat câteva momente, contemplând micul obelisc care domnea acum în centrul satului. Apoi, fără un cuvânt, s-a întors în cortul său.

San îl aștepta la intrarea în sat. Amhal și-a amintit bine de locul ăsta. Era pe drumul pe care călătorise cu Adhara când au călătorit împreună în Țara Apelor. Un timp care părea la fel de îndepărtat ca un vis. Totul despre călătoria lor era confuz în mintea lui, cu excepția ei. Sheireen — el a persistat în a o numi așa atunci când s-a gândit la ea, ca și cum acel nume ar putea păstra distanța potrivită între ei — și-a amintit totul: mirosul pielii și părului său când ea l-a îmbrățișat, a încălecat pe Jamila și adâncimea privirii sale. Această amintire l-a făcut să experimenteze crize de durere sfâșietoare, o durere pe care nu ar fi trebuit să o experimenteze. A continuat să viseze pe durata călătoriei sale în acest sat pierdut. Mereu același vis: ea, frumoasă și teribilă, purtând pe fața ei toate sentimentele lumii: ură, dragoste, frică... Simplul act de a o privi l-a umplut de teroare. Dar, în același timp, a vrut-o într-un mod irațional. S-a trezit scăldat de sudoare și urlând. Fiecare dintre aceste vise era însoțită de un sentiment de durere fizică: era medalionul care i-a ars pieptul. Apoi a început să vibreze ciudat, iar lumina lui s-a estompat. L-a aruncat pe Amhal într-o panică nebună. Acest obiect, datorită insensibilității prețioase pe care i-o dăduse, era singurul lucru care-i făcuse viața suportabilă. Fără el, era pierdut.

Recent, a observat că cârlige mici de metal au crescut în jurul marginii sale, ca rădăcini mici, care se insinuau în pielea lui. Fenomenul l-a deranjat la fel de mult cât l-a liniștit. Medalionul era, prin urmare, încă în viață, continua să acționeze, a devenit chiar o parte a corpului său; în aceste condiții, nu mai avea de ce să se teamă. Visele sale și suferința pe care i-au provocat-o au fost probabil ultimele vestigii ale umanității sale, rezistența supremă a sufletului său. Vor dispărea în curând complet, lăsând locul acestei robii binecuvântate a lui Kryss, care l-a

eliberat de povara de a trebui să decidă pentru el însuși și astfel să sufere.

Oricum, era în cele din urmă acasă. San era acolo, și totul se terminasr.

A fugit spre el, l-a îmbrățișat cu entuziasm.

San părea uimit.

— S-a întâmplat ceva cât ai fost departe?, a întrebat el.

Amhal doar a oftat.

Kryss a ridicat mâna la piept. Respirația i-a cedat brusc și un val de panică l-a invadat. A durat doar un moment. Respirația i s-a calmat și inima a început să bată normal. Regele a simțit tăietura fină pe coastele sale. Ardea ușor. După atacul lui Doubhée, preotul a examinat-o cu atenție.

— Este o otravă foarte puternică, a spus el.

— Sunt imun la otrăvuri, ar trebui să știi mai bine decât oricine altcineva, a spus regele, enervat.

— Înălțimea Voastră, nu ești. Ai fost expus doar în mod regulat la doze mici de otravă care te-au făcut rezistent la anumite filtre mortale, dar asta nu înseamnă că...

Kryss l-a întrerupt cu o fluturare de mână.

— Mă simt bine.

— Acest lucru s-ar putea datora rezistenței tale extraordinare. Această substanță este deosebit de insidioasă, permite-mi să îți dau un filtru care te va ajuta să elimini toxinele.

Kryss a refuzat și preotul a lăsat sticla pe masă.

«E emoție, sau poate oboseală. Sunt pe cale să realizez ceva măreț, unic și am muncit din greu pentru a realiza acest lucru», și-a spus el.

În timp ce mâna lui continua să mângâie zgârietura de pe flancul său, și-a amintit ultimele cuvinte ale reginei. Fără să se gândească, s-a ridicat, a luat sticla și a înghițit conținutul. La urma urmei, două măsuri de precauție erau mai bune decât una.

— Majestate?

Kryss s-a întors brusc, ascunzând flaconul gol. Cedase unei slăbiciuni, și nu-i plăcea să fie vulnerabil în fața oamenilor săi. Mai ales nu în fața omului căruia îi aparținea această voce.

— Ce s-a întâmplat? a mormăit.

— Îți aduc vești bune, a răspuns San, cu o scurtă reverență.

Pânza cortului s-a deschis în fața lui Amhal, iar regele a zâmbit.

Kryss l-a primit pe Amhal ca pe un fiu care se întorcea dintr-o călătorie lungă. L-a îmbrățișat călduros, a ascultat cu răbdare povestea viselor sale. Expresia lui nu a trădat nici o îngrijorare, și a păstrat un aspect senin și clar.

— Nu ai de ce să-ți faci griji. Faptul că medalionul a început să-ți pătrundă în piept este dovada că totul merge conform planului. Este în natura sa: la început, acțiunea sa este slabă și are loc fără nici o simbioză cu gazda sa. Apoi, pe măsură ce puterea lui se întărește, își face loc în corpul purtătorului. Va fi în curând o parte integrantă din tine, va intra în posesia inimii tale, și îți vei pierde toată conștiința și orice voință. Va fi ca și cum ai muri, încheie el cu un zâmbet binevoitor.

— Și de ce mă tot gândesc la aceste vise?, a întrebat Amhal.

— Nu contează. Puterea medalionului este încă imperfectă, toate chinurile tale vor fi în curând o amintire îndepărtată. O să vezi.

Tânărul părea liniștit.

Regele s-a apropiat de el și i-a zâmbit din nou.

— Întotdeauna îmi țin promisiunile. Trebuie să ai încredere în mine, a adăugat el, uitându-se intens la el.

San, stând lângă ei, părea îngrijorat.

— Acum trebuie să abordăm o problemă de cea mai mare importanță, a declarat Kryss, asigurându-se că nimeni nu îi poate auzi. Accelerarea procesului este crucială. Veștile sunt tulburătoare. Larshar mi-a trimis un mesaj confuz de la Orva. Preoteasa care păstra activ sigiliul de la originea bolii a fost... eliberată.

Regele făcu o grimasă, apoi și-a încleștat pumnii pentru a potoli o izbucnire de furie.

— Aceasta înseamnă că epidemia a încetat să se mai răspândească și că oamenii vor putea în curând să se apere din nou.

— Aceasta este o problemă, într-adevăr, a observat San, sarcastic.

Kryss s-a uitat la el.

— Această veste nu trebuie să iasă de aici, ați înțeles? Și nu este atât de dramatic, spuse el cu un gest de indiferență în timp ce se plimba nervos prin cort. Oamenii sunt decimați, fără suflare, le va lua o veșnicie să se reorganizeze. Cu toate acestea, prefer să nu-mi asum niciun risc, a adăugat el, întorcându-se brusc. Nu vreau ca ei să-și recapete speranța, vreau să continue să se teamă de mine, așa încât doar auzul numelui meu să-i zguduie. Dacă v-am chemat, este ca să vă cer să evocați descântecul, aici și acum.

A început să meargă din nou, absorbit de gândurile sale.

— Să fie clar un lucru, a continuat el. Cu siguranță voi veți fi executanții materiali, dar eu vă voi ghida, îmi voi asuma meritele pentru ceea ce se va întâmpla. Mâine voi rescrie istoria, mâine voi șterge într-o singură lovitură ultimul mileniu al Lumii Pământene. Și eu voi fi singurul, adevăratul arhitect al viitorului său.

San a zâmbit.

— Cum vrei, a spus el. Dar amintește-ți ce *mi-ai promis,* a adăugat el cu o voce ascuțită.

Kryss s-a întors spre Amhal.

— Poți să ne părăsești?

Băiatul s-a ridicat fără un cuvânt. O tăcere grea, amenințătoare a căzut peste cort.

— Atitudinea ta m-a obosit, a spus Kryss cu o voce gravă și măsurată.

Poate că tocmai această lipsă de emoție l-a iritat pe San. A sărit în picioare, răsturnând scaunul pe care stătea.

— Nu, *eu sunt* cel obosit!, a strigat el.

Un gardian a intrat imediat în cort, cu sulița în mână.

— Totul e bine, l-a oprit Kryss.

Gardianul a stat în prag pentru un moment, sceptic, și în cele din urmă a plecat.

— Nu e stilul tău să te lași purtat așa, a spus regele.

San i-a aruncat o privire arzătoare.

— Mie îmi datorezi triumful tău, am fost un slujitor mai mult decât credincios, și totuși încă îmi aștept răsplata. De fiecare dată când îți spun despre asta, nu primesc decât promisiuni vagi.

— Crezi că ne-am terminat planul? Ăsta e doar începutul, San. Ceea ce vei face în curând în Țara Vântului, va trebui, de

asemenea, să realizezi în întreaga Lume Pământeană. Nu este încă timpul să primești ceea ce îți dorești.

— Sunt obosit, Kryss, tocmai ți-am spus. Ce-mi dovedește că atunci când voi da Lumea Pământeană înapoi poporului tău, voi primi satisfacție? Vreau o garanție, altfel va trebui să te descurci fără serviciile mele.

Aceste cuvinte au primit în cele din urmă mai mult decât zâmbetul lui Kryss .

— O să vezi singur. Fă ce trebuie să faci mâine și îți voi da dovada că nu mint.

San s-a schimbat brusc la față. În locul războinicului rece și insolent care a fost întotdeauna, a apărut o ființă tremurândă, aproape fragilă. S-a uitat la Kryss, dar nu și-a găsit cuvintele.

— În seara asta, a spus șoptit. Vreau să-l văd în seara asta.

— Crezi că e atât de simplu? Nu am magicieni la îndemână capabili să realizeze această vrajă. Dar îi voi chema.

El a scuturat un clopot mic, iar gardianul care alergase cu câteva minute mai devreme a intrat din nou în cort.

— Înălțimea Voastră?

— Trimite un mesager la Zenthrar. Vreau să vină aici cât mai curând posibil.

Gardianul a dat din cap, apoi a fugit.

— Ai văzut?, a spus Kryss, cu un zâmbet triumfător pe față.

San s-a uitat la el cu recunoștință.

— De ce?, doar a spus el. De ce acum, și nu înainte?

— Pentru că eu sunt regele, San, și nu trebuie să-ți arăt nimic. Pentru că depinde de mine să decid *unde* și *când.* Nu uita că ești o armă în mâinile mele, nimic altceva. Îți amintești când ne-am întâlnit? Îți amintești cât de disperat erai? Întotdeauna ești, San, vei fi mereu fără mine, să nu uiți niciodată. Sunt singurul care-ți poate da ceea ce cauți din tot sufletul.

San și-a strâns dinții, dar nu a răspuns. Pentru că era adevărat, pentru că era dispus să facă orice pentru a obține ceea ce voia și el nu ar da înapoi de la nici o răutate pentru a-și atinge scopul. De aceea putea să-și încline capul doar în fața acestui elf și să meargă cu el în fiecare pas al acestei călătorii sângeroase.

15
Ziua în care s-a întâmplat.

Văzând Saarul, Adhara era aproape speriată. Râul era imens, fără limite. Arăta ca marea, doar că nu erau valuri. Un corp gigantic de apă aparent imobil, dincolo de care aștepta Lumea Pământeană, și misiunea sa.

Amhal. Trebuia să-l găsească înainte ca medalionul să-l ia în posesia lui, așa cum făcuse cu Lhyr. Prima etapă a călătoriei sale va fi Salazar. În capitala unde s-a stabilit Kryss, ar avea probabil o șansă mai bună de a-l găsi pe Amhal și de a-l smulge din această condamnare.

Dar, în primul rând, trebuia să traverseze Saarul. Folosirea unei bărci pe aceste ape viclene ar fi fost prea periculoasă. Nu, avea nevoie de un dragon. S-a gândit imediat la Jamila, dragonul lui Amhal, pe care l-a abandonat și l-a înlocuit cu unul dintre balaurii pe care elfii îi călăreau în luptă.

Pe spatele Lui Jamila, ea și Adrass s-au dus la Makrat să găsească biblioteca pierdută. Desigur, dragonii se supuneau doar stăpânului lor, dar Adhara s-a bazat pe natura ei de Sheireen și pe cunoștințele pe care Adrass i le-a insuflat. Ea s-a concentrat, sperând că forțele ei magice vor fi suficiente pentru a evoca dragonul și că Jamila nu va fi prea departe pentru a-i auzi chemarea. Buzele ei scoteau un șuierat special din piept. Așteptarea a fost mai scurtă decât credea ea.

La apus, la orizont a apărut o siluetă maiestuoasă de culoare rubinie, care părea să sfideze vântul cu aripilor întinse.

A descris trei cercuri mari înainte de a pluti spre pământ, strigând de bucurie.

Adhara s-a apropiat încet, cu mâna întinsă. Jamila, tremurând în aerul umed, și-a pus botul rece și solzos pe ea.

Fata l-a mângâiat și și-a apăsat fruntea pe el. În inima ei, știa că ea și animalul împărtășeau aceleași amintiri în acel moment.

— Ți-l aduc înapoi. Dacă mă ajuți, îți voi da cavalerul înapoi, i-a șoptit.

În loc de orice răspuns, Jamila și-a coborât gâtul și i-a oferit spatele.

Adhara s-a urcat, s-a uitat la cer și Jamila a plecat.

Gluga i-a acoperit fața, iar haina i-a ascuns corpul. Sub această armură de pânză, Adhara privea orașul în timp ce mergea pe alei. A trebuit s-o abandoneze pe Jamila cu mult înainte de a ajunge în capitala Țării Vântului pentru a evita să fie descoperită. Călătoria a fost lungă și obositoare, și avea nevoie de hrană și odihnă.

Acolo, în Salazar, totul începuse, cu doar un an mai devreme. Adhara nu știa cine era la acea vreme, și toate eforturile ei s-au concentrat pe căutarea identității ei. Acum că știa adevărul, ar fi dat totul pentru a-și recăpăta inocența acelor zile care au trecut. Amhal era încă doar un băiat cu ochii triști, și ea, oricine: o țărancă răpită de tâlhari sau o prințesă pe fugă.

Și-a mângâiat mâna stângă, iar degetele i-au atins răceala metalului. Atât de multe s-au schimbat de atunci. Orașul, pe de altă parte, arăta la fel. În grădina centrală, unde ferestrele turnului se deschideau la intervale regulate, țăranii priveau cerul cu speranță. Era livid și greu de ploaie, adică, plin de promisiuni. Ca și cum invazia elfilor nu ar fi fost de ajuns, seceta lovea.

O mamă s-a aplecat peste tocul uneia dintre ferestre.

— Jorel, vino acasă!

— Nu chiar acum!, a răspuns vocea unui băiețel.

— E aproape ora stingerii și va fi o inundație! a insistat femeia.

Stingere. A fost stabilită de când elfii au atacat Lumea Pământeană. Adhara și-a tras gluga un pic mai mult pe față. Noaptea, locul ăsta trebuia să fie plin de soldați.

A înaintat cu capul în jos, lăsând agitația orașului să-i distragă atenția de la gândurile agonizante. Turnul orașului Salazar a fost parțial distrus în timpul războiului condus de Aster, Tiranul. În timpul domniei lui Learco și-a recăpătat aspectul inițial: un turn imens care adăpostea toți locuitorii țării. Case, magazine, palate, tot ce avea nevoie un oraș era adunat în aceste cincizeci de etaje de cărămizi. În centru, exista un puț căptușit cu oglinzi mari care reflectau lumina spre partea de jos, unde era situată grădina de legume. Adhara a privit întotdeauna acest dispozitiv ca pe o minune de ingeniozitate.

Theana și ordonanța ei călătoreau fără oprire de trei zile. Când au ajuns în cele din urmă la destinație, erau epuizați.

Theana știa că nu mai există speranță. Doubhée nu i-a răspuns, iar această regiune a Lumii Pământene era acum în întregime în mâinile lui Kryss. Cu toate acestea, a refuzat să renunțe, nu după ceea ce a descoperit. De-a lungul drumului, ea a cercetat toate modurile pentru a evita ceea ce era pe cale să se întâmple. Poate i-a mai rămas unul.

Au trecut granița fără obstacole și au aterizat în mijlocul unui sat. Doar aproximativ douăzeci de case, se adunau în jurul unui pătrat. În centrul său era un mic obelisc metalic, cu o bază triunghiulară. Văzând ciudatul echipaj aterizând, oamenii, intrigați, au ieșit la ușa caselor lor.

— Sunt elfi aici?, a întrebat Theana.

Un bătrân amețit a dat din cap.

— Au plecat după ce au plantat chestia asta amuzantă acum două zile... Am încercat să-l scoatem, dar nu ne putem apropia de el. E ca și cum ar fi un fel de zid invizibil în jurul lui. Unii dintre noi au fost chiar răniți.

Ordonanța Theanei, cu pumnii și dinții încleștați, a mers drept pe obelisc.

— Thala! a țipat.

Theana a vrut să-l oprească, dar nu a avut timp.

Dragonul se supune imediat chemării stăpânului său. A încercat să lovească catalizatorul cu picioarele din față, dar a fost aruncat înapoi și a început să piardă sânge din piept, unde corpul său a intrat în contact cu ashkarul.

Theana a înaintat, cu mâinile întinse înainte, pleoapele închise, șoptind cuvinte de neînțeles. Foarte curând, o aură purpurie s-a materializat în jurul obiectului magic.

— Elfii au ridicat o barieră foarte puternică pentru a proteja aceste obeliscuri... Este imposibil să-l atingi fără să-ți riști viața, a explicat ea, deschizându-și ochii și uitându-se la oamenii adunați în jurul ei. Trebuie să-i avertizăm pe toți locuitorii din Țara Vântului: trebuie să fugă imediat, să-și părăsească casele imediat!

— Ați auzit-o pe Oficianta Supremă?, a spus ordonanța. Duceți-vă și avertizați-i pe ceilalți, repede!

Unii au început să fugă, alții să discute.

Atunci soarele s-a întunecat și aerul a vibrat cu o notă pe care Theana o cunoștea bine.

— Nu lăsa pe nimeni să se miște! a țipat, ridicând mâinile spre cer, cu ochii închiși.

A strigat formula cu întreaga sa ființă, și din degetele ei a crescut raze de argint, care a format o cupolă mare translucidă în jurul ei. În același timp, fulgere gigantice violete au rupt norii, înainte de a cădea simultan pe toate obeliscurile.

Sub acest cer de culoarea oțelului, mulțimea era o priveliște jalnică. Kryss era obișnuit cu mareele umane din Orva când a venit la putere, iar cele câteva sute de oameni adunați în mijlocul câmpiei de la poalele Salazarului păreau derizorii pentru el. Ei bine, nu contează! A doua zi, acești oameni vor spune ceea ce au văzut, iar vestea a ceea ce a realizat se va răspândi de la un capăt al lui Erak Maar la altul. Și chiar dacă puțini oameni vor participa la eveniment, realizarea lui va fi în curând inscripționată cu litere de aur în analele istoriei.

San și Amhal, stând în fața scenei improvizate pe care urcase Kryss, așteptau un semn de la el. Pentru o clipă, această putere i-a amețit.

— Într-o zi veți fi numiți Binecuvântați, a început el. Fiii noștri, nepoții noștri, cei care ne vor succeda în secolele care vor veni vor vorbi despre voi cu invidie: pentru că ați fost acolo când istoria a fost rescrisă. Această zi marchează începutul sfârșitului pentru aceste ființe mizerabile care ne-au alungat de pe pământul nostru acum o mie de ani. Astăzi, facem un pas uriaș spre recuperarea a ceea ce ne-a aparținut dintotdeauna. Astăzi, pentru prima dată în secole, acest pământ își va recupera numele legitim de Erak Maar. Este realizarea unui vis, sfârșitul exilului.

S-a oprit, s-a mișcat și s-a uitat la elfii care l-au ascultat, în ochii lor extatici. Apoi, încet, cu gravitatea inerentă ritualurilor, a ridicat mâna, s-a uitat la San și Amhal și a dat ordinul.

Cei doi Marvash și-au deschis brațele. Perfect la unison, au cântat o rugăciune într-o limbă pe care nimeni nu o auzise vreodată. Cuvintele sale aveau sunetele și ritmul elfilor, dar erau de neînțeles. Toată lumea simțea că cerul se întuneca brusc, lumina se stingea și temperatura scade brusc. Copiii au

început să plângă. San și Amhal au continuat, de neclintit. Kryss a închis ochii.

Mâinile Marvashilor au devenit luminoase, în timp ce fulgere violet închis au sărit din degetele lor. Aerul era încărcat cu electricitate, iar Kryss savura acalmia dinainte de furtună, o tăcere care avea să se rupă în curând.

Rugăciunea a devenit mai puternică, s-a transformat într-un strigăt, un cântec disonant. Unii din mulțime și-au acoperit urechile, în timp ce aerul părea să vibreze. Kryss zâmbea, fața lui s-a întors spre cer.

În cele din urmă, pe un ultim cuvânt al Marvashilor urlând cu o singură voce, fulgerul violet a străpuns norii. S-a ridicat repede și s-a răspândit în aer, căzând în toate direcțiile. Fiecare dintre ele a fost colectat de unul dintre catalizatori. O vibrație surdă și insuportabilă a zguduit pământul. Kryss și-a deschis mâinile și, obrajii lui s-au încrucișat cu lacrimi de bucurie, a aruncat un râs isteric spre firmament.

Se crede adesea că evenimentele majore trebuie anunțate într-un fel sau altul. Și că atunci când ceva se schimbă sau dispare, lumea trebuie să-și deplângă pierderea. Poate că a existat într-adevăr o vibrație înăbușită sub pământ, sau un fulger ușor care a rupt tăcerea. Dar, cel mai probabil, nu au existat semne de avertizare. Pentru că cerul nu plânge când cineva moare, iar soarele nu-și oprește cursul când războiul îndepărtează sate întregi.

Astfel, Adhara a perceput doar un zumzet ușor. Apoi întreaga lume părea să nu se mai învârtă și s-a trezit în patru labe pe pământ, fără suflare.

Trecătorii care, cu o secundă mai devreme, mergeau pe stradă au fost prinși la fața locului, ca și cum ar fi împitriți de o vrajă, trupurile lor fiind contractate de o suferință îngrozitoare. Unii s-au aruncat la pământ, ca și ea, și s-au ghemuit în poziția fetală. Alții erau înghesuiți lângă pereți, cu ochii mari, cu mâinile lipite de urechi. O tăcere supranaturală a căzut asupra Salazarului. Gurile larg deschise erau mute, dar Adhara nu a putut determina dacă ea și-a pierdut auzul sau dacă ceva a absorbit toate sunetele.

Pentru o clipă, totul a rămas nemișcat. Vântul de la poalele turnului, oamenii, înghețați în suferința lor de nedescris. Femei, bătrâni, copii, toți împietriți, așteptând să fie eliberați de durerea lor.

Apoi ecoul îndepărtat al tunetului a străpuns tăcerea și...

... corpurile locuitorilor din Salazar s-au dezintegrat brusc. Ca și cum ar fi fost nisip. Fețele au căzut, membrele au fost răsucite. Culorile s-au topit, siluetele și-au pierdut consistența, liniile s-au deformat. Și ochii lui Adhara au crescut de frică.

«O iau razna. Să moară», și-a spus ea.

O rafală de vânt a măturat violent turnul Salazarului. Totul în jurul ei a fost împrăștiat, și nimic nu a rămas. Nici urmă de copii, negustori, femeia care cu un moment mai devreme se apleca la fereastra ei și își chema fiul.

Nu a mai rămas nimeni.

Ca și cum niciunul dintre ei n-ar fi existat vreodată.

Sunetele au revenit. Adhara era pe pământ, gemând. Nu mai simțea acea presiune în urechi, auzea doar zgomotul ploaii de la poalele turnului.

«Este un coșmar», s-a gândit ea, dar secundele au trecut, apoi minute, și viziunea nu s-au risipit. Adhara și-a recăpătat în sfârșit respirația, ca și cum ar fi respirat pentru prima dată. S-a ridicat, uitându-se în jurul ei. Un deșert. S-a aplecat peste grădina centrală a turnului. Pe pământul prăfuit, erau doar uneltele țăranilor abandonate în mijlocul celor câteva plante palide care supraviețuiseră secetei.

— E cineva acolo? a țipat.

Vocea ei s-a ciocnit de zidurile de cărămidă, răsunând iar și iar.

— E cineva acolo? a strigat ea continuând să avanseze pe coridor lung.

Încă o dată, doar ecoul i-a răspuns.

Așa că a fugit, s-a grăbit să intre în magazine, a cercetat etajele Salazarului unul câte unul. Nu era nimeni acolo. Cel mai plin de viață oraș din Lumea Pământeană s-a transformat într-o clipă într-un oraș al morților. Dintre cei care au iubit-o, care au trăit acolo și au suferit, nu a mai rămas nimic.

Adhara și-a continuat alergarea, strigând mereu aceeași întrebare fără răspuns, până când s-a trezit afară, pe acoperișul turnului, în ploaia torențială. Și apoi a înțeles. Un eveniment

teribil tocmai s-a întâmplat. Ceva de nedescris. Ceva ce, orb ca toate urgiile, a cruțat-o.

După câteva secunde, totul s-a terminat. San și Amhal au căzut la pământ, dar nimeni nu a avut curajul să-i ajute. Bariera s-a evaporat și totul părea să revină la cum era înainte. Doar Kryss a continuat să râdă sălbatic, cu fața străbătută de lacrimi.

— Bucurați-vă! a țipat. Bucurați-vă pentru că oamenii care au locuit pe acest pământ au fost nimiciți! Acest pământ este al nostru din nou, al nostru!

Partea a doua
ARMATA

16
Recompensa lui Kryss

Amhal a strigat cu disperare. Acoperit de o sudoare înghețată, s-a luptat, cu mâinile încleștate pe cearșaf.

San a fugit.

— Totul e bine, totul e bine!, a spus el, dar i-a luat ceva timp să-l calmeze.

Amhal și-a recăpătat treptat cunoștința despre locul unde se afla. Cortul pe care l-a împărțit cu San între două bătălii, tăciunii pe moarte, armura strălucind într-un colț.

A ridicat imediat mâna la piept și a simțit căldura liniștitoare a medalionului. Și-a strâns degetele pe cristalul negru și a încercat să-și tragă răsuflarea.

— Totul este bine, suntem acasă, în tabăra de Kryss, repeta San, strângându-i umerii.

Când l-a calmat suficient, s-a așezat pe scaun și a luat paharul de vin pe care-l bea. Era aproape gol. L-a răsturnat în dorința lui de a-l salva pe Amhal. L-a aruncat enervat pe jos.

— Cum te simți?, a întrebat el.

Tânărul era palid.

— Eu...

— Care e ultimul lucru pe care ți-l amintești?

Amhal și-a încrețit fruntea.

— Descântecul. Vraja care suge toată energia mea prin degete, și apoi întunericul brusc ...

Și-a șters fruntea.

— Și mie mi-a fost greu, a recunoscut San. Mărturisesc că nu am crezut că va fi atât de dureros; vraja pe care am evocat-o este, totuși, înscrisă în natura noastră de Marvash. Primul dintre noi l-a inventat când zeii l-au închis. De atunci, generații de Marvash l-au perfecționat, până la punctul de a-l face fatal.

Amhal s-a uitat la el cu un aer deplasat.

— Toți sunt morți? a tresărit.

— Până la ultimul, a răspuns San sec.

Amhal a simțit brusc un nod în gât. O presimțire l-a forțat să fugă din cort.

A vomitat mult timp, în timp ce o presimțire întunecată i-a rupt pieptul.

«Ce ai făcut?», a repetat o voce din el, o voce care l-a neliniștit.

San nu s-a mișcat de pe scaun.

— Pentru mine, nu a avut acest efect. Trebuie să spun, sunt mai în vârstă decât tine. Am dormit doar o zi întreagă, a spus el. Ai fost imobilizat la pat timp de două zile...

Picioarele lui Amhal abia l-au sprijinit.

«Ce monstru ai devenit? Ai exterminat mii de oameni cu un gest. Deci asta ai vrut, urmându-l pe Kryss?»

El a scuturat capul într-o încercare de a alunga aceste gânduri.

— Am visat din nou, murmura el, ridicându-se.

S-a simțit secat, dar știa că nu din cauza descântecului pe care l-a rostit. Mai era ceva, pe care nu avea curajul să-l recunoască.

— Kryss ți-a explicat deja că doar umanitatea ta rezistă. Asta se va opri în curând.

— I-am văzut în visul meu, a continuat Amhal. Toți locuitorii din Salazar. Bătrâni, copii. Se dizolvau în fața ochilor mei, cădeau în praf.

— Da, cam asta s-a întâmplat, a confirmat San.

— Apoi s-au întors, sub formă de spirite, și au vrut capul meu. M-au înconjurat din toate părțile, m-au sufocat, mi-au cerut sângele...

Și-a luat fața în mâini, și-a băgat degetele în păr. Nu a avut puterea să continue, să spună că ea era acolo, în mijlocul tuturor acestor oameni, palida și frumoasă, ca prima dată când a văzut-o, purtând această tunică de in simplu, semne roșii în jurul încheieturilor ei. Și ea s-a uitat la el cu un aer pe care nu l-a putut uita niciodată, plin de reproșuri tăcute și de durere de nedescris. Acest aspect mai presus de toate l-a rănit, a săpat în el gropi de vinovăție și l-a trezit.

San s-a ridicat și și-a întins mâinile.

— Este natura *noastră*, Amhal. Distrugem pentru a recrea. Această lume are nevoie de focul purificator al magiei noastre, deoarece numai din ea se poate naște ceva mai bun și mai mare.

Băiatul dădu din cap încet și simți treptat calmul revenind în inima lui. Vocea care-l chinuia a fost redusă la o șoaptă blândă,

un zgomot îndepărtat în imensitatea neantului care treptat i-a luat în stăpânire mintea.

— Nu ai de ce să te temi, l-a liniștit San.

— Nu, nimic..., a repetat Amhal, închizând ochii.

Totul a revenit la normal. Fețele morților la care visa au dispărut, și ceea ce făcuse părea la fel de natural pentru el ca alternarea vieții și a morții.

— Te simți mai bine? l-a întrebat San.

— Da. Sunt doar obosit, a răspuns tânărul.

— Atunci odihnește-te. Astăzi și mâine este sărbătoare. Lupta va fi reluată poimâine. Meritam să ne distrăm, pentru că în curând va trebui să pregătim noi cuceriri...

Orașul Turn Salazar a răsunat de cântece, râsete și dansuri. Copiii au alergat pe coridoare, soldații au jefuit magazine, familiile s-au mutat în case. Civilii care au fost de acord să urmeze armata au fost în cele din urmă recompensați. Kryss se mișca printre ei, pe un mic nor. A visat atât de des despre ziua de azi, deoarece a auzit primele povești despre Erak Maar ca și copil.

Și acum visul lui a devenit realitate.

El a intrat primul în Salazar. Turnul său imens i s-a părut locul ideal pentru a-și conduce noul regat. Privirea i s-a pierdut un moment în labirintul coridoarelor, apoi s-a adresat soldaților săi.

— Locul ăsta vă aparține. Inveseliți-l și dați-i o viață nouă, a spus el.

Și apoi i-a privit, beți de bucurie și victorie, intrând în posesia proprietății uzurpatorilor, a ceea ce era de drept al lor. Și de fiecare dată când treceau pe lângă el, se plecau și se uitau la el cu ochii plini de recunoștință. Un elf bătrân s-a repezit spre el, s-a aruncat la picioare și i-a sărutat cizmele.

— Mulțumesc, Domnul meu, mulțumesc! Foametea mi-a luat casa, iar tu mi-ai dat-o înapoi. Îți mulțumesc!

Kryss i-a mângâiat fața încrețită și s-a emoționat cu el. Oriunde s-a dus, etaj după etaj, era la fel. Strigătele de bucurie ale copiilor, bucuria poporului său. Va fi amintit veșnic, și tot ce a avut loc înainte, și chiar și tot ce se va întâmpla după, va dispărea pe lângă ceea ce a realizat.

Numai gândul ăsta l-a îmbătat.

El a mers printre etaje unul câte unul, constatând că acest turn imens era prea mare pentru poporul său, la fel ca și Țara Vântului însuși. Toți elfii din Mherar Thar nu ar fi fost de ajuns pentru a umple satele pe care le-a golit într-o clipă cu câteva zile mai devreme. Dar așa era. Se vor înmulți și vor repopula acest pământ.

Când a ajuns pe terasa de pe acoperiș a turnului, priveliștea i-a tăiat răsuflarea. O câmpie uriașă, bătută de vânt, întinsă cât de departe putea vedea ochii la picioarele lui. Doar o pădure întinsă i-a oprit privirea la sud. Cum o chema? Strămoșii săi au părăsit aceste ținuturi de atât de mult timp încât nici măcar nu aveau hărți pentru a le descrie. Ei bine, ce conta? Vor da nume noi acestor locuri, le vor revendica.

— Jirsch, te rog! a strigat.

Soldatul a ieșit din trapa care ducea în afara turnului.

— Înălțimea Voastră?

— Cred că e un loc perfect pentru oaspetele nostru.

— Vrei s-o aduc aici?

— Cât mai curând posibil, șuieră Kryss printre dinți.

Atacul asupra pârâului a provocat un val de panică printre elfi.

Corpul lui Doubée plutea încă pe apă, legănat de curent. Soldații s-au adunat în jur, unii l-au lovit, iar unul dintre ei chiar i-a băgat sulița în braț.

Kryss i-a împrăștiat și a contemplat trupul dușmanului său. În moarte, și-a recăpătat vârsta. Fata agilă care l-a atacat a cedat locul unei bătrâne. Și totuși cadavrul avea o frumusețe care l-a atras în ciuda lui. Încă emana puterea și măreția celui care îl ocupase.

De aceea Kryss i-a spus preotului care i-a venit în ajutor:

— Îmbălsămeaz-o.

— Înălțimea Voastră, soldații tăi au maltratat-o, și apoi ea este doar un cadavru...

— Cadavrul celui mai puternic dintre dușmanii noștri; e un *trofeu* și vreau să-l păstrez ca atare.

Așa a fost.

Trapa s-a deschis, iar corpul lui Doubhée a fost ridicat la ultimul etaj al turnului. Preotul a făcut miracole. Era corpul unei regine și al unui luptător, corpul unui dușman curajos.

— Spânzur-o de picioare la balustradă, a poruncit Kriss.

Soldații s-au supus, în timp ce regele lor a coborât încet treptele, coborând din nou etajele orașului, îmbătat de zgomotele și mirosurile sărbătorii.

Soarele apunea, dând foc câmpiei. Corpul se legăna în briza ușoară a serii.

— Vreau ca ea să rămână acolo, a strigat Kryss, și trimite mesageri la dușmanii noștri, astfel încât aceștia să poată ști că regina lor este moartă și agățată de zidurile orașului meu. Toți acești mizerabili, am spus *toți,* trebuie să știe că nimic nu mă poate opri, nici măcar cei mai buni luptători ai lor. Și Țara Vântului este doar începutul, a adăugat el printre dinți. Doar începutul.

San a apărut acasă la Kryss în acea seară.

Regele s-a stabilit în casa Bătrânului din Salazar. Era o casă minunată, dar simplă și austeră. Câteva camere, camere pentru servitori, o bucătărie. Sala de recepție avea un șemineu înnegrit de vreme. Kryss a luat toată mobila, mai ales patul de mahon. El a ordonat ca patul de tabără pe care dormea pe câmpul de luptă să fie instalat.

San s-a întrebat unde s-a încheiat spontaneitatea sa în această atitudine întotdeauna modestă și unde a început calculul. Nu întâlnise pe nimeni atât de priceput ca Kryss în a se face iubit de oameni. Și nici măcar nu părea o postură: lacrimile pe care le-a vărsat pentru destinu poporului său erau sincere, refuzul său de lux reflecta într-adevăr filozofia sa de viață. Cu toate acestea, el era conștient de carisma lui. De fapt, explorând-o a reușit să-și târască poporul într-un război căruia San încă se chinuia să-i înțeleagă înțelesul. Elfii nu aveau nevoie de tot acest teritoriu, trăiau foarte bine în Ținuturile Necunoscute. Cu siguranță nu au reușit să oprească foametea din ultimii ani, dar era mai mult din motive politice decât din lipsă de resurse naturale.

Acum, îl cunoștea pe suveran foarte bine. Dacă fugea de aparențe, era pentru că era interesat de un singur lucru:

dominația, în esența ei cea mai pură. Această călătorie, această lucrare de cucerire era nimic, dar un exercițiu sublim de putere. Întreaga sa viață era redusă la asta, de la moartea tatălui său până la acest ultim act, spânzurându-o pe regina moartă pe zidurile orașului.

San îi observa cadavrul de câteva minute, înainte de a fi ridicat în vârful turnului. Nu i-a fost milă de fostul său binefăcător; ea a fost doar una dintre nenumăratele ființe pe care le-a sacrificat pentru scopul său.

Kryss a ieșit din întunericul camerei sale, vizibil uimit să-l vadă.

— Nu petreci cu ceilalți? l-a întrebat.

— Nu am nimic de sărbătorit. Nu încă.

Regele și-a turnat o cană de apă dintre-un ulcior plasat pe un pervaz și sorbi cu înghițituri mici privind afară. O lună splendidă strălucea în aerul înghețat al serii.

— Știi, îmi imaginez locul ăsta de mult timp. Și mi se pare chiar mai frumos decât au spus legendele.

— E din cauza lunii. Am văzut astfel de seri frumoase în Țara Lacrimilor.

— Poate, dar luna asta e luna patriei noastre, a adevăratei noastre case.

— Știi de ce sunt aici, i-o tăie San.

Kryss și-a terminat apa și s-a uitat la el.

— Nu mai am nici o intenție să te servesc dacă nu-mi dai ce mi-ai promis. Dacă magicianul tău nu ajunge în seara asta, plec și-l iau pe Amhal. Nu-ți va mai rămâne nimic.

Kryss se uita la el cu un zâmbet.

— De unde vine această lipsă de încredere în mine?

— Experienţă. Am trăit mult timp și am văzut multe.

Regele și-a desprins mantia dintr-un cui din perete și a pus-o cu un gest elegant.

— Urmează-mă, a spus el.

Orașul era încă vesel. Acest turn era atât de vast încât strigătele soldaților beți, cântecele și glumele populației se pierdeau pe coridoare.

— Ce vei face cu tot acest spațiu?, a întrebat San.

— Avem secole în față pentru a-l umple, a răspuns Kryss.

Erau acum la cel mai de jos nivel al turnului, cel al intrării în oraș. Regele a mers la baza scărilor, la o ușă, pe care a deschis-o. După ce au mers câteva minute în întuneric, au ajuns într-un loc pe care San îl cunoștea bine: închisorile. De fiecare parte a coridorului, porțile de fier delimitau celule irespirabile, prevăzute cu ferestre mici, un pat de piatră și o serie de vase pentru nevoile prizonierilor. Curând au ieșit într-o cameră mare. Instrumente inconfundabile căptușeau pereții: lanțuri și o colecție impresionantă de cuțite de diferite dimensiuni. Pe podea, lanțuri, o scândură de lemn cu scripete și, într-un colț, un scaun cu manșete metalice. Toate aceste echipamente erau acoperite cu un strat gros de praf și pânze de păianjen, un semn că nu au fost folosite de ani de zile.

Kryss a chicotit.

— Aceștia erau stăpânii lui Erak Maar: torționari!

— Și tu ești crud cu dușmanii tăi.

Regele s-a întors vioi.

— Ai spus-o corect, dușmanilor mei. Dar nu mi-aș răni niciodată oamenii.

San nu a răspuns. Atenția lui era captată de un elf care stătea în centrul camerei. Purta tunica lungă a magicianului. Inima lui San a început să bată. Nu mai simțise așa de ani de zile. Timpul, viața pe care a trăit-o, războaiele pe care le-a dus, au înăbușit încet în el toate sentimentele. Nimic nu l-ar putea surprinde mai mult, să-l îngrozească, sau să-l facă să tremure de bucurie... În afară *de asta.*

Kryss s-a uitat la el condescendent.

— După cum vezi, mereu îmi țin promisiunile. El e Zenthrar, magicianul de care ți-am spus.

Elful s-a înclinat repede. Capul lui chel era împodobit cu o rețea complexă de tatuaje. Când a ridicat capul, San a observat că avea ochi violet atât de palizi încât păreau aproape albi.

— Știi condițiile, spune Kryss, dar îți spun din nou pentru comoditatea ta. În seara asta, nu îl poți decât vedea, nimic altceva. Nu-l vei avea lângă tine până când Erak Maar nu va fi eliberat de paraziții care o populează. Și dacă nu-ți faci datoria până la sfârșit, nu vei primi nimic. Am spus-o clar?

San a dat din cap.

— Perfect. Zenthrar e al tău.

Kryss s-a retras și a lăsat câmpul deschis magicianului, care a început să se pregătească pentru incantație. San i-a observat gesturile, fascinat. L-a văzut arzând ierburi într-un mojar pe pământ, apoi aruncând o parte din pământul pe care i l-a dat el însuși lui Kryss cu ani în urmă. I-a văzut gura rostind formula, i-a ascultat vocea. Era Magie Interzisă, a recunoscut accentele sale, a simțit forța care îi amesteca oasele, și era un sentiment care era familiar pentru el, pentru că și el o practica.

Apoi a văzut întunericul înghițind totul: instrumentele torturii, zidurile, pe Kryss și visul său nebun. Chiar și magicianul părea să dispară în fața ochilor săi.

Era doar această imagine, care treptat s-a limpezit. Deja a recunoscut-o. Lacrimi i-au venit imediat în ochi. Le-a șters furios cu brațul, ca să nu-i estompeze vederea. Nu a vrut să piardă nimic din acel moment care era trecător. Silueta a apărut din întuneric: corpul plin, părul legat în împletituri nenumărate, barba, chiar și pipa. Era exact ca în ziua în care a murit. Cu o cicatrice albicioasă lungă, în loc de ochiul stâng.

Timp de cincizeci de ani, San nu a încetat niciodată să se gândească la el, forțându-se să-și amintească fiecare detaliu al feței sale, vocea lui, îngrozit de gândul de a-l uita. Absența lui i-a ars pieptul zi de zi, și în loc să se diminueze, durerea a crescut cu timpul. Până când și-a dat seama că nu poate trăi fără el și că trebuie să găsească o cale să-l reînvie.

San a întins mâna. Ido nu s-a mișcat. Figura lui vagă tremura în aer, fața lui era impasibilă.

— Iartă-mă, Ido! a urlat cu toată respirația pe care o avea în corp. Te rog să mă ierţi!

Fața piticului tremură imperceptibil.

— San? el murmura cu o voce de dincolo de mormânt.

— Da, Ido, da!, a spus San în timp ce se apropia.

Într-o clipă, imaginea piticului a dispărut, întunericul s-a disipat și lumina camerei de tortură i-a rănit ochii.

— Nu, la naiba, nu! Încă un moment!

Jumătate elful a căzut la pământ, cu fața îngropată în mâini, suspinând neîngrădit ca un copil.

— N-am vrut să mori... Nu am vrut să te omor..., a repetat el cu un refren sumbru.

Kryss s-a uitat la el cu un zâmbet de triumf pe buze.

— Ai obținut ce ai vrut. Acum vei face ce ți-am cerut? Îmi vei fi credincios?

San a continuat să plângă, spunând aceleași cuvinte repetat.

Kryss s-a aplecat peste el.

— Răspunde-mi!

San a dat din cap. Regele s-a întors pe călcâie, urmat de magician. San a rămas prosternat în centrul camerei.

17
Întoarcerea lui Sheireen

Adhara survola pentru un timp infinit un teritoriu disperat de gol. Părăsise Salazarul convinsă că a aterizat într-o lume paralelă, ca și după explozia portalului. Orice explicație i s-a părut mai plauzibilă decât faptul că locuitorii din Salazar puteau dispărea în acest fel, fără niciun motiv.

Se îndrepta spre est de-a lungul marginii Pădurii Țării Vântului. A petrecut prima noapte la o fermă de lângă Salazar. Sala de mese era simplă, dar primitoare. O masă frugală era gata să fie servită: cinci tacâmuri aranjate pe o față de masă, în timp ce o oală mare fluiera pe foc. Conținutul său arsese, formând o crustă neagră pe pereții metalici.

Cu câteva ore mai devreme, această casă era încă locuită. Adhara a perceput prezența ocupanților săi. Ce s-a întâmplat cu ei? Imaginile turnului i-au venit în minte, vii, insuportabile. A retrăit acea ultimă suflare de vânt care a luat toate urmele vieții.

La capătul puterii, s-a aruncat pe un scaun și și-a luat capul în mâini. A simțit contactul rece al degetelor metalice de pe tâmpla ei stângă și a început să suspine, neconsolată, în mijlocul veselei imaculate și a cupelor de tablă pe care nici o gură nu le va mai atinge vreodată.

A continuat să înainteze în acest neant, căutând indicii care ar putea-o ajuta să înțeleagă ce s-a întâmplat. În sate, ea a întâlnit întotdeauna același obiect deranjant: un obelisc metalic înnegrit, plantat în centrul fiecărui grup de case. Toate păreau să fi fost mistuite de un foc foarte puternic, care chiar reușise să topească metalul. Adhara a atins unul și și-a tras imediat mâna. Un curent arzând s-a răspândit de la vârful degetelor la braț, și apoi la tot corpul. Și apoi a înțeles.

Era o singură creatură capabilă să realizeze un astfel de masacru.

Marvash.

Toate acestea ar putea fi doar munca lui, și, prin urmare, cea a lui Kryss.

Ultima dată când l-a văzut pe Amhal, părea confuz și supărat, dar nu în această măsură. Chiar fusese el? Chiar ar fi putut anihila un întreg popor fără nici o umbră de remușcare?

«Este, probabil, munca lui San», își spuse ea ca să se liniștească. Nu a ezitat să-l omoare pe Learco, omul care i-a salvat viața când fusese copil și care l-a primit ca pe un erou.

A rătăcit fără țintă, incapabilă să accepte ideea de a fi singurul supraviețuitor al unei tragedii pe care nu a înțeles-o, singura ființă vie de pe un ținut în care diferite popoare coexistrau în armonie. De ce ea și nu ceilalți? De ce a trecut vântul lăsându-i viața? Din cauza destinului său blestemat? Din cauza numelui pe care l-a avut ca condamnare, din cauza naturii ei?

S-a oprit peste noapte într-un luminiș. Dintr-o dată a auzit un răcnet în depărtare. Curând un punct negru a apărut pe cerul gri. Adhara s-a uitat la el în timp ce se apropia, inima îi bătea. Un dragon, era un dragon!

Bucuria i-a explodat în piept. Nu era singură, alți oameni supraviețuiseră, și dacă aveau dragoni, atunci erau prieteni!

Singurătatea din ultimele ore era atât de terifiantă, atât de dezolant sentimentul de a fi cea din urmă supraviețuitoare a acestei tragedii, încât nu s-a putut abține să nu ridice mâinile țipând:

— Sunt aici, sunt aici!

Creatura zburătoare s-a învârtit deasupra ei, apoi a coborât încet pe pământ. Atunci, Adhara a observat că silueta ei avea ceva ciudat. Nu era un dragon: îi lipseau picioarele din față și corpul său era prea subțire, coada prea lungă.

Un balaur. Ființa care a călărit-o a sărit din șa și și-a ridicat gluga, descoperind o pereche de ochi purpurii și trăsături feminine.

— Trebuia să fi murit cu toții..., a șuierat ea în elven.

Adhara tremura, dar reacționă rapid. Mâna i-a apucat pumnalul, mușchii i s-au întins. Elful nu a rămas nepăsător: ea și-a mânuit sulița într-o puternică, deși previzibilă, lovitură. Adhara a interceptat bățul cu mâna ei de metal, a tras arma spre ea și i-a înfipt pumnalul în dreptunghiul mic de piele vulnerabilă dintre armură și șireturile acesteia.

Războinicul gemu înăbușit și s-a prăbușit.

Adhara s-a grăbit să se îndepărteze de balaur și a fluierat să o cheme pe Jamila. S-a uitat în jur. Totul era clar de aici încolo. Kryss era cel care a comis masacrul prin Marvash.

Un calm neașteptat a învăluit-o. Zilele fricii și ezitării s-au terminat. A venit timpul pentru alegere. E timpul să devină un adevărat Sheireen și să lupte până la sfârșit.

În Noul Enawar, nu mai erau generali, conducători, magicieni în jurul mesei de piatră a sălii de ședințe. Numai fețele speriate, făcute și mai palide de lumina slabă a torțelor fixate pe pereți. Kalth, părea să fi îmbătrânit brusc, de parcă fiecare preocupare și-ar fi lăsat amprenta pe frunte, până la colțurile gurii.

În ceea ce o privește pe Theana, stând lângă el, se îndoia literalmente sub greutatea anilor. Spatele i se îndoia irezistibil spre pământ, mâinile îi erau zdruncinate de un tremur convulsiv.

Ușa s-a deschis încet pentru un ultim participant. Părea speriat să rupă tăcerea, așa cum era adunată și plină de durere ca la un priveghi funerar.

— Acum suntem toți, a comentat Kalth cu un oftat.

Toate fețele s-au întors spre el.

— Înainte să vă spun despre evenimentele de pe Țara Vântului, trebuie să spun că nu avem vești despre Regină. A dispărut cu trei zile înainte ca Salazarul să fie distrus și n-a mai văzut-o nimeni de atunci.

În ciuda eforturilor sale de a păstra un ton neutru, vocea lui era tremurată. Un murmur de îngrijorare a fugit prin public.

— Era pe Ținutul Vântului?, a întrebat un ofițer.

— Regimentul ei era în acea zonă. Unde, mai exact, s-a dus în acea zi? Nu știm. Tabăra s-a mutat în partea din spate a frontului, la granița Țării Apelor.

— Vrei să spui că nu mai avem regină? exclamă un general.

Kalth s-a uitat la el.

— Eu sunt, regele tău.

— Ea a fost ghidul armatei, nu tu.

Kalth a sărit în sus și a lovit violent cu pumnul pe masă.

— Îndrăznești să-mi vorbești pe tonul ăsta? Am devenit rege după moartea tatălui meu, și i-am dictat bunicii mele fiecare decizie pe care a luat-o!

A luat în considerare publicul și a adăugat:

— Acum îți cer să-mi arăți respectul care mi-l datorezi.

Generalul a tăcut, dar a continuat să-l privească în ochi.

— Poate crezi că sunt un copil?, a spus Kalth. Și totuși, cine a recâștigat Makratul? Cine ți-a dat puterea să te retragi aici la câteva zile după distrugerea Țării Vântului, în timp ce încă îți lingeai rănile, uimit?

S-a așezat.

— Sunt vremuri groaznice, știu asta. Dar dacă uităm cine suntem, dacă ne permitem să fim descurajați, ne vom semna condamnarea. Dimpotrivă, trebuie să rămânem uniți pentru a găsi o soluție, altfel Lumea Pământeană nu va fi nimic mai mult decât un cimitir.

Și-a liniștit respirația, a încercat să controleze tremuratul mâinilor și s-a întors spre Theana.

— Oficianta Supremă ne va explica ce s-a întâmplat.

Theana s-a ridicat și a tremurat. Până atunci, a ținut capul în jos. În cele din urmă l-a îndreptat și s-a uitat la adunare cu suferință.

— Ce s-a întâmplat, știți. Toți locuitorii din Țara Vântului, oameni, nimfe, pitici... toți au fost exterminați. Au fost șterși de pe fața Pământului, ca și cum n-ar fi existat niciodată.

Și-a înghițit saliva, în timp ce interlocutorii ei au retrăit oroarea momentului în care au aflat de dezastru.

— Preoții mei mi-au spus despre aceste obeliscuri ridicate în toate locurile locuite din Țara Vântului, iar rezultatele interogatoriilor efectuate de regină m-au făcut să cred că erau artefacte magice.

— Dacă știai toate astea, de ce nu ne-ai spus? a întrebat Calypso.

Regina nimfelor era unul dintre puținii suverani prezenți; cei mai mulți dintre ei au fost măturați de boală sau de război.

— *Nu știam* nimic, nu înainte de ziua în care...

Preoteasa a tăcut, ca și cum ar fi încercat să-și pună gândurile în ordine. A reluat cuvântul cu o voce mai sigură.

— Dacă am ghicit că aceste obeliscuri sunt catalizatori, nu am avut nici o idee despre descântecul pe care aveau să-l amplifice. Despre ce ar fi trebuit să te informez? Niciunul dintre noi nu și-ar fi putut imagina un asemenea dezastru.

Se opri din nou, și-a trecut mâna prin păr.

— Am consultat cărți la Biblioteca Noului Enawar, inclusiv cărți recuperate din bârlogul Breslei. Din păcate, nu toate au fost examinate cu atenția necesară. Din întâmplare mi-am dat seama că una dintre ele avea o singularitate tulburătoare.

S-a oprit din nou. Vorbitul părea s-o coste mult.

— A fost unul din caietele lui Yeshol, liderul Breslei. L-am consultat cu mult timp în urmă, când am elaborat unui catalog de cărți găsite pentru bibliotecă. Din câte îmi amintesc, conținea doar un inventar al crimelor comise de Asasini, precum și câteva notițe despre viața Breslei. În timp ce o studiam din nou, am primit un mesaj magic. Preoții mei mi le trimit adesea. Aura acestei magii banale a rezonat cu caietul, dezvăluind o vrajă de camuflaj. Mi-a luat o zi întreagă să-o rup. În fața ochilor mei, cuvintele lui Yeshol au dispărut treptat, pentru a face loc liniilor trasate într-o caligrafie pe care o cunoșteam bine: cea a lui Aster.

Theana a scos din geanta pe care o pusese jos un mic caiet cu copertă neagră. L-a aruncat în mijlocul mesei, deschis la prima pagină.

— Acesta este unul dintre manuscrisele lui Aster. Acesta notează reflecțiile sale, gândurile sale și suma cercetării sale aprofundate asupra elfilor. Știți că Tiranul a vrut să distrugă Lumea Pământeană. El i-a spus lui Nihal despre intenția de a folosi o formulă suficient de puternică pentru a extermina toate creaturile care îl populează. Generații întregi de magicieni au încercat să găsească această formulă. Astăzi, știu că a fost o vrajă destul de asemănătoare cu cea care a eradicat oamenii din Țara Vântului. Sau, mai degrabă, o evoluție directă a celei pe care Aster intenționa să o evoce.

O tăcere consternată a căzut asupra publicului.

— Aster o descrie în fiecare detaliu. Spune că a citit-o într-o carte veche, care acum s-a pierdut. Este o incantație care poate fi evocată doar de creaturi înzestrate cu puteri extraordinare, puteri de care Aster, chiar inconștient, era înzestrat. Și există o condiție imperativă pentru aplicarea acestei formule: trebuie să aveți întregul teritoriu în care doriți să acționați, pentru că este necesar să implementați catalizatori peste tot pentru ca acesta să funcționeze. Descântecul pe care Kryss l-a folosit are particularitatea de a-i cruța pe elfi, datorită comuniunii lor strânse cu natura.

— De ce nu am fost anunțați nici de această descoperire? a insistat un general.

— Zarurile au fost aruncate. Nu am reconstruit puzzle-ul decât cu trei zile înainte de tragedie și nu luăm o țară înapoi în trei zile, a răspuns Kalth. Dar mai presus de toate, obeliscurile sunt protejate de o barieră magică evocată în timpul ceremoniei pregătitoare, care respinge, sau chiar ucide, pe oricine se aventurează să le atingă suprafața.

Theana i-a atins brațul.

— Am încercat în zadar să o contactez pe regină. Apoi am trimis mesaje oamenilor mei și regelui meu. Vin din Țara Vântului. M-am dus acolo de îndată ce am înțeles ce se întâmplă, chiar dacă nu știam ce să fac. Eu...

Era tăcută, cu gâtul strâns de emoție.

— Am încercat să distrug unul, a spus ea. Am fost măturat de o forță pe care nici o magie cunoscută mie nu o poate distruge. Am reușit doar să salvez sătenii care se adunaseră în jurul meu printr-o barieră magică. Dar ceilalți sunt morți.

— Nu e vina ta, a spus Kalth. În orice caz, situația este aceasta: Țara Vântului este cu siguranta pierdută. Dintre prietenii noștri, dintre aliații noștri, nu a mai rămas nimeni. Kryss are o armă absolută în mână, așa că este și mai esențial să-l împiedicăm să ia orice bucată de pământ.

— Să ne predăm.

Întreaga adunare s-a întors spre cel care tocmai vorbise. Generalul era cel care l-a înfruntat pe Kalth la începutul întâlnirii.

— În mod clar nu putem câștiga acest război, a continuat el cu sufletul la gură.

— Te înșeli! Trebuie să ne păstrăm speranța. În ultimele săptămâni, boala a pierdut teren și eficacitatea antidotului a crescut, a spus Theana. În ultimele zile, preoții mei au obținut un procent neașteptat de vindecare.

Generalul a dat din cap.

— Da, epidemia se pare că a încetat să se mai răspândească, dar ne-a îngenuncheat. Majoritatea oamenilor capabili de luptă au fost loviți; Am avea nevoie de timp pentru ca războinicii noștri să-și revină și să organizeze o ofensivă eficientă. Să recunoaștem: în aceste condiții, suntem neputincioși în fața puterilor lui Kryss. Acest elf și-a dedicat viața planificării cuceririi

sale, și este dispus să facă orice pentru a învinge. Nu avem de ales decât să capitulăm.

— Se pare că nu înțelegi, a protestat Theana. Predarea va însemna moarte.

— Dimpotrivă. În schimbul libertății lor, sute de mii de oameni vor fi salvați. Chiar vrem ca Pământul Apelor, Pământul Soarelui și întreaga Lume Pământeană să fie distruse? Pentru că așa se va termina, dacă nu-i dăm ce vrea acestui elf!

Tonul generalului a crescut treptat, pentru a umple întreaga cameră.

— Kryss nu râvnește la Lumea Pământeană, a replicat Theana, cu vocea tremurând. Scopul lui e să ne extermine.

— Poate că evenimentele din Țara Vântului au fost menite doar să ne intimideze...

— A fost o repetiție generală. Nu a fost o manevră de intimidare. Kryss ne-a arătat ce se va întâmpla peste tot. A vrut să ne dovedească că nu se va opri de la nimic, și că, orice am face, își va urmări proiectul: să ne anihileze.

— În acest caz, ce soluție propui? Ar trebui să urmăm un război fără speranță? Să ne omoare unul după altul pe câmpul de luptă? Pentru că orice decizie iese din această adunare, moartea este cea care ne așteaptă la sfârșitul călătoriei, a obiectat generalul.

Theana era pe cale să riposteze, când se auziră voci agitate în spatele ușii. Nimeni nu putea înțelege ce spuneau, dar era o voce distinct de înaltă a unei femei. Ușa se deschide în cele din urmă, scârțâind pe balamalele sale.

— Îți spun, trebuie să aștepți afară! a strigat paznicul. Am încercat s-o opresc, dar nu avea, a protestat el, întorcându-se către rege.

Nimeni nu i-a acordat atenție. O tăcere uimită a căzut pe cameră. Theana, neîncrezătoare, se uita la dreptunghiul ușii. O figură pe care o cunoștea prea bine abia apăruse acolo, luminată în lumina de fundal.

Consacratul s-a întors.

18
Arma

Adhara a intrat în cameră cu un pas lent. Palidă, a privit-o pe Theana drept în ochi. A făcut-o să se simtă ciudat văzând-o din nou. Ultima dată când s-au întâlnit, bătrâna a forțat-o să ia Lancea lui Dessar, oferindu-i dovada definitivă că era Sheireen. Nu era o amintire plăcută. Și-a petrecut următoarele luni încercând să scape de ea însăși și de destinul pe care l-a întruchipat. Și acum se întorcea în sfârșit să urmeze calea pe care zeii au trasat-o pentru ea.

A continuat să se uite la ea până când a ajuns la masa de piatră. Oficianta Supremă a îmbătrânit foarte mult și ochii ei exprimau o nouă durere.

— Mă veți ierta că v-am întrerupt întâlnirea, dar cred că fără mine v-ar lipsi o parte importantă a poveștii, a început Adhara.

Nu vorbise niciodată în public. Până în acea zi, viața ei a fost în umbră, mai întâi ca o doamnă de companie, apoi ca o fugară. Intrarea în această cameră și exprimarea acestor cuvinte însemna să iasă din ascunzătoarea unde se refugiase în tot acest timp și să accepte, cel puțin parțial, inevitabilul.

Membrii publicului s-au uitat unul la altul, nedumeriți. Kalth și Theana, în schimb, au făcut schimb de priviri.

Oficianta Supremă a vorbit.

— Fata asta are dreptate: prezența ei este primordială. S-ar putea să fie ultima noastră speranță.

Și a adăugat, cu o fluturare de mână:

— V-o prezint pe Adhara, Sheireen.

Theana a trebuit să explice totul, cu gâtul ei încordat. Nu a spus niciodată această poveste nimănui. «Sheireen» și «Marvash» erau nume pe care le-a menționat doar cu Doubhée. Să vorbească despre asta a fost ca și cum ar fi atins cele mai adânci rădăcini ale credinței sale, să încredințeze străinilor secrete cunoscute doar Fraților Fulgerului. Dintr-o dată și-a dat seama cât de mult îi lipsea credința în Thenaar și în legile sale, și în Consacrat. N-a văzut niciodată în Marvash un pericol imediat. Și totuși, Aster înaintea lor a dus deja Lumea Pământeană în pragul prăpastiei.

Nu și-a putut ascunde emoția povestind cum a lăsat-o pe Adhara să plece, pentru că nu o considerase indispensabilă pentru lupta lor. În timp ce, dimpotrivă, totul era legat, totul era parte dintr-un design unic și imens pe care ea nu era în măsură să-l descifreze.

— Și eu am venit aici să-mi recunosc greșeala, a intervenit Adhara, cu mâna încleștată pe garda pumnalului, pentru că contactul metalului i-a dat putere. Am înțeles că refuzând să-mi urmez destinul am condamnat Țara Vântului la un sfârșit atroce. Dar nu știam cine sunt, nu am avut curajul să accept realitatea, și anume că eu sunt Sheireen, că am fost creată pentru asta și că sensul vieții mele este conținut în numele meu: Consacratul.

Această simplă declarație era suficientă pentru a-i da în sfârșit identitatea pe care și-a căutat-o atât de mult timp. Răspunsul era acolo, în fața ochilor ei, de la început, dar ea nu era gata să-l întâmpine. Nu putea fi ceea ce alții i-au impus: nici Adhara lui Amhal, slabă și dependentă, nici Chandra lui Adrass, fără inimă sau suflet. Ea s-a luptat să-și găsească propria personalitate, ceea ce ea însăși a vrut să dea existenței ei. Sheireen, fie, dar în felul ei. A avut timp să înțeleagă până la capăt ce înseamnă. Și dacă era acolo acum, nu era pentru că un zeu a decis-o pentru ea, ci pentru că era ceea ce a ales, pentru că a *simțit* că era locul ei.

— Sunt aici să-mi fac datoria, concluzionează ea.

— Nu înțeleg, a intervenit regele Țării Stâncilor. Dintr-o dată, ne spui povești vechi despre alternarea dintre bine și rău, pretinzi că destinul lui Aster a fost să distrugă Lumea Pământeană și că Nihal, cea mai mare eroină din toate timpurile, l-a învins doar pentru că așa era scris. Așa că am aflat dintr-o dată că e numai vina a două personaje... să spunem *mitologice,* și că fata pe care o avem în fața ochilor noștri este singura noastră speranță. Iartă-mă dacă răspund că toate astea mi se par a fi doar bâlbâielile preoților! Trebuie să ne confruntăm cu probleme foarte concrete, cu o tragedie, tot ce este real: exterminarea unui popor, o boală care continuă să ne distrugă.

— Răul nu mai este o problemă, a spus Adhara.

Și le-a relatat călătoria ei în Ținuturile Necunoscute, ghidată de Lhyr. De data aceasta, toți păreau să o creadă, și a simțit asupra ei privirea admirativă și tandră a Theanei.

— E posibil ca fata asta să spună adevărul? a exclamat Calypso.

Theana a dat din cap slab.

— Acest lucru coincide cu ceea ce am aflat despre boala.

— Dar de ce nu ne-am dat seama de nimic? era uimit un general.

— După cum v-am spus, preoții mei au văzut o îmbunătățire semnificativă a eficienței poțiunii. Comunicarea este dificilă în vremuri de război, se pare că nu eram încă în măsură să realizăm că epidemia s-a oprit.

O șoaptă cu accente timide de speranță umplea camera.

— Și acum?, a întrebat-o Calypso pe Adhara. Ce ai de gând să faci?

Adhara a respirat adânc.

— Soarta lui Sheireen este de a lupta cu Marvash.

— Dar ei sunt doi, și tu ești singură.

— S-a întâmplat în trecut, a spus Theana. Și asta nu a influențat rezultatul luptei. Cei doi Marvash au aceeași putere. Descântecul care a exterminat populația din Țara Vântului a fost pronunțată de cei doi Marvash simultan. Nici unul nu ar fi reușit fără celălalt.

— O să-i omori? a întrebat cineva.

— Îi voi opri, a răspuns ferm Adhara.

— Și noi, vom sta aici și vom aștepta ca fata asta să bată, *singură,* doi războinici de temut și bine antrenați?

— Pentru asta am fost creată, a răspuns Adhara. Puterile mele sunt mult mai mari decât ți-ai putea imagina. Cu această mână, a adăugat ea, arătând spre mâna ei bună, aș fi ucis unul dintre Marvash dacă nu aș fi fost... întreruptă.

A închis ușor ochii, cuprinsă de amintiri.

— În orice caz, nu putem sta și să nu facem nimic, a observat regele Țării Stâncilor. Marvashii sunt doar o parte a problemei. Kryss este un adversar în sine.

— Nimeni nu-ți cere să stai nepăsător, a intervenit Kalth. Din moment ce răul este învins, nu mai există carantină, neîncredere și lipsa de comunicare. Trebuie să punem în mișcare oamenii și bunurile din nou și să punem în comun forțele care ne-au mai rămas.

— Cum vom proceda? a întrebat regina nimfelor.

— Trebuie să trimitem mesageri în diferite ținuturi și să ne adunăm soldații. Apoi organizăm o întâlnire cu toți generalii pentru a pregăti o ofensivă comună. Ne vom concentra asupra lui Kryss și a armatei sale, în timp ce Sheireen va avea grijă de Marvash, a declarat Kalth hotărât.

Și entuziasmul său a aprins în cele din urmă o licărire de speranță pe fețele publicului.

Adhara a participat la întâlnire până la sfârșit.

— Contăm pe tine, a spus Kalth înainte de încheirea întâlnirii.

Fata nu știa ce să-i spună. Și-a amintit de el ca de un băiat liniștit care a ajutat-o să-l găsească pe Amhal. Deci știa. Și-a amintit episodul ăla? A înțeles că ea ar trebui să-l omoare pe bărbatul pe care-l iubea? Pur și simplu a dat din cap. Apoi camera s-a golit și a ieșit la rândul ei. Dar, înainte de a face pregătirile de plecare, a trebuit să efectueze o sarcină neplăcută, dar necesară.

Theana mergea încet pe coridor la brațul lui Kalth. Adhara și-a luat curajul cu ambele mâini și a mers spre ei.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

Amândoi s-au întors.

— Cu Oficianta Supremă, a spus Adhara.

Kalth s-a uitat la bătrâna preoteasă, care a dat din cap.

— Și eu trebuie să vorbesc cu tine. Ai unde să-ți petreci noaptea?

— Nu.

— Atunci mă ocup eu de asta.

I-a găsit o cameră care anterior fusese cea a unui general. Un pat, o masă, o fereastră mică. Un echipament auster, potrivit pentru un soldat.

Adhara a întins geanta care-i era tot bagajul și a rămas în mijlocul camerei, mângâindu-și mâna de metal. De unde să înceapă? Și totuși întrebarea era simplă și lipsită de ambiguitate.

Theana a rupt tăcerea în locul ei.

— Am fost acolo, a spus ea, stând pe pat. Am fost pe Pământul Vântului în acea zi.

Adhara și-a simțit gâtul încordat.

— Purtăm în noi ceea ce am văzut în acea zi, nu-i așa? a adăugat Oficianta Supremă cu un zâmbet trist. Pentru că și tu ai fost acolo, nu-i așa?

— În Salazar, a spus Adhara, care a încercat să-și suprime amintirile.

— Din cauza a ceea ce ai văzut ai luat decizia?

Adhara s-a așezat lângă ea și a dat din cap că nu.

— Deși știu că am făcut o greșeală lăsându-te să pleci în acel moment, și s-ar putea să simt pe conștiința mea greutatea tuturor acestor morți, nu mă pot convinge că ar fi trebuit să te forțez să rămâi. Și încă simt că-ți datorez scuze.

Ochii care se uitau într-ai ei erau atât de clari încât Adhara aproape că s-ar fi putut vedea în ei.

— Nu ai ce să-ți reproșezi, spuse ea. Dacă m-ai fi oprit cu forța, nu mi-aș fi făcut datoria. Este o datorie care trebuie să fie... *acceptată.* Mă înțelegi?

Theana ofta.

— Mai bine decât crezi.

S-a uitat la lumânare, care ardea încet în fața ei.

— Sheireenii au folosit întotdeauna artefacte magice, a explicat ea. Sulița lui Dessar, Talismanul Puterii, de exemplu. Fără aceste arme, nu-și pot atinge scopul de a-l ucide pe Marvash. Trebuie să-l găsești pe al tău.

Adhara a reprimat un fior. Nu putea să-i spună adevărul: că nu intenționa să-l omoare pe Amhal, ci mai degrabă să-l salveze. Avea să-l anihileze pe Marvashul care trăia în el, lăsând intact ceea ce iubea și continua să iubească în el. Din același motiv, s-a gândit că e mai bine să nu-i arate medalionul lui Lhyr. Ea doar a dat din cap.

— Unde e?

— Nu ştiu. Soarta te va duce la el. Va trebui să-l recunoști. Nu știu care e planul tău, dar fără arma aia nu vei putea să-i învingi pe Marvash.

Adhara a dat din cap din nou.

— O să-l recunosc. Însă, pentru aceasta, am nevoie de un magician priceput în magie elven. Asta e cererea mea.

Theana se concentra îngustând pleoapele.

— Dakara era. El a fost cel care a dezgropat legendele despre Distrugători și Consacrați. Din păcate, a murit la scurt timp după

fondarea cultului, cel puțin asta spun documentele pe care le-am găsit în bârlogul lor.

Simpla menționare a sectei care a creat-o a făcut ca fiori lungi și înghețați să alerge de-a lungul spatelui lui Adhara.

— Ce se întâmpla dacă ar mai exista încă Observatori?

— San i-a exterminat pe toți.

«Nu pe toți, cel puțin până acum o lună,» a obiectat Adhara în interior, simțind furnicături în mâna lipsă.

— Dar...

Adhara a ascultat.

— Dakara nu era singur. A mai fost un mare magician... Nu era preot, spre deosebire de el. S-a spus că a trăit pe Pământurile Necunoscute, în contact cu elfii, și că de atunci trăiește ca pustnic. Dakara l-a întâlnit, chiar a studiat cu el o vreme.

— Crezi că e încă în viață?

— Habar n-am. Acesta era deja menționat ca o persoană în vârstă pe când eu eram tânără, astfel încât el ar fi putut muri de moarte naturală sau a cedat la Boală.

Era o mică speranță, dar Adhara nu avea alta de care să se țină.

— Îți amintești numele lui?

Theana și-a mângâiat fruntea cu vârful degetelor în timp ce își căuta memoria.

— Meriph, ea spune în cele din urmă. Numele lui era Meriph.

Acest nume i-a spus ceva Adharei. Și dintr-o dată l-a revăzut pe Adrass, arzând de febră în brațele ei, în întunericul bibliotecii din Makrat. Convins că era la un pas de moarte, el i-a șoptit: «Du-te la Meriph, pustnicul din Țara de Foc. El... te va salva... în locul meu...»

În aceeași noapte, Adhara s-a încuiat în biblioteca Neoului Enawar și a explorat rafturile acoperite cu cărți, căutând informații despre Meriph. Nu avea timp de pierdut. Cu fiecare moment trecut, medalionul pătrundea mai adânc în pieptul lui Amhal.

A avut cel puțin un indiciu despre pustnic misterios: el a trăit în Țara de Foc. Așa că a început să consulte toate cărțile care priveau această țară. Apoi a dat peste o listă cu toți magicienii și

preoții Lumii Pământene. Learco era cel care a cerut odată acest recensământ. Din moment ce magicienii din Consiliu erau aleși de popor, a devenit necesar să se știe unde să-i găsească pe toți cei care practicau magia.

La început, nu i-a găsit numele nicăieri. Numai aici și colo era menționat «pustnicul din Thal,» care era întotdeauna prezentat ca un magician incredibil de talentat.

După ce și-a petrecut întreaga noapte în mijlocul listelor, textelor și documentelor oficiale care se ocupau de activitatea magică a Lumii Pământene, Adhara s-a convins că pustnicul în cauză era într-adevăr persoana pe care o căuta.

În zori s-a urcat pe spatele lui Jamila, s-a uitat la cer și și-a luat zborul.

19
Casa de pe malurile Thalului

Adhara se uita la vulcanul imens. Cu forma sa perfect conică și flancuri lustruite de focul a mii de erupții, domina întreaga vale, neagră pe cerul aprins de apusul soarelui. Craterul său, căptușit cu cenușă albă și o linie galben strălucitor, vărsa fluxuri de lavă, în timp ce din partea de sus un fuior viguros de fum creștea. Mirosul de sulf, înțepător, i-a ars gâtul. Adhara nu văzuse niciodată un vulcan, iar puterea devastatoare care emana din el a lăsat-o fără cuvinte.

Era iarnă, dar era cald. Focul care mocnea sub pământ a încălzit pământul și i-a comunicat căldură aerului din jur. Adhara și-a șters fruntea și s-a uitat la drumul pe care urma să-l urmeze. Conform textelor, Meriph trăia la poalele vulcanului, unde temperatura era cea mai ridicată. A scos harta din geanta ei, încercând să o confrunte cu peisajul pe care îl avea în fața ochilor. Era exact în fața deschiderii săpate în stânca care o va duce la magician.

— Mă aștepți aici ? îi spuse ea încet lui Jamila.

Balaurul a scos un vuiet scăzut. Adhara zâmbi, apoi observă breșa care expira un miros sufocant. Nu avea de ales.

În timp ce intra, aproape că leșină. Era într-o galerie înfundată, cu pereți netezi. A atins din greșeală piatra și s-a retras țipând. Era caldă!

«Cum poate trăi cineva acolo jos?» se întrebă ea, uluită.

Conducta s-a deschis curând într-un defileu îngust. La o sută de stânjeni deasupra capului său, Adhara a văzut cerul galben al Țăriu de Foc, în timp ce în partea de jos, la aproximativ aceeași distanță, un râu de lavă curgea. Și înaintea ei, Thalul, în toată măreția lui. A ajuns pe o pasarelă stâncoasă, destul de lată, ca să pună un picior în fața celuilalt. Peretele din dreapta ei era atât de fierbinte încât i-a fost imposibil să se sprijine de el. Adhara a mers pas cu pas, îngrozită să nu se împiedice. Temperatura era atât de mare încât piatra fumega în unele locuri. O venă de apă subterană trebuia să curgă undeva sub stâncă, evaporându-se în contact cu aerul clocotit. Când fluxurile de abur s-au ridicat în fața ei, Adhara nu a mai putut vedea și a trebuit să se uite în jos pentru a se agăța de cei câțiva centimetri de stâncă pe care îi putea vedea sub picioare.

De ce s-a dus Meriph într-un loc ca ăsta? În orice caz, nu trebuia să aibă multe vizite.

«El nu trebuie să suporte aşchiile», concluzionează Adhara.

Defileul s-a lărgit treptat, şi odată cu el, podul pe care mergea. Şi-a liniştit respiraţia şi a reuşit să se mişte puţin mai repede. În timp ce credea că a trecut ce era mai rău, un răcnet a rupt gâlgâitul monoton al lavei.

Şi-a luat sabia, gata de atac. În acelaşi moment, dragonul apare în faţa ei, cu aripile întinse. Ghearele lui se sprijineau pe feţele stâncii, picioarele din spate erau întinse spre ea. Pielea lui roşie strălucitoare părea foc în acest loc infernal şi ochii lui verzi au fulgerat. A răcnit din nou, cu creasta plină de ţepi, şi Adhara a rămas paralizată la vederea rândului de dinţi ascuţiţi chiar deasupra capului ei. Respiraţia arzătoare a bestiei enorme a învăluit-o şi a încercat să reziste fricii şi panicii care au copleşit-o. Pentru a se proteja, ea a evocat instinctiv o barieră magică, dar dragonul nu a aruncat flăcările în ea. El a continuat să strige îngrozitor în timp ce îşi întindea picioarele din spate, ale căror gheare se zgâriau de barieră, provocând un duş de scântei de argint. Nu părea să vrea s-o atace, poate doar s-o sperie. Ei bine, avea succes!

Adhara, cu toate acestea, nu a avut nici o intenţie de a da înapoi.

«Să nu crezi că o să mă scoţi de aici după toate necazurile pe care le-am avut ca să ajung», s-a gândit ea.

Într-o clipă, ea a risipit bariera şi s-a aruncat înainte. Podul nu era suficient de lat pentru a permite dragonului să-şi pună labele, ceea ce îl cerea să rămână suspendat deasupra solului: singura sa şansă era să se strecoare în spaţiul îngust de sub el.

Animalul a ezitat o clipă, iar Adhara a profitat de ocazie pentru a se târî la pământ. Nu a fost destul de rapidă. Animalul a mişcat un picior, iar trei gheare de fier i-au cuprins talia.

Adhara a fost ridicată în aer şi aruncată violent. Apoi a simţit că dragonul o trage înapoi. Imediat, şi-a scos lama şi a împins-o într-unul din degetele de la baza ghearei. Bestia urla de durere, dar nu i-a dat drumul.

«Vom vedea cine e cel mai încăpăţânat», s-a gândit Adhara.

A lovit din nou, de data aceasta lângă tendoane. Lama, prea scurtă pentru a le tăia, cu toate acestea, a tăiat ţesuturile profund. Gheara s-a contractat, iar dragonul şi-a scuturat laba

puternic, răcnind. Lama s-a rupt și a rămas înfiptă în carnea sa, în timp ce animalul și-a eliberat strânsoarea imediat, aruncând-o pe Adhara în gol. Neîncrederea era mai puternică decât frica. Nu, nu se putea termina așa, la un pas de obiectiv, și, atât de prostește.

În timp ce lava era atât de aproape încât părul ei a sfârâit, ea a auzit un șuierat. O miime de secundă mai târziu, ghearele s-au strâns din nou în jurul taliei, trăgând-o în direcția opusă.

Câteva lovituri de aripi, iar dragonul a pus-o stingher pe pământ. Adhara, îngenuncheată pe stâncă, a încercat să-și recapete moralul.

— Vrei să mă deranjezi atât de mult încât nu eziți să-ți riști viața? a întrebat o voce stâncoasă.

S-a uitat în sus și a descoperit un individ mic, fără cămașă, cu mușchi puternici, strălucind de transpirație. Lateralele sale erau acoperite cu o bandă de pânză, iar picioarele, scurte și masive, erau acoperite cu pantaloni largi, înfășurați în cizme grele din piele. Fața lui părea tăiată în piatră: trăsăturile marcate, pielea coaptă de soare și de căldură, ridurile săpate ca și cum ar fi fost lovituri de bisturiu. O barbă de un alb imaculat cobora pe umerii lui, împărțită în împletituri mici împodobite cu margele și diverse podoabe. Ca majoritatea semenilor săi, purta părul lung, ridicat într-o împletitură groasă.

Adhara l-a examinat din cap până-n picioare. N-a mai văzut o ființă atât de ciudată. Dar a ghicit imediat că era un pitic.

— Mehriph? a bâlbâit, neîncrezătoare.

Piticul tresări.

— Depinde cine îl caută.

Adhara și-a înghițit saliva.

— Fiica lui Adrass.

Privirea magicianului s-a schimbat instantaneu. De la plictiseală, a trecut la nedumerire, și apoi la un fel de furie reținută. Și-a întors călcâiele și s-a îndreptat spre zidul din spatele lui.

— Urmează-mă, trebuie să vorbim.

Casa lui era doar o gaură în partea de vest a muntelui. Avea vedere spre coridorul stâncos prin care a sosit Adhara, care era singura cale de acces.

— Dacă aș fi știut, aș fi venit cu dragonul meu, a spus fata, uitându-se la valea de la picioarele ei.

În depărtare, o putea vedea pe Jamila, o mică pată neagră în deșertul de lavă uscată.

— E mai bine pe jos, crede-mă. Keo nu e prea prietenos cu semenii lui. Pentru el, «dragon» înseamnă dușman.

Adhara și-a plimbat ochii prin cameră. Ziduri de piatră goale, în care erau săpate două nișe. Una, proporțională cu mărimea stăpânului casei, era căptușită cu paie; patul, fără îndoială. Cealaltă, plină de jar mocnit, adăpostea o oală. Restul pereților erau acoperiți cu rafturi îndoite sub greutatea cărților, pergamentelor și borcanelor. Întregul era destul de ordonat, dar dezordinea era de așa natură încât se simțea ca un haos extrem. Nu era altă mobilă în afară de o masă veche. Meriph s-a așezat cu picioarele încrucișate pe podea și a invitat-o cu un gest să facă același lucru. Și-a aprins pipa, iar mirosul aromat care a crescut din ea i-a făcut capul să se învârtă ușor.

— Au trecut câțiva ani de când am tăiat legăturile cu Adrass, a început piticul. El te-a trimis pe tine?

— Într-un fel, da.

— Nici măcar nu știam că are o fiică..., bodogăni Meriph, înconjurat de nori mici de fum albastru. Nu mi-a spus niciodată despre asta când eram... tovarăși, a adăugat el, scuipând pe pământ.

— Pentru că am venit după.

Mériph aproape că și-a scăpat pipa.

— Dar... câți ani ai?

— Aș putea spune că nu am nici măcar un an, a răspuns Adhara cu un zâmbet mic.

I-a spus totul. Întâlnirea ei cu Adrass, dificultățile pe care trebuiau să le depășească. Meriph a ascultat cu un amestec de curiozitate și supărare. Când i-a spus cum a murit, piticul nu a dat semne de emoție. A tras din pipă, apoi s-a dus s-o golească pe jar.

— Ești în viață, mi se pare, așa că nu văd ce te aduce aici, a comentat el.

— Mi s-a spus că ești expert în magie elven.

Meriph s-a așezat.

— Și totuși? Sheireen are nevoie de un magician bătrân pentru a-l învinge pe Marvash?

Rostise ultimul cuvânt cu un dispreț imens.

— Nu vreau să-l omor pe Marvash.

Meriph a izbucnit într-un râs greu.

— Interesant. Studentul meu prost ar fi fericit să știe că a murit degeaba. Și în plus, ce ar putea spera la mai bine? S-a dedicat trup și suflet unui cult prostesc susținut de un nebun, nu se putea sfârși decât așa. Și de asta ți-ai riscat viața?

Adhara începea să-și piardă răbdarea.

— Știu că l-ai ajutat pe fondatorul acestui cult, chiar a studiat cu tine!

Ochii lui Mériph străluceau de furie.

— Nu mă compara cu oamenii ăștia! Acel demon Dakara m-a vizitat doar ca să-mi jefuiască cărțile! Nu am nimic de-a face cu ei, absolut nimic!

— Toți sunt morți, Marvash i-a exterminat!

— A făcut ce trebuia! Și acum, dacă ai terminat, pleacă. Îmi exersez magia când vreau, și îmi port singur mesajele: nu permit nimănui să vină aici cerșind favoruri.

— Atunci va trebui să mă omori cu dragonul tău.

Mériph a sărit în picioare și și-a îndreptat pipa spre ea.

— Nu insista, sau îți voi îndeplini cuvânt!

Adhara i-a susținut privirea și a împins pipa cu mâna ei de metal.

— Unul dintre Marvash are un medalion în jurul gâtului. Regele elfilor a fost cel care i l-a dat. Este un artefact capabil să subjuge voința purtătorului și treptat intră în posesia lui până când devine parte din carnea lui. Vreau să știu cum să-l dau jos, astfel încât Marvash să redevină el însuși.

Meriph zâmbea cu înverșunare.

— Thenaar vrea să-l omori pe Marvash.

— Îmi fac treaba, nu-mi pasă ce spune Thenaar. Studentul tău însuși m-a sfătuit. Acestea au fost ultimele sale cuvinte: «Fii liberă. De mine, de Thenaar, de orice piedică. Trăiește libera și fericită.»

Meriph se holba la jar.

— Student prost, a murmurat. Prostul de Adrass.

20
Compania lui Amina

Amina era într-o misiune pe Marele Pământ când i-a venit vestea. La început a fost doar un zvon, dar toată lumea a fost de acord că un eveniment teribil a avut loc.

În prima noapte, ea nu a dormit. A avut un sentiment rău, ea a *simțit* că ceva grav s-a întâmplat cu bunica ei.

Ultima dată când s-au văzut, când ea a îmbrățișat-o, i s-a părut că îi aluneca printre degete, ca și cum nu i-ar mai aparține. Apoi, când distrugerea Țării Vântului a devenit o certitudine, Amina a început să se roage pentru vești despre bunica ei. Știa doar că tabăra ei s-a așezat pe Pământul Apelor cu puțin timp înainte de tragedie.

Kalth a venit special din Makrat s-o vadă. De îndată ce l-a văzut, sângele i-a înghețat în vene.

Fratele său a vrut s-o sărute; ea l-a împins departe, cu ochii umflați de lacrimi.

— Spune-o. Vreau să te aud spunând-o, sau n-o să cred niciodată! A plâns.

Nu l-a văzut niciodată pe Kalth plângând. El a fost întotdeauna atât de stăpân pe el însuși, atât de rațional. Dar de data asta, ochii lui erau înlăcrimați.

— E moartă, Amina.

A scos un urlet de durere. Știa asta. Din acea noapte când a văzut-o transformată într-o fată de vârsta ei. Din ultima zi pe care au petrecut-o împreună. A ghicit din cuvintele și gesturile ei.

Și nu a fost în stare să facă nimic pentru a preveni acest lucru.

A plâns toate lacrimile din corpul ei și a adormit epuizată, cu Kalth lângă ea.

Baol a ajuns la Noul Enawar câteva zile mai târziu. Amina îl cunoștea bine. Înainte de a deveni ordonanța bunicii sale, el era deja umbra ei. L-a întâlnit adesea când amândoi locuiau în Makrat. Și el s-a schimbat: era palid și subțire. S-a încuiat imediat cu Kalth și cu ceilalți suverani în Palatul Consiliului. Când au ieșit, fețele lor erau căzute.

Amina l-a abordat în refectoriu. Făcea parte din Războinicii Umbrei și mânca cu ei. S-a așezat lângă el, s-a uitat la el fără să spună un cuvânt. Plutea în jurul lui ceva de la bunica ei, ceva care i-a făcut prezența lui dificil de suportat. Ca și cum Doubhée era mereu aproape de ea, și în același timp inaccesibilă.

La început, ea a vrut doar să vorbească cu el, să-și elibereze durerea și să-și reînvie bunica pentru câteva momente. Dar Baol a rămas tăcut. Și-a înghițit supa fără tragere de inimă, lăsând jumătate în castron.

Când s-a ridicat să se întoarcă în camera lui, Amina l-a urmat.

Stătea nemișcată în fața lui, strângându-și mâinile. Lacrimi i-au venit în ochi, dar ea nu a vrut să plângă, nu acum.

— Ai fost... cu ea când s-a întâmplat? s-a bâlbâit ea.

Baol s-a uitat în altă parte.

— Nu. A plecat singură în mijlocul nopții și nu s-a mai întors. În cortul ei, am găsit doar un flacon gol.

Amina a simțit că inima i se strânge. Și-a amintit expresia bunicii ei când a implorat-o să nu mai ia poțiunea.

Și-a strâns pumnii violent, dar de data asta nu a mai putut reține suspinele care i-au ieșit din piept.

Baol a luat-o de umeri și a îmbrățișat-o. Căldura lui a mângâiat-o.

— Știu ce conținea flaconul ăla, a spus ea, cu fața pe pieptul lui. Știu.

Și dintr-o dată, ea i-a vorbit despre poțiune, cu vocea sufocată de vină. Dacă l-ar fi avertizat la timp, lucrurile ar fi putut ieși altfel.

— Nu puteai face nimic, a consolat-o Baol. Bunica ta era încăpățânată, știi asta. Am trăit cu ea zi și noapte, nu am observat nimic. Credeam că îmbătrânirea lui bruscă e doar din cauza durerii.

— De ce ai venit să vorbești cu membrii Consiliului?

— Aveam informații secrete de împărtășit cu ei.

— Și eu sunt un Războinic al Umbrelor, nu ar trebui să fie niciun secret între noi.

Baol nu a răspuns.

— Mă minți! exclamă Amina. De ce ești aici?

Baol și-a făcut curaj.

— M-am dus în Țara Vântului să investighez moartea bunicii tale. În timp ce dormeam într-un sat părăsit, am fost capturat de

soldați din Kryss. Am făcut o greșeală, recunosc, dar eram obosit și aveam nevoie de odihnă. M-au dus la Salazar, și atunci am văzut-o.

Amina a simțit că suferința îi strânge stomacul. Baol îi evită privirea.

— Continuă! a comandat ea cu o voce înghețată.

— Atârna de zidurile orașului. Nu știu de cât timp e acolo... corpul ei se legăna ușor în vânt... și eu... eu... am simțit o furie oarbă... dar m-au ținut, eram redus la neputință, chiar și atunci când m-au condus înaintea lui, în fața acestui monstru...

Baol s-a oprit. Amina era împietrită.

— E o ființă de o mare frumusețe. N-am mai văzut atât de mult întuneric conținut într-un înveliș atât de perfect. Mi-a râs în față și m-a întrebat: «Ai văzut zidurile orașului meu, nu-i așa? Ți-a plăcut brelocul care le împodobește?» Am încercat să sar la gâtul lui, dar erau patru care mă țineau de brațe, așa că mi-am strigat dezgustul la el. El a continuat să zâmbească, cu un zâmbet insuportabil. M-a lăsat să țip până am rămas fără voce și m-a abordat, atât de aproape încât i-am simțit respirația. Aș fi vrut să-i fi zdrobit gâtul delicat în mâinile mele și să-i fi văzut ochii ieșind din orbitele ochilor. «Acum te vom scoate de pe teritoriul meu», mi-a spus el. «Pentru că nu te voi ucide, nu. Vei muri, ca toți ceilalți, dar la timpul tău liber. O să te duci acasă la ai tăi mai întâi și o să spui tuturor ce ai văzut. Regina ta a încercat să mă omoare, dar a eșuat. Eu sunt cel care i-a băgat lama în inimă. Și va sta acolo sus până mă săturat s-o văd și înțelegeți că nimic nu mă va împiedica să-mi ating scopul.» În zori, m-au abandonat în pădure. Și de acolo, am venit aici.

Baol a tăcut pentru o clipă, umerii i-au căzut.

— Aceasta este ceea ce am spus Consiliului.

Amina tremura.

— Și cum a reacționat? reușește să întrebe.

— A luat act de fapte, apoi problemele militare au reocupat scena. Nici un cuvânt nu a fost rostit despre tragedia care a lovit-o pe regina noastră. Dar zgomotul se va răspândi în curând. Moralul trupelor este deja la cel mai scăzut nivel după înfrângerea Țării Vântului, probabil că nu se vor îmbunătăți lucrurile.

Amina a închis ochii. Din nou, a simțit nevoia violentă de a-și pune corpul în mișcare, de a face ceva, orice, pentru a reduce la

tăcere vocea care țipa in ea. Apoi s-a controlat. Nu mai era acea Amina. Bunica ei a transformat-o și, din respect pentru ea, trebuia să se comporte cu calm.

— Bunica mea a condus Pământul Soarelui timp de 50 de ani. Când oamenii ei au fost terorizați de boală, ea a luat problema în propriile mâini. Și când mi-am pierdut tatăl și bunicul, ea nu a cedat durerii; dimpotrivă, și-a dat sângele până la ultima picătură pentru Lumea Pământeană. Și tot ce face acest Consiliu este să-i lase cadavrul atârnat pe zidurile acestui oraș blestemat?

Vocea ei, rece și neutră la început, a crescut treptat în înalte până când a devenit un strigăt.

— Taci, sau te vor auzi, avertizează Baol.

— Ei bine, lasă-mă să fiu auzită! Pentru că e inacceptabil, rușinos!

— Gândește-te, Amina. Țara Vântului este în întregime sub controlul lui Kryss. Abia începem să ne reorganizăm apărarea. Trimiterea unui regiment de soldați pentru a recupera un cadavru pe teritoriul inamic ar fi o nebunie!

— Nu este un «cadavru», este regina Țării Soarelui, femeia care ne-a călăuzit prin cele mai întunecate clipe. Și bunica mea!

De data asta Baol a explodat.

— Crezi că nu-mi pasă? Mi-am petrecut jumătate din viață cu ea! I-am salvat viața de mai multe ori, așa cum mi-a salvat-o și ea pe a mea. Am iubit-o cu toată ființa mea! Cu toate acestea, chiar dacă imaginea ei mă bântuie zi și noapte, chiar dacă simpla idee a corpului său profanat mă înnebunește, știu că fratele tău are dreptate: nu putem face nimic. E crud, Amina, dar Lumea Pământeană e o lume a celor vii. Morții au părăsit scena, iar trupul pe care îl lasă în urmă nu are nimic în comun cu cei care au fost. Acești oameni trăiesc în noi, în mine, în tine.

Și-a pus mâna pe piept, unde îi atârnau cuțitele de aruncat, dar Amina l-a apucat de încheietură și l-a împins.

— Te înșeli! Corpul ăsta *e* bunica mea și nu merită să sfârșească așa.

— Știam că vei reacționa așa. Bunica ta mi-a spus de atâtea ori despre tine că simt că te cunosc la fel de bine ca ea. De aceea nu am vrut să-ți spun adevărul. Așa că acum te implor, las-o baltă! Lumea Pământeană are nevoie de noi toți, inclusiv de tine. Ai depus un jurământ cu ceva timp în urmă. Viața și

gândurile tale trebuie să ajungă pe pământul tău, precum și loialitatea ta. Întoarce-te în dormitorul tău și gândește-te ce poți face pentru regatul tău.

Amina se uita la el cu ochii plini de lacrimi. Baol, tandru, și-a amintit ce i-a spus Doubhée odată: «Ceea ce mă doare cel mai mult în acest război este soarta nepoților mei. Sunt foarte mândră de ei, dar, ca și mine, au trebuit să renunțe la copilăria lor prea devreme. Mi-am promis că acest lucru nu se va întâmpla niciodată, că aș putea eșua în alte domenii, dar nu acolo. Și, dimpotrivă, uite: Kalth conduce țara noastră, și Amina se pregătește să devină un războinic...»

— Amina..., a spus el, încercând din nou să o îmbrățișeze.

Fata l-a oprit cu un gest.

— Nu. îmi pare rău.

Ea i-a întors spatele și a plecat de lângă el cu pas hotărât.

În zilele care au urmat, Amina nu s-a putut gândi la nimic altceva. A avut în mod constant imaginea bunicii ei în fața ochilor, ca și cum ar fi văzut-o cu adevărat. Și imaginea asta a înnebunit-o. Baol s-a înșelat, nu era doar cadavrul ei. Era ceva din ea în acest corp lipsit de viață, ceva ce merita respectul și la care Kryss nici măcar nu merita să se uite.

La sediu, orele erau lente. Veștile de pe front erau descurajante, moralul pe fundul prăpastiei. Mirosul înfrângerii plutea peste tot, amestecat cu cel al unei tragedii iminente.

Kryss nu adormise pe lauri: la doar trei zile după distrugerea Țării Vântului, era din nou la muncă și se fixase deja pe Țara Stâncilor, vecinul său.

După cum a prevăzut Baol, vestea morții lui Doubée și a sorții ei teribile s-a răspândit ca un foc în pădure, însămânțând neliniște nu numai printre oameni, ci și printre soldați, generali și chiar conducători. Amina respira constant în această atmosferă, iar furia și durerea ei continuau să crească.

În cele din urmă, un plan prostesc a condus-o la ușa lui Baol în mijlocul nopții.

— Vreau corpul bunicii mele înapoi.

Baol, încă pe jumătate adormit, s-a așezat pe pat și s-a încruntat.

— Ți-am spus să uiți povestea asta.

— Baol, oamenii disperă. Fratele meu nu-și cruță timpul, dar nimeni nu crede cu adevărat în victorie. Toată lumea crede că Kryss e invincibil.

— Asta nu-ți justifică planul nesăbuit.

— Kryss nu e invincibil, e doar un elf, o creatură muritoare. Lăsându-l să profaneze corpul bunicii mele nu face decât să-i alimenteză mitul și oamenii să se teamă de el.

— Spui lucruri stupide.

— Trebuie să-i arătăm că nu poate face ce vrea.

— Nu, Amina a întrerupt-o Baol. Nu ai nici puterea, nici capacitatea. Ar fi o sinucidere.

— Ai dreptate. De asta sunt aici.

Bărbatul a rămas fără cuvinte. S-a uitat la ea și a citit în ochii ei o determinare necruțătoare.

— Ești moștenitoarea bunicii tale, tot ce a mai rămas din ea pe lumea asta, știi? Nu trebuie să mori.

— Vom fi doi și ne vom deplasa într-o zonă pe jumătate pustie. Elfii se concentrează pe noile lor cuceriri, sunt doar câțiva soldați și o mână de civili pe Țara Vântului. Vom ajunge acolo.

— Nu pot, Amina… bunica ta nu ar fi vrut asta.

— M-am gândit la asta. Tot ce a făcut bunica mea de când Lumea Pământeană este în pericol a fost să ne arate că nu ar trebui să fim măcelăriți. S-ar putea să nu fi aprobat planul meu, dar dacă ar fi fost în locul meu, i-ar fi arătat lui Kryss că nu-și poate permite totul.

Baol a continuat să-și scuture capul.

— Asta e o nebunie.

Amina era deja la ușă, îmbrăcată din cap până-n picioare.

— Voi merge oricum, cu sau fără tine. Dacă chiar ți-e teamă că mi se va întâmpla ceva, urmează-mă și protejează-mă.

A trecut pe lângă ușă și, pentru o clipă, Baol a crezut că a văzut-o pe Doubhée. A stat nemișcat câteva secunde, cu capul în mâini.

— Așteaptă-mă! a exclamat el în cele din urmă, repezindu-se în spatele ei.

21
Meriph

— Sunt un magician foarte bun. Întotdeauna am fost.

Meriph și-a pus pipa jos. Pe jar, oala cânta încet.

— Când eram tânăr, mi-era sete de cunoaștere, voiam să știu totul. De aceea am plecat în Ținuturile Necunoscute, unde locuia Sennar în acel moment. A fost o călătorie periculoasă și, în sfârșit, nici măcar nu am putut vorbi cu el. Cred că ideea de a fi protejat de un dragon mi-a venit când l-am văzut. Oarf era garda lui de corp.

Piticul și-a arătat brațul, marcat cu o arsură mare. Apoi s-a ridicat, s-a dus să amestece supa și s-a întors să se așeze.

— Pe de altă parte, am reușit să-i întâlnesc pe elfi. Am intrat în Shet, unul dintre orașele lor de coastă, și m-am ascuns acolo timpul necesar pentru a împrumuta trei sau patru cărți, spune el, arătând spre rafturile din spatele lui.

— Le-ai furat pe toate?, a întrebat Adhara, cu neîncredere.

Mériph s-a scărpinat în nas..

— Eram un tânăr fără scrupule, a spus el, nu fără un indiciu de mândrie. În orice caz, au ajuns să mă prindă, și pot să îți spun că nu a fost o experiență plăcută.

I-a arătat spatele, acoperit de cicatrici.

— Tortură? a întrebat ea.

— Da. Să mă umilească înainte să mă condamne la moarte.

— Ca pe Sennar...

— Mai mult sau mai puţin. Doar că nu am avut-o pe Nihal să mă salveze. A trebuit să mă descurc singur. Cred că sunt unul dintre puținii magicieni ai Lumii Pântene care se poate lăuda că a rupt un sigiliu elven.

Adhara a remarcat că Meriph era foarte teatral în povestirile sale. El era atent cu efectele sale și a arătat o modestie și indiferență ușor afectate.

S-a ridicat din nou, a gustat supa și a umplut două farfurii de pământ. În timp ce Adhara simțea mirosul de carne și condimente care se revărsau în aer, și-a dat seama că avea o foame de lup și și-a devorat partea.

— După aceea, am decis că am călătorit destul, a continuat Meriph între două linguri, și m-am întors aici. Am avut destule

aventuri, și apoi aveam toate aceste cărți de studiat... Am început să practic magia și m-am retras în singurătate.

A mai luat o lingură de supă și a ținut-o în gură pentru o clipă. Fața lui, cu obrajii umflați cu mâncare, avea un aspect comic.

— Când l-am cunoscut pe Adrass, era încă doar un copil. M-am dus s-o văd pe sora lui, un mare magician. El, pe de altă parte, era foarte timid și aparent lipsit de cel mai mic talent. Nu ți-aș putea spune exact ce m-a atras la el. Poate adorația cu care se uita la mine, sau felul în care și-a atârnat privirea de buzele mele când mi-am povestit aventurile cu elfii. Totuși, în prima noapte în care am dormit la el acasă, a venit să mă găsească în timp ce fumam pipa pe balcon. «Este adevărat?», a întrebat el. Insolența lui m-a prins cu garda jos. Nimeni nu mi-a pus la îndoială cuvântul. I-am spus că da, totul era adevărat, și că era suficientă puțină inițiativă și sete de cunoaștere pentru a realiza lucruri măreațe în viață. «Nu am nimic din toate astea», s-a plâns el, și mi-a spus că toți frații și surorile lui erau foarte buni, că el nu valorează nimic. Așa că i-am explicat că era vina lui, că dacă-și va petrece viața plângându-se, era clar că nu va realiza nimic.

Piticul s-a oprit, și a profitat de ocazie pentru a tăia două felii de pâine neagră și moale. I-a dat una lui Adhara.

— Înmoaie-o în supă, o să-ți placă.

Fata nu putea decât să fie de acord: aroma rustică și aproape dulce a pâinii era combinată ideal cu cea, aspră și picantă, a supei.

— Când am plecat, el a venit cu mine, a adăugat Meriph, cu ochii fixați pe jar.

A scos un oftat lung.

— Poate că avea dreptate, la urma urmei, și nu era bun la nimic. dar... nu știu cum să-ți explic... până atunci, am trăit întotdeauna singur. Am avut un profesor, în copilăria mea, pe care l-am părăsit repede. Nu am avut nici o legătură. Aceasta era condiția necesară pentru a efectua proiectul meu. Dacă voiam să fiu cel mai mare magician al Lumii Pământene, să descopăr noi ținuturi și să trăiesc o mie de aventuri, *trebuia să* fiu singur. Nu ți-aș putea spune unde e familia mea azi. Și știi ceva? Nu îmi pasă. N-am avut niciodată nevoie de ea. Dar cu Adrass, era diferit.

Meriph și-a împins farfuria și a vorbit de data asta cu inima deschisă.

— Nu mi-a dat drumul niciodată, m-a venerat. Și mă ajuta, în măsura abilităților sale. Am încercat să-i insuflu această nouă magie pe care am învățat-o, magia elfilor. Desigur, ca pitic, am fost în imposibilitatea de a mă potrivi gradului de comuniune pe care îl au elfii cu natura, dar am reușit totuși să evoc unele vrăji destul de puternice. Adrass, el... n-a putut niciodată. Așa că mi-a venit ideea de a-l învăța elven. Și știi că era bun la asta? Era ceva emoționant în entuziasmul lui când și-a dat seama că era cel puțin un domeniu în care excela.

Meriph și-a pierdut gândurile, privind vag. Ascultându-l, Adhara putea aproape să-l vadă pe acel tânăr Adrass, ingenios și pasional. Și a găsit în el ceva de la bărbatul pe care-l cunoștea.

— Apoi a decis să devină preot. Acesta este unul dintre căile pe care un magician mediocru le poate îmbrățișa, mai ales dacă știe ierburi bine. În acel moment cultul Fraților Fulgerului a început să se răspândească.

Și-a trecut mâna peste ochi, ca și cum ar fi fost obosit.

— A locuit cu mine, chiar și după ce a fost admis într-un templu. Am făcut o legătură împreună și mă simt puțin ridicol să recunosc, dar... el era ca un fiu pentru mine, a murmurat. Am ținut mult la el.

Bătrânul pitic a trecut repede peste acest moment de emoție.

— Într-o zi, Dakara a venit să ne viziteze. S-a dus la templul lui Adrass și l-a întrebat despre mine. S-a prezentat la mine ca un tânăr preot cercetând originile elfilor în cultul lui Thenaar. L-am întpinat. Era un băiat studios cum am fost și eu, și am fost fericit să-l găzduiască. Mi-a amintit de piticul tânăr care am fost: era animat de același foc interior care m-a făcut o dată să-mi risc viața pe Terenuri Necunoscute. Și Adrass a fost atras de el ca o molie de lumină. Dar Dakara nu era doar un spirit neliniști, era, de asemenea, periculos.

Au terminat de mâncat. Meriph a luat farfuriile, a luat două mere dintr-o ladă și a aruncat unul spre Adhara.

— A trecut aproape un an. Adrass și-a continuat munca, dar am simțit că nu era fericit, și chiar știam de ce. Nu mai era mulțumit de ceea ce știa să facă, se simțea inutil. Și curând a căzut în apatia adolescenței sale.

Mériph s-a oprit să-și muște mărul.

— Dakara s-a întors acasă într-o seară de iarnă. Era pe fugă. Ne-a făcut o relatare lungă a ceea ce descoperise. Acestea erau, în esență, lucruri pe care le știam deja și care nu m-au chinuit prea mult. Chiar dacă această poveste de alternare între Marvash și Sheireen era adevărată, și nu doar o legendă elven, era o stare de lucruri în care noi, bieții muritori, nu puteam interveni.

O nouă mușcătură de măr.

— Dakara nu a fost de acord. Ne-a spus totul. Observatorii și proiectul lor. L-am ascultat până la sfârșit, așa cum a făcut-o și Adrass, cu ochii strălucind. Am încercat să-i arăt că e o nebunie. Sheireen și Marvash nu puteau fi creați din nimic, afacerea lui nu era decât o crimă, o tortură. A protestat, a vrut să mă atragă în iluziile lui fanatice. Dar eram deja destul de matur ca să mă abțin. Nu se poate spune același lucru despre Adrass.

Meriph a aruncat jarul din pipă morocănos și și-a mângâiat nervos barba.

— Ne-am certat în acea noapte. El a spus că am greșit: că scopul pe care Dakara îl urmărea nu era doar drept, dar și necesar. I-am explicat încă o dată că eram suspicios pe cei care au pretins a avea o misiune divină, pentru că aproape întotdeauna s-a încheiat într-o baie de sânge. M-a acuzat că am uitat de ardoarea tinereții mele, că sunt bătrân și resemnat. Acolo mi-am pierdut cumpătul și i-am spus că e un prost, incapabil să gândească singur.

Meriph a rămas tăcut mult timp.

— Nu s-a răzbunat, a spus el brusc. S-a încuiat în camera lui și nu am mai vorbit despre asta. Dar a început să se îndepărteze mai mult și mai des, uneori stătea zile întregi, fără a reveni. Și când era acolo, era distras, absent. Într-o zi, l-am urmărit. Am descoperit atunci că s-a alăturat Sectei Observatorilor, care, după cum știi, luu fete tinere pentru a încerca să le transforme în Sheireen.

Adhara a închis ochii. Dacă Adrass nu ar fi participat la aceste vânători de noapte și la ritualurile sângeroase care le-au urmat, ea nu ar fi existat niciodată.

— De data aceasta, cearta a fost violentă. I-am aruncat tot disprețul în față și l-am amenințat că-l alung dacă nu se oprește. Și el a ales.

O tăcere grea a căzut peste mica peșteră.

— L-am șters din minte de ani de zile, a adăugat Meriph. Ori de câte ori am auzit de actele din ce în ce mai abominabile ale Observatorilor, scuip pe pământ gândindu-mă la el. Am încercat să mi-l smulg din inimă, să pretind că n-a existat niciodată. M-am întors la singurătatea mea din primii ani și m-am izolat aici.

S-a uitat la ea cu intensitate.

— Și astăzi, ești aici. Ca să-mi amintești de povestea asta pe care voiam s-o îngrop adânc în memoria mea. Să-mi spui că Adrass a murit negând faptele sale. Ce vrei de la mine? Să-i acord iertarea mea, să uit de trădarea lui?

— Nu te-a trădat. Mi-a dat viață.

Meriph a ridicat capul spre tavan și a râs încet.

— Mi-a spus despre tine, a continuat Adhara. M-a încredințat ție înainte să moară, iar eu am fost cel mai prețios lucru din lume pe care l-a avut.

Meriph s-a aplecat spre ea.

— Mi-ai spus că ai venit aici să-l eliberezi pe Marvash de medalionul care-l ține prizonier și că nu ai intenția să-l omori? De ce vrei să-l salvezi?

Adhara a încercat să-i susțină privirea.

— Pentru că îl iubesc, a spus ea în șoaptă.

Meriph zâmbi ironic.

— Știi ce am înțeles în toți acești ani? Că am avut dreptate să stau în colțul meu. O viață fără legături e mult mai ușoară. Adrass nu mi-a adus decât durere și dezamăgire. Sentimentele ne înșeală, Adhara: este mai bine să nu ai nimic de pierdut decât să vezi cum viața ni-i ia pe cei pe care îi iubim.

— Eu sunt Adhara, așa mă cheamă, a răspuns ea, încercând să controleze tremurul vocii sale. Fără acele sentimente pe care le disprețuiești atât de mult, nici măcar nu aș exista. Marvash a fost cel care mi-a dat acest nume, și Adrass a fost cel care mi-a dat viață. Am aflat despre tatăl meu cu câteva zile înainte să-l pierd. Studentul tău a murit ca să mă salveze.

Ochii lui Meriph au fost încrucișați de un fulger de durere, primul de când ea i-a spus de moartea ei.

— Dar sunt recunoscătoare pentru acele câteva zile pe care am reușit să le petrecem împreună și mă bucur că am învățat să-l iubesc înainte să fie luat de lângă mine. Și chiar dacă mă face să sufăr, sunt fericită să experimentez acest sentiment

care îmi interzice să-l omor pe Marvash. Fără dragoste și durere, fără ură și chiar disperare, nu ar fi nimic.

Meriph nu mai zâmbea. S-a uitat la ea, incapabil să răspundă.

— Vrei să mă ajuți să merg până la capăt?, a întrebat Adhara în cele din urmă.

Mériph doar se uita la ea în tăcere.

Adhara a scos medalionul. Era un pandantiv oval din cristal negru, împodobit cu incizii fine evocând litere misterioase. Piatra roșie care odată strălucea în centrul ei devenise opacă.

Meriph l-a luat în mână și l-a examinat îndelung în lumina torței care lumina peștera. Apoi a făcut un pas sigur spre biblioteca sa și a scos un volum gros din ea. Nici măcar nu a trebuit să-l răsfoiască pentru a găsi pagina de care era interesat. Când l-a întors spre ea, Adhara a văzut că un medalion identic cu cel al lui Lhyr era pe el.

— Este scris că este talismanul lui Ghour, a explicat piticul arătându-i inscripția sub schiță. Ghour era unul dintre primii ucenici ai lui Freithar, singura zeitate malefică din panteonul elfilor: el a fost primul Marvash.

Adhara a găsit ceva blasfemiator la sunetul numelui.

— Ghour poate fi considerat al doilea Marvash. El a continuat munca stăpânului său după ce Freithar a fost închis. În plus, el a inventat o serie întreagă de vrăji capabile să producă obiecte care subjugă voința. Acest talisman era preferatul lui, a adăugat Meriph, aducând medalionul mai aproape de desen. Era un om însetat de sânge, obsedat de fuziunea cărnii și a materiei neînsufletite. În ceea ce privește acest talisman, cristalul în cele din urmă absoarbe complet purtătorul. Dar nu înainte să-și îndeplinească misiunea, desigur.

— Un motiv suplimentar pentru a-l scoate de la gâtul lui Amhal cât mai repede posibil.

— Subestimezi puterea lui Freithar, avertiză Meriph. Există două condiții pentru eliberarea cuiva de acest medalion: prima este că posesia nu este prea avansată, sau, mai precis, că tentaculele talismanului nu au ajuns încă în inima victimei. Altfel, n-ai putea să-l dai jos fără să-l omori pe Marvash... Amhal, cum îi spui tu.

Și-a ridicat degetul arătător.

— Al doilea este de a avea instrumentul potrivit pentru a efectua operațiunea.

Meriph a întors paginile cărții și s-a oprit la un alt desen. Era miniatura colorată a unui pumnal splendid. Garda sa era de un roșu foarte strălucitor, împodobit cu ramuri de trandafiri împletite cu ramuri de viță de vie. Mânerul era format din doi muguri de trandafir atât de perfect că păreau reali. Lama sa lungă, neagră și subțire, era ondulată, iar pe canelura sa centrală era amplasată o perlă albă, în jurul căreia era înfășurată o flacără.

Adhara era fascinată.

— E pumnalul lui Phenor. Garda ei e din jasp, înmuiat în sângele zeiței. Lama lui e făcută din cristal negru, iar perla pe care o vezi este de fapt o lacrimă.

Acest pumnal i-a amintit lui Adhara de sabia lui Nihal.

— Și el poate smulge medalionul?, a întrebat ea.

Meriph a făcut semn că da.

— Este chiar singura armă din întreaga Lume Pământeană capabilă să facă acest lucru. Dar e o mare problemă. Pumnalul ăla a dispărut.

Adhara nu avea nici o intenție de a se îmbarca într-o căutare fără sfârșit din nou, care ar fi riscat compromiterea salvării lui Amhal, dar asculta cu atenție.

— Sau, mai degrabă..., a continuat Meriph, cu același ton teatral ca la începutul conversației lor, el este într-un loc extrem de bine protejat. Cred că știi că fiecare Pământ este casa unui sanctuar elven dedicat spiritului protector al locului, nu?

— Desigur.

— Ceea ce s-ar putea să nu știi, totuși, este că Gardienii lor sunt spirite naturale dedicate fiecăreia dintre cele opt zeități principale elven. Flar, spiritul Sanctuarului Pământului de Foc, este un slujitor al lui Shevraar. Ael îl servește pe Phenor.

— Ael este spiritul apei... Phenor nu ar trebui să fie o versiune feminină a lui Shevraar?

— Nu chiar. Phenor și Shevraar sunt o entitate, dar fiecare reprezintă, de asemenea, negația celeilalte. Sunt bărbați și, respectiv, femei, dar se completează reciproc, prezidând aceleași forțe. Când Shevraar distruge, Phenor reconstruiește, și vice-versa. De aceea focul îl servește pe Shevraar, și apa pe Phenor.

— Și ce legătură are asta cu pumnalul?

— Pumnalul este situat în Aelon, sanctuarul lui Ael. Acesta este situat pe Pământul apelor, dar accesul său este dificil. Pietrele păstrate odată în altare s-au alăturat Talismanului Puterii, artefactul folosit de Nihal pentru a-l învinge pe Tiran, și pe măsură ce Tiranul a fost distrus, altarele au suferit aceeași soartă.

Adhara nu mai avea răbdare.

— Vrei să spui că pumnalul e pierdut pentru totdeauna?

— Nu, el este încă în sanctuar, protejat de Gardianul său, a răspuns răutăcios Meriph.

— Îți bați joc de mine? Acest lucru poate fi un joc pentru tine ... Pentru mine, e o chestiune de viață și de moarte! se răsti Adhara.

— Hei! Uşor... Ceea ce încerc să îți spun este că sanctuarele și-au pierdut consistența fizică în Lumea Pământeană, pentru că talismanul este cel care le-a dat formă în această realitate. De fapt, ele sunt încă acolo, dar pe un plan diferit de existență.

— Și atunci?

— Așa că va trebui să treci în celălalt plan.

Adhara era copleșită. Mâna lui dreaptă se juca nervos cu garda pumnalului.

— Sper că puzzle-urile s-au terminat.

Meriph și-a permis să râdă.

— Tinerii se distrează, este întotdeauna o chestiune de viață și de moarte pentru ei. Când vei fi bătrână, vei înțelege, de asemenea, că viața este o glumă, și că nu obții nimic din a o lua prea în serios.

S-a ridicat și s-a dus să ia o fiolă și un flacon gol de pe un raft.

— Mai întâi de toate, va trebui să găsească locul unde a stat altarul. Odată ce vei fi acolo, vei lua elixirul.

El a turnat încet un lichid portocaliu striat cu reflexii galbene în flacon.

— Va fi ca și cum ai muri, și, de fapt, o parte din tine chiar va muri. Ai trecut printr-un portal, așa că știi: unele călătorii au acest preț. Când vei avea acces la acest alt plan de existență, va depinde de tine să găsești sanctuarul și, mai presus de toate, să-l convingi pe Ael să-ți dea pumnalul. Ultima dată când i-a dat piatra lui Nihal și sanctuarul său a dispărut din această realitate și a sfârșit în cealaltă. Nu cred că i-a plăcut prea mult...

A mai râs puțin și i-a dat flaconul lui Adhara. Fata l-a luat cu grijă și l-a observat împotriva luminii. Lichidul părea să conțină o multitudine de creaturi mici gălbui care se agitau furios. Ar putea avea încredere în Meriph?

— Bine, spuse ea în cele din urmă.

Piticul nu mai râdea. S-a uitat la ea cu un amestec de admirație și compasiune.

— Îmi amintești puțin de Adrass. Această tenacitate de a urmări obiective imposibile, această dedicare totală pentru o cauză... Crezi că merită să-ți sacrifici viața pentru o creatură condamnată răului, care a pierdut tot ce a făcut-o demnă de dragostea ta?

Adhara a ezitat o clipă. Acum, s-ar putea defini în cele din urmă pe ea însăși ca o ființă în sine, cu o identitate, un trecut și chiar un viitor. Cu toate acestea, nu era suficient dacă Amhal nu era de partea ei.

— Răspunsul meu este da.

Meriph i-a dat un zâmbet ușor tandru, primul zâmbet autentic, de când au început lunga lor conversație.

22
Calea lui San

San tăia spațiul din jurul lui cu sabia neagră a lui Nihal, care strălucea cu o strălucire sumbră în lumina soarelui. Inamicii păreau să apară de peste tot.

— Ești gata?, a întrebat el, gâfâind la Amhal, din spatele lui.

— Da, a răspuns tânărul.

San a închis ochii pentru un moment și și-a adunat forțele înainte de a dezlănțui atacul magic.

— Acum! a gemut.

O sferă de argint s-a format în jurul lor, crescând mai larg, forțându-și adversarii să se retragă. Apoi, dintr-o dată, a înghețat, a tremurat în aer. O ezitare de la Amhal, și sfera a început imediat să se micșoreze. Când San a eliberat-o, și-a pierdut o mare parte din putere și a măcelărit doar trei dușmani.

San a înjurat și s-a lansat asupra supraviețuitorilor cu toată furia lui. Trebuia să ucidă, iar și iar, pentru că doar o dată ce acest pământ blestemat îi va aparține lui Kryss, îl va găsi pe Ido.

Imediat ce au ajuns în tabără, la granița dintre Țara Vântului și Marele Pământ, l-a atacat pe Amhal.

— Putem afla ce s-a întâmplat cu tine? tună el.

Tânărul a căzut pe podeaua cortului. A dat din cap, iar părul transpirat i-a căzut pe frunte.

— Nu-ți poți permite să fii atât de ezitant! Ești un Marvash, nu uita!

Amhal s-a uitat disperat la el. San știa această privire. Era cea pe care a avut-o când s-au întâlnit.

L-a apucat de guler.

— Astfel de incidente nu trebuie repetate, este clar? Trebuie să cucerim acest sat cât mai curând posibil. M-am săturat să-mi hrănesc sabia cu oponenții atât de mizerabili.

— Și tu ai ezitat, a șoptit Amhal.

San s-a înroșit și i-a pus degetul arătător în piept.

— Data viitoare, jur că te omor.

A ieșit, în strânsoarea unei furii de neoprit, și odată ajuns în cort și-a smuls armura fără să-i dea timp ordonanței sale să i-o scoată.

Lăsat singur, și-a aruncat sabia într-un colț și a prins o ploscă de vin. Și-a lipit buzele și a înghițit cu lăcomie, lăsând lichidul

să-i curgă pe bărbie. Voia să se îmbete până la inconștiență, să uite. Pentru că de când l-a văzut pe Ido, nu s-a putut gândi la altceva. Privirea lui, vocea lui, felul în care îl chemase. Avea nevoie de el acum mai mult ca niciodată.

S-a aruncat pe pat, cu plosca încă lipită de buze. Și în timp ce bea, i-a șoptit numele încet, ca un refren.

Când a zburat pe spatele lui Oarf în ziua morții lui Ido, nu avea unde să se ducă. Nu s-a gândit decât să fugă. Nu mai avea nimic și nu mai avea pe nimeni în Lumea Pământeană, iar imaginea carnagiului pe care l-a provocat l-a torturat. Era numai vina lui. El însuși era cel care s-a predat dușmanului, crezând prostește că-l poate învinge prin forța magiei sale. Și s-a înșelat. Secta l-a scos imediat din acțiune, și a trebuia să vină să-l salveze, pentru a îndepărta amenințarea la adresa Lumii Pământene, iar Ido și-a pierdut viața.

El a petrecut primele câteva luni în pădurile pământului Soarelui. Era ușor să te ascunzi acolo. Poate ar fi trebuit să-și dea seama deja la acea vreme că era diferit. I-a făcut o plăcere neobișnuită să vâneze. Nu era doar pentru că urmărirea, veghea și toate tehnicile pe care le-a implementat i-au amintit de jocurile sale dinainte, când încă mai avea un tată și o mamă și era doar un copil ca oricare altul. Nu, îi plăcea să ucidă. Țineți viețile animalelor în mâinile lui, și o lua, așa, imediat. Era ceva reconfortant în senzația de sânge cald pe degetele lui. Dar nu avea genul ăsta de gânduri, atunci. Ido singur îi ocupa mintea.

Se ducea la mormânt o dată pe lună. A făcut-o în cei zece ani de rătăcire în Lumea Pământeană. De-a lungul timpului, s-a aventurat din ce în ce mai mult. Într-o țară liniștită, nimeni nu a acordat atenție unui dragon care traversează cerurile, așa că s-a simțit liber să viziteze toate locurile de care nu auzise până atunci decât în fabule. În fiecare dintre ele a cules o floare, și a dus-o la Ido.

Voia să-l vadă doar noaptea, când era sigur că nu va fi văzut. Learco l-ar fi adoptat, l-ar fi ridicat la curtea sa, și nu voia. Voia să fie singur, să sufere singur.

A citit undeva că timpul înmoaie rănile. Nu părea să meargă cu el. În fiecare zi, în fiecare minut, absența lui Ido era mai insuportabilă. Era ca și cum o parte din el, cea mai important, ar

fi rămas aproape de corpul său lipdit de viață. Și în fiecare zi, era mai convins că era vina lui. Desigur, sabia lui Dohor l-a ucis, dar inconsecvența lui a cauzat drama.

La 16 ani, a devenit vânător de recompense. Unul dintre cei mai buni. Dobândise o tot mai bună înțelegere a magiei, și a devenit chiar un spadasin priceput. Nimeni nu l-a învățat vreodată să lupte, a învățat pe câmp, antrenându-se cu tâlharii care uneori se refugiau în inima pădurii.

La început, totul a mers bine. I-a capturat pe fugari, i-a adus înapoi la autorități și și-a primit răsplata. Dar îi lipsea ceva. Amintirea singurei dăți când a ucis ființe umane i-a venit deseori în minte. Doi asasini, trimiși de Breaslă să-l răpească în timp ce se ascundea în Zalenia cu Ido. Era o amintire plăcută. S-a simțit puternic în acea zi, dar, mai mult decât atât, îi plăcea să ia viața. Da, chiar dacă a avut probleme să recunoască, sângele, moartea și crima îi lipseau.

La șase ani de la dispariția lui Ido, adevărata lui natură a ieșit la lumină. Era pe urmele a doi bandiți care se refugiau într-o fermă izolată, ocupată de soția fermierului și fiul său.

San se oprise la câțiva stânjeni de casă, iar după negocieri zadarnice și epuizante, cei doi bărbați au ieșit ținându-i ostatici pe femeie și pe copil. Fără să-și dea seama, a sărit și a ucis ostaticii cu magie. A acționat spontan, cu sânge rece. Cei doi bandiți au rămas pe loc, împietriți. San i-a tăiat pe amândoi cu sabia lui. Făcând acest lucru, a simțit o satisfacție obscură, ca și cum și-ar fi realizat în sfârșit o dorință veche, ca și cum acest simplu gest, de a-și împinge sabia în trupul lor, l-ar fi pus în contact cu cea mai autentică parte a ființei sale. El a râs îndelung, în picioare printre cadavre.

Oroarea a venit după. A îngropat femeia și copilul lângă casa lor, a ascuns cadavrele bandiților în pădure. S-a gândit, înapoi, plângând, până în momentul când a ucis, fără milă sau ezitare. Mai degrabă cu un amestec de emoție și distracție.

S-a dus la Saar a doua zi. După tot ce tocmai făcuse, nu mai putea trăi pe acest pământ. Pentru ultima dată, s-a dus la mormântul lui Ido și a luat o mână de pământ în memoria Lumii Pământene.

Când s-a întors spre Oarf, a citit ostilitate infinită în ochii lui.

— Du-mă în cealaltă parte a Saar-ului. Atunci te voi lăsa liber să mă abandonezi.

Odată ajuns pe malul râului, uriașul animal s-a oprit și s-a uitat la el cu intensitate. Anii pe care i-au împărtășit i-au unit strâns, iar San a înțeles întrebarea tăcută care pândea în ochii de foc ai dragonului. După câteva minute, Oarf și-a întins aripile uriașe și a stat pe picioarele din spate, răcnind spre cer. San a ajuns cu mâna la inima lui. Orice s-ar întâmpla, Oarf va rămâne dragonul lui pentru totdeauna. Animalul s-a întors cu spatele și a zburat. Nu l-a mai văzut niciodată.

Pe Ținuturile Necunoscute, San a reluat viața de vagabond care l-a condus atât de mult timp în Lumea Pământeană. Era dornic de peisaje noi, pentru a pune cât mai multă distanță posibil între el și trecutul său. Pământurile Necunoscute îi satisfac pe deplin dorința. Cu pădurile lor sălbatice și pline de viață, animalele lor ciudate și grotești, l-au transportat într-o altă lume, dându-i iluzia că i-au împins întunericul inimii destul de departe. Dar nimeni nu scapă de sine, niciodată, și el a revenit în curând la obiceiurile sale însetat de sânge.

Moartea îl striga, sângele era un nectar indispensabil pentru el. A ucis animalele cu o plăcere barbară, spunându-și că era din necesitate. Adânc în inima lui, știa că era mulțumit cu mult mai mult decât foamea.

S-a stabilit în casa lui Sennar, bunicul său. Era o colibă pe jumătate distrusă, cu ferestre baricadate și ziduri pline de vegetație. Pentru o vreme, și-a înecat grijile reparând-o. A început chiar să cultive pământul din jur, visând la viața unui pustnic.

Atunci a început să înțeleagă. Casa bunicului său era plină de cărți. A început să le studieze pe toate, devorat de o sete tot mai mare de cunoaștere. Deși practica lui era deja mai mult decât onorabilă, a vrut să știe mai multe.

Cărțile elfilor l-au atras mai ales. A citit biografia lui Aster cu pasiune și a găsit multe asemănări între el și cel mai teribil dușman al Lumii Pământene. Chestia asta l-a îngrijorat; când era copil, Breasla Asasinilor, care îl privea pe Aster ca pe un profet al lui Thenaar, l-a ales pe bună dreptate să primească în trupul său spiritul înviat al lui Aster. Pentru a preveni asta, Ido l-au luat

și l-au protejat până la moarte. Poate că a existat un motiv mai profund pentru această alegere, în afară de faptul că ambii au avut sânge elven?

A mau petrecut 10 ani în casa asta, făcând vizite rare la Huyé, jumătate elfi, jumătate pitici care trăiau pe aceste pământuri. Schimba cu ei produsele grădinii sale de legume și artizanat, iar ei l-au învățat cunoștințele lor preoțești.

Dar în secret, San a continuat să hrănească monstrul care mocnea în el. Curând, uciderea animalelor nu i-a mai fost de ajuns, și a început să le taie gâtul Huyelor pe care i-a întâlnit rătăcind singuri în pădure. De fiecare dată, și-a deghizat crima în așa fel încât să pară un atac al unui animal sălbatic.

În acel moment, amintirea lui Ido a devenit o adevărată obsesie. Desigur, dacă ar fi rămas cu el, totul ar fi fost diferit. L-ar fi învățat să-și canalizeze setea de sânge, l-ar fi făcut erou, nu un proscris forțat să se ascundă în umbră. Deja, în Lumea Pământeană, San a încercat să-l reînvie. Breasla credea că e posibil. Dar în ciuda cercetărilor sale, el nu a găsit niciodată nici o informație despre tipul de magie pe care Breasla Asasinilor intenționa să o folosească pentru a transfera spiritul lui Aster în corpul său. În casa bunicului său, lucrurile s-au schimbat.

Sennar, de asemenea, a avut de-a face cu lumea morților. În timp ce răsfoia caietele sale, San descoperise că a încercat îndelung să-și vadă soția, pe Nihal. A reușit s-o evoce, și chiar s-o întâlnească la jumătatea distanței dintre cele două lumi. Ideea a început să-l submineze. Dacă ar putea să-l vadă pe Ido din nou chiar și pentru câteva momente, să-i pună toate întrebările care l-au oprimat, poate că această tortură s-ar opri? S-a aruncat cu trupul și sufletul în studiu și a încercat, iar și iar. Dar, deși a urmat cu sfințenie instrucțiunile lăsate de Sennar despre aceast descântec, nu a primit nici un rezultat. Și nu a înțeles de ce. Mulțumită bunicului său, știa să ajungă la porțile vieții de apoi, la marginea acelei bariere subțiri și nebuloase care l-a separat de Ido, dar nu a reușit niciodată să treacă de ea. Curând și-a pierdut somnul, rațiunea și sănătatea.

Și-a întrerupt experimentele în ziua în care aproape a murit. După încă o încercare nereușită, el a zăcut pe jos timp de trei zile, în mijlocul tuturor echipamentelor sale: lumânări,

pergamente și creuzete încă fumegând. Când și-a revenit, o furie teribilă i-a cuprins pieptul.

I-a dat frâu liber dând foc casei bunicului său. De acum înainte, nimic nu merita să reziste setei de moarte care l-a locuit. Așa că era mai bine s-o satisfacă.

Încă o dată, a plecat, lăsându-și trecutul în urmă, în geantă cu tot ce a mai rămas din Ido: o mână de pământ.

San și-a reluat viața rătăcitoare și s-a aventurat pe teritoriul elfilor. S-a amestecat cu ei, gândindu-se că acestea ar fi victimele ideale pentru a-i satisface furia: i-au ucis bunica și i-au distrus viața bunicului său.

Și-a rafinat tehnicile de luptă, aprofundându-și mai mult măiestria asupra Magiei Interzise. În timp ce o citea, a descoperit povestea lui Marvash și Sheireen, și o licărire s-a aprins în el. Cu toate acestea, nu era pregătit să facă ultimul pas care i-ar fi permis să se recunoască în această descriere și să accepte adevărul.

Când crimele sale au devenit prea atroce, și victimile nenumărate, elfii au trimis o armată să-l captureze. A fost târât în fiare la Orva, unde a fost aruncat în închisoare.

La procesul său nici măcar nu a căutat să se apere, doar ironizându-l pe rege și pe supușii săi. În mijlocul mulțimii care l-a blestemat, a văzut un elf tânăr care se uita la el cu un aer grav și a fost lovit de frumusețea lui.

Același tânăr elf s-a dus să-l caute în celula lui cu o zi înainte de execuție. A venit fără escortă, deschizând el însuși ușa de fier. În fața pielii sale netede și proaspete, San s-a gândit la plăcerea pe care ar avea-o în a-l ucide.

— Ești fiul regelui? apostrofă el.

— Numele meu este Kryss, a răspuns celălalt, de neclintit.

— Și nu ți-e frică să mă înfrunți singur?

— Nu, a răspuns tânărul prinț, fără o umbră de frică în voce. Un destin glorios mă așteaptă pe mine și pe poporul meu. Nu pot muri aici.

Fără să vrea, San era impresionat. S-a apropiat de elf cât permitea lanțurile.

— Ai venit să vezi monstrul? Să spui peste tot că ai avut curajul să-l vizitezi pe criminal?

— Te înșeli din nou. Sunt aici să-ți fac o propunere.

Acest tânăr elf era cel care i-a dezvăluit, care l-a învățat că este un Marvash, că setea lui de sânge, abilitățile sale de luptă și stăpânirea magiei făceau parte din natura lui. San nici măcar nu a încercat să nege ceea ce era evident. Adânc în inima lui, a știut întotdeauna.

— Și ai venit să-mi spui asta? O să mor mâine, nu-mi pasă cine sunt cu adevărat!

De data asta Kryss era cel care l-a abordat.

— Am un plan: poporul meu trăiește în exil, un exil lung și teribil care ne-a epuizat. Vreau să-i dau înapoi Erak Maar.

— Și cu ce armată? Sunteți infinit mai puțini decât oamenii. E doar un vis stupid al unui prinț răsfățat...

— Am o armată gata să-și dea viața pentru mine, dar mai presus de toate, te am pe tine, a răspuns prințul, atingându-i pieptul. Marvash poate evoca vrăji extraordinare, capabile să extermine un întreg popor, dacă este necesar.

— Prostii!

— E scris în textele noastre sacre. Am găsit formula.

San a devenit serios.

— Câți oameni ai ucis când ai trăit printre ei? a continuat Kryss cu o voce suavă. Și câți ai mai vrea să ucizi dacă te-ai putea întoarce? Crima e în firea ta, știi asta.

San a cântărit adevărul acestor cuvinte.

— Nu mă interesează toate astea. Aș prefera să mor. Cel puțin odată ce voi muri, îi voi găsi pe cei pe care-i iubesc.

Kryss s-a uitat intens la el.

— Cineva pe care l-ai iubit a murit?

San și-a mușcat buzele.

— Ființa pe care am prețuit-o cel mai mult din lume.

— Nimic nu este imposibil pentru magicienii tatălui meu, mai ales datorită Formulelor Interzise.

— Am încercat înainte, și nu a mers, a obiectat San.

— Magia ta e sortită distrugerii, nu creației. Învierea morților este o Formulă Interzisă incompatibilă cu natura ta.

San s-a uitat la lanțurile lui, apoi la mâini. Avea de ales între a opri totul, sau a începe o viață nouă, unde ar putea avea șansa să-și șteargă greșelile din trecut.

— Jură-mi, a spus el dintr-o suflare.

— Dacă faci ce-ți poruncesc, a spus Kryss, impasibil.

— Orice vrei, a șoptit San.

— Atunci vei găsi persoana pe care o cauți.

Prințul i-a arătat o fiolă.

— Când vei ieși din celulă, vei bea asta. Vor crede că ești mort. Te vor arunca în groapa comună și voi veni să te iau de acolo. De atunci, vei fi trup și suflet al meu. Este în regulă? încheie întinzând brațul spre el.

San s-a uitat la el, neîncrezător. Apoi l-a apucat de cot, gestul elfilor pentru a încheia o înțelegere.

— Așa să fie, spuse el.

23
Înainte de a pleca

Meriph a pregătit echipamentul necesar. A amestecat conținutul mai multor flacoane mici și a aliniat o serie de instrumente pe masă.

Când i-a prins mâna de metal, Adhara a tremurat ușor.

— Totul se repetă, a explicat ea. Adrass mi-a amputat-o când mâna a început să se cangreneze.

Mdriph s-a uitat atent la ciot.

— Bună treabă... Deci studentul meu a învățat în sfârșit ceva, se pare...

Înarmat cu un ac fin, a început să înțepe metodic pielea brațului lui Adhara. De fiecare dată când l-a scos a apărut o picătură de sânge, perfect rotundă. Toate aceste picături împreună au format un model complex. Meriph a turnat peste un lichid vâscos cu reflexii de aur, care a urmat perfect brazdele urmate de sânge. Când a încetat să se scurgă, a luat foc. Apoi a murit, și cu el semnele înțepăturilor au dispărut.

Meriph a dezlegat mâna metalică și a lucrat la ea mult timp. Era cu spatele, iar Adhara nu și-a dat seama ce făcea.

După un timp care i s-a părut infinit, piticul i-a fixat din nou mâna la încheietură.

— Vezi vreo diferență?

Adhara s-a uitat la el.

— Nu. Ce ar trebui să simt?

— Încearcă s-o miști.

— Imposibil.

— Încearcă, îți spun, a insistat Meriph.

Au trecut un pic mai mult de două luni de când și-a pierdut mâna și uneori i se părea că era încă acolo. Totuși, dintr-o dată, nu și-a putut aminti cum s-o miște. S-a concentrat și încet degetele s-au contractat unul câte unul de la cel mic.

— Este incredibil..., a murmurat ea, agitându-le din ce în ce mai repede.

— Ai auzit de un anume Deinoforo?, a întrebat Meriph cu o indiferență simulată.

— Da, făcea parte din armata Tiranului.

— Ei bine, el avea o mână ca asta.

Degetele lui Adhara au înghețat brusc.

— Este o Formulă Interzisă?, a întrebat ea, cu suspiciune.

Meriph s-a ridicat încet.

— Nu practic Magia Interzisă, dar am studiat-o. Iar unele dintre formulele sale, cele ale căror efecte nu pervertesc ordinea naturală, pot fi adaptate la magia obișnuită. Am născocit o incantație a invenției mele pentru tine. Sunt destul de puternic în asta.

În timp ce își curăța instrumentele, Adhara privea cu uimire mobilitatea degetelor. Nu aveau nici o sensibilitate, dar le putea mișca așa cum îi plăcea. Le-a strâns pe garda pumnalului pe care Meriph i l-a dat pentru a-l înlocui pe cel vechi, rupt în timpul luptei împotriva lui Keo: au răspuns perfect.

— Dacă te întorci spre ușă, îți arăt altceva, spuse piticul.

Adhara se supuse.

— Deschide-ți palma și gândește-te la o incantație.

Adhara a încercat cu o formulă simplă de împietrire. Imediat, o rază purpurie i-a sărit din mână și s-a pierdut de cealaltă parte a ușii.

— Extraordinar..., murmura ea, uimită.

— Am introdus un mic catalizator în metal. Acesta te va ajuta să evoci magie mai repede, fără a fi nevoie să pronunți o formulă.

Adhara l-a privit cu recunoștință.

— Îți mulțumesc.

Meriph s-a uitat în altă parte.

— A fost doar divertisment pentru mine, a spus el. Și acum du-te, a adăugat el cu un gest de supărare. M-ai deranjat destul deja!

Adhara și-a luat lucrurile și a simțit un nou fior când a observat că mâna stângă o asculta.

— Ia ce e pe masă, mârâi piticul fără să se uite la ea.

Fata a observat că bătrânul magician a pus niște carne uscată, brânză, niște mere și pâine neagră acolo.

— Mulțumesc pentru tot, a spus ea din nou, punând proviziile în geanta ei.

Meriph nu a răspuns. A rămas aplecat peste vatra pentru a aprinde focul.

Abia când ea era afară, el a adăugat:

— Fă-ți timp să-ți revii înainte de a intra în sanctuar. Pentru a ajunge la el va fi nevoie de multă energie, și trebuie să fii în

formă pentru a-l înfrunta pe Ael. Și nu uita să te odihnești cu câteva zile înainte de a pleca pentru a-l salva pe Amhal, altfel riști să-ți pierzi pielea!

Adhara a dat din cap.

— Voi încerca să-mi amintesc asta.

A stat nemișcată pentru câteva momente, cu ochii fixați pe bătrânul pitic.

— Mult noroc, spuse magicianul în sfârșit. Misiunea ta e nebunie pură, dar dacă ești cu adevărat convinsă... noroc, a repetat.

Adhara a zâmbit, apoi și-a întors călcâiele.

Avea puțin timp, și un drum lung de mers; așa că a împins-o pe Jamila la limita puterii ei. Dar dragonul ei nu a fost singurul care a suferit din cauza acestei călătorii chinuitoare.

Era o iarnă teribil de rece. Adhara a decis să taie prin Munții Soarelui, și când a urcat la altitudine, a întâlnit rapid zăpada. Nu a prevăzut că temperatura va fi atât de scăzută, și a fost prinsă cu garda jos.

Noaptea, dormea unde putea: pe copaci, când vegetația era prea densă și Jamila se chinuia să ajungă la pământ, într-o poieniță când avea noroc. Dar, în orice caz, a avut doar luminile ei magice și haina să se încălzească.

Se simțea febrilă când a intrat în Țara Apelor. Acest pas înapoi a făcut-o să fie furioasă, dar Meriph a fost foarte clar: trebuia să fie în formă maximă pentru a face față lui Ael. Atunci i-a venit o idee.

Știa povestea lui Nihal pe de rost. Nimeni nu i-a spus vreodată, era una dintre amintirile pe care Adrass i le-a insuflat creând-o. Nihal a fost, de asemenea, un Sheireen, așa că a împărtășit aceeași soartă ca și ea.

Mânată de un instinct misterios, s-a dus la cascadele din Nael. Când le-a văzut, a simțit clar că a fost deja acolo. Acest lucru nu a împiedicat-o să se simtă mică în fața acestei mase imense de apă. Aceste căderi impetuoase au văzut rase și războaie succesive. Și au fost mereu acolo, în toată măreția lor, imuabile de-a lungul secolelor. Fata a avut un sentiment ciudat de goliciune. Ea și semenii ei erau foarte mici în fața frumuseții Lumii Pământene. Cu cât călătorea mai mult, cu atât își dădea

seama că erau locuri extraordinare peste tot care pur și simplu existau, în ciuda suferințelor locuitorilor lor. Au existat, și vor exista încă. Unele locuri nu aveau nevoie de oameni.

— Trebuie să trecem prin cascadă, i-a șoptit Jamilei la ureche.

Apa a căzut peste ele cu o putere incredibilă, lovind-o pe Adhara de spatele dragonului, în timp ce aripile membranoase ale lui Jamila tremurau sub această forță colosală. Scopul lor era de cealaltă parte a cortinei lichide, pe un vârf stâncos, în partea de sus a unde se afla o colibă veche, dărăpănată. Acoperișul său era spart, obloanele atârnate, pe jumătate rupte, iar, printre pietre prolifera un mușchi gros care a cauzat deja prăbușirea unora. Trebuie să fi fost nelocuită pentru mult, mult timp.

«Cel puțin un secol», s-a gândit Adhara, amintind că Reis, magiciana care deținuse coliba, a murit cu aproape o sută de ani mai devreme.

Jamila a aterizat în spațiul îngust dintre casă și cascadă, iar Adhara i-a coborât de pe spate, cu oasele inflamate și pielea arzând de febră.

A intrat în mahalaua asta ca și cum ar fi un templu. Poate că unele urme ale lui Nihal au rămas... Era prima dată când a vizitat un loc unde a intrat eroina, și era impresionată. I s-a părut că-i detectează prezența.

Mirosul de mucegai și putrefacție i s-au oprit în gât. Totul, de la cărți la mobilă roasă de viermi era în descompunere. Pergamentele, acoperite cu un scris de neînțeles și umflate de umezeală, erau aruncate la pământ, formând un covor lipicios pe care picioarele alunecau. Buchetele de tulpini uscate, care erau odată rezerva de plante medicinale a lui Reis, și-au întins brațele scheletice în aerul liniștit.

Adhara a mers la un raft încărcat cu fiole. Din fericire, unele dintre ele aveau inscripții scrise de mână, care au trecut testul timpului, ca și conținutul lor sigilat. Curând a găsit ceva cu care să pregătească un unguent pentru febră, a aprins un foc magic și a mâncat câteva provizii.

Apoi s-a întins pe podea, în camera mică de lângă bibliotecă. Într-un dulap, a găsit o pernă și pături. Erau subțiri și prăfuite, și se sfâșiau în mâinile ei, și totuși, de îndată ce s-a întins, s-a simțit mai bine. Focul a murit în creuzet, dar casa s-a încălzit puțin.

A adormit repede, mintea i s-a calmat în cele din urmă. În câteva zile, va înfrunta calvarul sanctuarului, și totul se va sfârși în cele din urmă.

Până dimineață, starea ei se îmbunătățise deja. Jamila și-a arătat vârful botului prin găurile din acoperiș și a salutat-o cu un răcnet.

Adhara a decis să se odihnească din nou până a doua zi. În timp ce căuta prin colibă, a găsit o hartă a Ținutului Apelor. Și-a amintit aproape pe de rost relatarea gestului lui Nihal. Confruntând amintirile ei cu ceea ce ea a văzut pe hartă, nu era dificil pentru ea să localizeze poziția altarului. Trebuie să fi fost la șase zile distanță.

«Îmi dau patru, nu mai mult», spuse ea, pregătindu-se pentru o noapte de odihnă.

Când a deschis ochii, zorii nu se ridicaseră încă. Jamila dormea liniștită afară.

A trezit-o ușor.

— Aproape am ajuns. Trebuie să-ți cer un ultim efort. Patru zile, patru zile pentru a ne atinge obiectivul. Poți s-o faci?

Jamila se uita la ea cu ochii ei verzi uriași, iar Adhara știa că nu o va trăda.

— Atunci, să mergem, a spus ea, sărind pe spatele ei.

Un ultim răcnet, și erau pe cer.

Sub ele a apărut treptat o rețea de pârâuri și râuri. În lumina albă a acelei zile reci de iarnă, străluceau ca niște panglici de argint.

Până în a patra zi, zburau deja deasupra zonei mlaștinoase.

Pământul dispăruse complet, acoperit de o ceață impenetrabilă. Din când în când, copaci scheletici apăreau, negri ca niște linii de creion, desenate între cer și pământ, sprijinindu-se pe fețe de masă de apă puturoasă. Aici și-a început Nihal călătoria, și aici o va încheia pe a ei.

— Du-mă jos, îi spuse Jamilei.

Dragonul a descris cercuri largi, apoi a plonjat în ceață. De îndată ce a aterizat, Adhara a sărit fără ezitare din șa. Cizmele i s-au scufundat până la gambe, și, pierzându-și echilibrul, s-a

trezit în patru labe în noroi. S-a târât încet la cel mai apropiat copac, simțind că o forță necunoscută o aspira. Agățându-se cu toată puterea ei de ramurile cele mai joase, a reușit să iasă din mlaștină.

A stat nemișcată câteva momente ca să-și tragă răsuflarea. Apoi, a scos din geantă harta pe care a luat-o de la Reis: a tras o cruce pentru a indica locația templului. S-a uitat în jur. E imposibil să obții vreo direcție. Mlaștinile se întindeau pe leghe și leghe, fără nici o schimbare vizibilă în peisaj.

Adhara și-a lipit capul de trunchiul copacului. Era un Sheireen, ca Nihal; Talismanul era cumva o parte din ea. Și din moment ce era, de asemenea, o creatură a lui Shevraar, ar fi trebuit să simtă sanctuarul.

S-a concentrat cu toată puterea ei și curând a perceput ceva. O urmă mică, ca un miros de flori care persistă într-o cameră chiar și după ce s-au ofilit. Locul unde era era vibra de o magie antică, încă perceptibilă.

Cu ochii închiși și mâinile întinse, Adhara a mers înainte, lăsându-se ghidată de această senzație. Nu avea mult de mers.

În mintea ei a apărut în curând imaginea templului, după cum o văzuse Nihal, cu aproape o sută de ani mai devreme. Un palat minunat, realizat în întregime din apă pură: apă suspendată în aer care trasa contururile sale, înfășurat în jurul turnurilor sale, în formă de ușă. O notă de viață și speranță în mijlocul acestei întinderi mohorâte de gheață. Când a deschis ochii, nu era decât ceață și noroi în fața ei. Dar era acolo, ea știa asta.

Acum nu se mai putea întoarce.

Cu degetele tremurând, ea a scotocit prin geantă și a scos flaconul. În mijlocul acestui cenușiu, lichidul însuși și-a pierdut strălucirea și părea aproape opalescent. Cu toate acestea, a crezut că a văzut reflecții sângeroase în el, și i-a fost frică.

«Nu am de ce să mă tem. Meriph mi-a dovedit că pot avea încredere în el», își spuse ea, dându-și curaj.

A desfăcut încet sticla. Tăcerea era atât de totală încât sunetul plutei care ieșea din gât părea asurzitor. A înghițit lichidul dintr-o înghițitură. Era dulce, sălciu. Apoi a așteptat.

Durerea a ieșit brusc la lumină. I-a explodat în piept, a îndoit-o în două. Adhara și-a deschis gura larg ca să caute aer și s-a prăbușit pe pământ, anihilată. A simțit noroiul salutând-o,

învelind-o într-o îmbrățișare rece și lipicioasă. Dar nu a avut puterea să îl evite. Corpul ei n-o mai asculta.

«Se va opri. Se va opri, iar eu voi ajunge la templu.»

S-a agățat de acest gând, dar agonia ei părea să nu se termine niciodată. Stătea cu ochii larg holbați la cer, în timp ce durerea îi ciugulea treptat conștiința. În cele din urmă, a avut sentimentul de cădere.

S-a terminat, era mai bine să înfrunte faptele.

«Sunt pe moarte. Meriph m-a trădat. Niciun sanctuar nu mă așteaptă aici.»

O furie fără margini a copleșit-o. Apoi, din gri, ceața s-a înnegrit și nu a mai rămas nimic.

24
Din nou Salazar

Amina s-a uitat la munții care se profilau la orizont. În lumina soarelui care apunea, erau doar o masă întunecată uriașă unde reflecțiile cristalului care-l acoperea străluceau pe ici pe colo. Arăta ca luminile atâtor orașe mici care se agățau de poalele lor abrupte, deși nimeni nu locuia acolo.

Tânăra prințesă și-a amintit că sabia lui Nihal era făcută din cristal negru. S-ar putea să fi venit din minele săpate în acești munți. Că i-ar fi plăcut să posede o sabie invincibilă ca aia! Și, de asemenea, să fie o eroină, salvând lumea, și o mare dragoste care o așteaptă atunci când se întoarcea din bătăliile ei. Dar a încetat de mult să mai creadă în basme. Cu toate acestea, o parte din ea era încă o fată fragilă de treisprezece ani, în grabă instruită ca spion. Un Războinic al Umbrelor care nu a luptat niciodată, o prințesă fără regat.

S-a înfășurat în haină, și-a lipit capul de genunchi. La câțiva pași de ea, Baol se uita. Amina l-a forțat să-i descrie din nou corpul bunicii ei legănat de fiecare rafală de vânt. Și, de asemenea, dezolarea care domnea în ruinele turnului din Salazar, miile sale de ferestre la fel de insondabile ca orbitele goale ale unui craniu. Nici un detaliu nu trebuia cruțat. A petrecut fiecare minut al călătoriei refăcând aceste imagini, pentru a crește în ei furia de care avea nevoie pentru a-și finaliza misiunea. Dar văzându-le cu ochii ei era cu totul altă problemă.

Ea și Baol s-au ascuns într-o mică poieniță în mijlocul pădurii. Spațiul abia era suficient de larg pentru a ateriza dragonul care i-a condus la Salazar. El le fusese împrumutat de un cavaler rănit care își convinsese dragonul să ducă la bun sfârșit această misiune singur și să fie de acord să-i transporte pe acești doi străini. Dar nu puteau zbura spre turn, santinelele lui Kryss i-ar fi văzut imediat. Au trebuit să-și lase dragonul în pădure și să continue pe jos, sub acoperirea întunericului.

La această distanță, corpul lui Doubée era doar un mic punct întunecat în vârful turnului. Și totuși Amina a recunoscut-o imediat. Legănarea lentă a membrelor sale, brațele întinse spre gol aveau ceva obscen, de sacrilegiu. A fost forțată să se

oprească să vomite pe marginea drumului. Baol a fugit s-o susțină.

— Ne putem întoarce, dacă vrei, a șoptit el încet.

Amina s-a întors brusc.

— Nu, nu acum că am văzut.

Și-a luat sticla și și-a clătit gura.

— Planul a rămas același: așteptăm noaptea și acționăm, a adăugat ea, arătând cu mândrie spre el.

— Cum vrei, a oftat Baol.

Soarele a vopsit roșul simplu, într-un roșu care avea gust de sânge și moarte. Amina și Baol l-au privit plonjând în tăcere în marea de iarbă. Poate era ultimul apus de soare din viața lor. Amina a simțit un fior de emoție furnicându-i spatele. În momentele dinaintea bătăliei, totul părea mai adevărat și mai intens. Ultimele mușcături de carne uscată înghițite în tăcere, ritualul de pregătire a armelor, și în cele din urmă, așteptarea. Noapte, lupta, poate moartea. S-a întrebat dacă bunica ei a simțit la fel, în ciuda nenumăratelor misiuni pe care le-a efectuat.

«O voi face», spuse ea cu convingere.

Cerul a trecut încet printr-un număr infinit de culori din ce în ce mai întunecate, până la noaptea adâncă. Amina s-a simțit ca o frânghie prea întinsă, riscând să se rupă în orice moment. Dar s-a bazat pe experiența lui Baol.

— Cel mai mic zgomot și cât mai puține victime posibil este cuvântul de ordine al acestei misiuni, i-a spus el. Dacă ne găsesc, suntem morți.

Și-a scos pumnalul din teacă, iar Amina a făcut la fel. Mâna îi tremura ușor.

— Încearcă să-ți păstrezi calmul. Acum e prea târziu să ne retragem. Nu ai de ales decât să mergi mai departe. Așa că închide ochii și respiră.

Amina a respirat adânc, așa cum a fost învățată în timpul uceniciei. Imediat, un calm rece i-a invadat pieptul: nu îi mai era frică, chiar și emoția ei dispăruse. Nu mai era nimic, doar mintea ei, ascuțită ca o lamă, simțurile alerte, corpul rapid și tensionat.

— Sunt pregătită, a spus ea.

Porțile orașului erau baricadate. Din fericire, Baol a condus adesea misiuni în Turnul Orașului, și cunoștea Salazarul ca pe buzunarul său.

Au mers de-a lungul turnului până la punctul diametral opus ușii. Pe cer, luna era doar o seceră subțire și întunericul era aproape total. Nu pentru ei. Un filtru le-a ascuțit vederea nocturnă. Baol s-a oprit brusc și a început să exploreze suprafața zidului. Curând a văzut ceea ce căuta: o piatră desprinsă, care ascundea intrarea într-un pasaj îngust. Când a scos-o, alte câteva pietre au căzut pe iarbă cu un zgomot înfundat. Cei doi spioni au înghețat în alertă. Nimeni nu părea să-i fi auzit.

— Supravegherea lasă de dorit, șuieră Baol, făcându-i semn lui Amina să treacă prima.

Au alunecat în umbră într-un vechi depozit de țesături abandonat la primul nivel al turnului. De acolo au ajuns pe un coridor cu ferestre deschise spre curtea exterioară: una dintre scările principale care erau înfășurate pe laturile turnului și conducea de la parter la etaj.

Salazar arăta ca un oraș mort. Casele lui erau tăcute, magazinele abandonate. Și totuși elfii locuiau în aceste locuri: Amina aproape că le-a auzit respirațiile liniștite în spatele zidurilor, le-a simțit prezența dezgustătoare.

După ce au trecut printr-un labirint de coridoare, au ajuns într-o cameră mare. Baol și-a lipit urechea de perete, apoi a scotocit prin geantă. Inima Aminei i-a sărit din piept: era cineva pe partea cealaltă.

Tovarășul său i-a înmânat o mască similară cu cea pe care pioșii o purtau pentru a-și proteja nasul și gura și și-a pus și el una. Apoi a luat o fiolă mică din geantă, a pus-o în fața lacătului și a spart-o. Un fum albastru s-a insinuat în interiorul lacătului. A așteptat câteva momente, apoi a forțat ușa.

— Este forja lui Livon, tatăl lui Nihal, a explicat el în șoaptă. Cu câțiva ani mai devreme, a fost restaurată ca un fel de muzeu. Oamenii au venit s-o viziteze și au depus flori. Amintirea lui Nihal era încă vie în Lumea Pământeană.

— Acolo a crescut Nihal, nu-i așa?, a întrebat Amina, ochii ei strălucind. E pământul pe care l-au călcat picioarele ei?

— Da, pereții ăia au văzut-o pe Nihal crescând cu mult timp în urmă.

Un haos total domnea în forjă. Uneltele erau aruncate la pământ, reproducerile săbiilor rupte. Un gest de ofensă în memoria unei eroine pe care elfii o disprețuiau. Amina se gândea că Nihal abia era mai în vârstă decât ea când i-a ucis pe cei doi fammini care i-au ucis tatăl în aceeași cameră. S-a uitat în jos, ca și cum ar fi căutat pe pământ după urme de sânge, dar Baol a scos-o din reverie arătându-i ceva.

Un elf era întins pe patul din cealaltă cameră. Părea profund adormit, semn că filtrul a funcționat. Baol s-a apropiat de ușă, a închis-o și a încuiat-o cu un șurub mare din oțel pentru a împiedica garda să îi urmeze. Apoi s-a dus la peretele din spate, a luat un ciocan de pe podea și i-a dat o lovitură: o mică fantă s-a deschis, pe care a lărgit-o ușor cu mâinile, încercând să facă cât mai puțin zgomot posibil.

În timp ce se furișa în deschidere, urmat de Amina, pașii răsunau în spatele ușii. Trebuia să se miște repede. S-au grăbit prin pasajul secret care trecea de-a lungul fațadei exterioare a turnului. Acesta din urmă a dus la o cameră mică, cu un plafon jos, de unde pleca o scară în spirală.

— Mă duc primul, a spus Baol, apucând pumnalul.

A urcat cu grijă scările, cu Amina în spatele lui. În partea de sus a treptelor era o ușă închisă cu un lacăt ruginit. Baol și-a scos instrumentele și a lucrat la ea cu o nervozitate crescândă. Evident, era mai dificil decât se aștepta.

— La naiba! Încuietoarea e blocată!

Amina a simțit cum sângele îi îngheață în vene. Pentru prima dată, și-a dat seama că această misiune nu era doar despre ea, așa cun a crezut anterior. Altcineva și-a riscat viața din cauza lui. Încrederea ei s-a zdruncinat, și a înțeles cuvintele pe care Baol i le-a spus chiar înainte de începutul misiunii lor: acum era prea târziu să dea înapoi.

Lacătul a sărit în cele din urmă, întrerupând firul gândurilor sale. Baol s-a ridicat înăuntru și ea l-a urmărit.

S-au trezit într-o cameră circulară mare, în care s-au deschis o serie de uși identice. Într-o parte, o scară a ajungea la terasă.

«Bunica mea este acolo sus», s-a gândit Amina, tremurând.

Doi paznici au pășit prin trapă, cu sulițe în pumni. Baol nu a ezitat nicio secundă: i-a tăiat gâtul primului, i-a apucat sulița și l-

a străpuns pe al doilea. Apoi, fără a da drumul armei inamice, s-a năpustit la locul din care au apărut, gata de luptă.

— Urcă-te! a plâns.

Amina era împietrită de frică. Luptase deja bătălii, dar era cu Adhara după moartea tatălui ei. Totul era confuz atunci, ea nu a avut o percepție reală a situației.

Amintirile instruirii sale se întorc în memoria ei, împreună cu conștientizarea faptului că de data aceasta a fost vorba într-adevăr despre ucidere. Ar fi în stare să facă asta?

— Du-te sus, sau vom fi făcut toate astea degeaba! a țipat Baol.

Doi paznici noi. Primul l-a rănit într-un braț, smulgându-i un geamăt de durere. Amina plângea tare. Ar fi vrut să-i spună că nu ar putea merge fără el, că singură nu ar ajunge la sfârșitul acestei misiuni, și mai presus de toate, că nu ar putea să-l lase să moară pentru ea.

Și totuși, a simțit în adâncul sufletului că Baol a știut întotdeauna că lucrurile vor fi așa și că a însoțit-o în această întreprindere fără sens doar pentru a o proteja.

Amina s-a aruncat pe scări, a sărit pe terasă și a fugit spre parapet. Pașii răsunau pe trepte. Gardienii o urmăreau. Aerul din jurul ei s-a mișcat și s-a aplecat la timp pentru a evita o lamă. S-a învârtit, a lovit cu pumnalul în zona genunchilor adversarului. Soldatul a căzut la pământ, năucit. I-a dat o a doua lovitură în spate pentru a-l scoate din joc și s-a repezit spre doi stâlpi de lemn fixați în pământ. Corpul bunicii ei era acolo, suspendat de curele de piele. L-a apucat de o cizmă și a tăiat prima curea.

Alți paznici au urcat de pe scări. Era prea mult pentru ea. E deasupra meterezelor, cu corpul ei lipit de cadavrul lui Doubhée. Era un sentiment înfricoșător. Baol avea dreptate: acest corp lipsit de viață nu avea nimic de-a face cu femeia pe care o iubea.

Dar pentru moment, trebuia să fugă. A tăiat ultima curea și a scos un corn mic de os din geanta ei. Dragonul ascuns în luminiș a răspuns imediat chemării sale și a zburat spre turn. Câteva secunde mai târziu, era deasupra ei. Amina s-a lipit de spatele lui cu toată puterea, iar animalul a urlat în aer.

Micuța prințesă a închis ochii. Când i-a redeschis, corpul bunicii ei era lângă ea, întins pe gâtul dragonului. Salazar era deja departe.

25
Jhar Aelon

Adhara a inspirat ca și cum ar fi fost prima dată. A deschis ochii, împărțită între uimire și frică. Și-a amintit foarte bine ultimele senzații pe care le-a trăit: conștientizarea faptului că era la un pas de moarte și că era trădată. Instinctiv și-a trecut mâna peste corp, și consistența cărnii sub degete a asigurat-o.

S-a ridicat încet și s-a uitat în jur. Era încă în mlaștini, mâna ei de metal îngropată până la încheietură în noroi, picioarele pe jumătate scufundate. Și totuși, totul era diferit. Pământul din jurul ei era roșu ca sângele, atât de strălucitor încât părea ireal. Cerul, abia vizibil între petele de ceață, era de un violet stins, și ceață în sine nu era alba, ci de un verde acid, nesănătos.

Inima lui Adhara era agitată. A început să meargă în mijlocul acestui peisaj de coșmar. Picioarele ei se chinuiau să se ridice din noroi, ceața făcea totul confuz. Țipetele animalelor necunoscute răsunau pe ici pe colo. Un răcnet îndepărtat, un hohot.

În cele din urmă, l-a văzut.

La început era doar o masă vagă în ceață, iar apoi, pe măsură ce se apropia, detaliile se clarificau. Era o clădire pătrată impunătoare, flancată de turnuri ascuțite, îndreptate spre cer. Suprafața pereților săi era acoperită cu o multitudine de vârtejuri, care se formau și se dezintegrau constant, desenând curbele în mișcare ale frescelor complexe. Pe fațadă era tăiată o fereastră ascuțită, îngustă și gigantică, neagră ca noaptea.

Poțiunea lui Meriph a funcționat. Poate pentru că, la marginea memoriei sale, acest sanctuar exista deja. Adrass trebuie să fi notat descrierea lui Sennar în cartea sa. Sau pentru că făcea parte din moștenirea Sheireen. Era Aelon, sanctuarul Țării Apelor. Adhara a confirmat apropiindu-se. Pe bolta ușii era gravat cu caractere austere: JHAR AELON.

«Celălalt Aelon», a tradus mental.

Într-adevăr, templul diferă foarte mult de imaginea pe care o avea despre el. Aelonul lui Nihal și Sennar era un loc minunat și pur, îmbibat cu magie binevoitoare. Era făcut în întregime din apă, și când Sheireen a atins pereții, degetele ei s-au scufundat în acest lichid cristalin.

Materialul din care ers compus Jhar Aelon avea consistența apei, dar era roșu. Fără transparența lui extremă, s-ar fi putut gândi că e sânge. Și chiar dacă acest nou sanctuar era identic ca formă cu cel vizitat de fostul Sheireen, era mult mai deranjant.

Adhara s-a apropiat cu prudență. Meriph nu a fost foarte clar cu privire la ceea ce ar putea-o aștepta în această realitate alternativă. În sfârșit a ajuns la intrare. Înăuntru, totul era întunecat. Lichidul clădirii fierbea cu un bolborosit sinistru. Și-a dus mâna la pumnal, și-a adunat curajul și a intrat.

Locul era împărțit în trei nave de două rânduri de coloane care se înfășurau în volute spre tavan. Străluceau cu reflecții gălbui, ca și cum ar fi animate de un foc misterios. Totul era format din același lichid care forma pereții, inclusiv podeaua. O căldură insuportabilă creștea, iar Adhara a perceput-o prin cizmele ei groase de piele.

Sanctuarul, care era, de altfel, destul de îngust, era atât de lung încât nu putea distinge capătul naosului. Și totuși, ea a simțit că era acolo, la capăt, că pumnalul era, așa cum erau odată Ael și piatra lui Nihal.

A mers înainte cu hotărâre, cu arma în mână. Pământul poate nu era solid, dar ea își putea auzi pașii. Curând, la acest zgomot și cel al neîncetatului bolborosit s-au adăugat râsete înăbușit. Erau batjocuri, feroce, stridente. Adhara s-a pus într-o poziție de atac, dar era imposibil să știe unde se ascundea inamicul: o amestecătură de voci, murmure și strigăte răsunau în jurul ei. Era ca și cum pereții ar fi început să vorbească. Și din acești pereți au apărut fețe demonice, grotești, distorsionate de rictusuri inumane. Colți ascuțiți care țâșnesc din guri supradimensionate, creaturi cu coarne, cu ochi uriași și aprinși, cu nenumărate pupile.

Când a apărut primul monstru, Adhara a împărțit spațiul din fața ei cu pumnalul și l-a tăiat în două. Acesta din urmă s-a topit imediat în lichidul din care era compus, nu fără s-o stropească. Adhara tremura: ardea ca focul.

Au apărut și alți monștri, atacând-o din toate părțile. Fata a început să se învârtă, încercând să îi atingă, în timp ce, peste tot în jurul ei, apa a continuat să fiarbă. A reușit să-i țină la

distanță pentru o vreme, dar ei s-au tot reformat. S-au târât de la pământ până la ziduri, unde s-au cățărat ca să se arunce din nou spre ea, într-un ciclu fără sfârșit.

Dintr-o dată, unul dintre ei a deschis gura și a înghițit totul. Adhara s-a trezit scufundată în acel lichid demonic. Pielea ei a început să ardă, roasă de substanța acidă care a încercat să-i forțeze gura. Ignorând durerea, Adhara s-a concentrat să găsească o cale de ieșire. Mâna ei de metal s-a aprins imediat cu o lumină albă orbitoare.

Nu a avut nevoie să pronunțe formula: sfera albă a învăluit-o, și lichidul curgea departe de corpul ei. Adhara și-a tras respirația. De îndată ce durerea ei a dispărut, s-a ridicat din nou pe picioarele ei și a aruncat o nouă vrajă care înfășură pumnalul ei cu flăcări.

Plângând, a reluat lupta. Ideea ei a funcționat: lama a străpuns bariera protectoare pe care o ridicase în jurul ei și a dizolvat monștrii într-un nor de abur gălbui. Curând, atacurile lor au devenit mai puțin furioase, iar o voce a rupt tăcerea.

— Cum îndrăznești să aduci foc în regatul apei?

Adhara a sărit. În spatele ei se afla o figură gigantică: era o femeie frumoasă și teribilă, făcută din același lichid cu sanctuarul și creaturile sale. Părul ei se înfășura în aer în bucle din ce în ce mai subțiri, lingând pereții și acoperișul ca niște limbi fantastice. Purta o tunică lungă, strânsă în talie de o frânghie. Fața ei era contractată de furie, cu sprâncenele încruntate. Îi lipsea un ochi, înlocuit de o gaură neagră.

— Ael..., a șoptit Adhara.

Femeia a izbucnit cu un râs atât de puternic încât părea să zguduie sanctuarul din fundațiile sale.

— Jhar Ael, a spus ea. Am fost Ael, dar asta a fost înainte de întuneric și distrugerea care a venit. De atunci, am fost diferit.

Adhara a îngenuncheat și și-a plecat capul.

— Sunt Adhara, ultima Sheireen.

Fața lui Ael strălucea de o furie și mai teribilă.

— Sheireen ? Sheireen, Consacratul lui Shevraar?

— Ca toți Consacrații, a răspuns Adhara în elven.

La aceste cuvinte, femeia a crescut și mai înaltă, părul ei se lipește de tavan, fruntea ei aproape a atins-o. Foarte repede, s-a transformat într-un fel de zid între Adhara și partea de jos a

altarului, pe care s-a deschis, imensă, fața animată de o expresie dementă.

— Un Consacrat, ca Nihal, cel care mi-a distrus templul și a risipit puterea Talismanului, condamnându-mă la acest exil chinuitor!

Vocea ei răsună ca tunetul, și Adhara a trebuit să-și acopere urechile cu mâinile.

Dintr-o dată, pământul și-a pierdut soliditatea. S-a scufundat în el, aruncată de valuri gigantice care au lovit-o de pereți. Acest lucru a durat o perioadă infinită, iar Adhara a fost tentat în mod repetat să renunțe. Lichidul i-a ars pielea, valurile abia i-au dat timp să respire, și de fiecare dată când a lovit pereții, corpul ei părea să explodeze. Dar nu venise atât de departe riscându-și viața pentru a ajunge așa.

Cu prețul unui efort disperat, s-a agățat de una dintre coloane și s-a ridicat la suprafață. Când și-a scos capul din apă, coloana s-a lichefiat și a căzut înapoi în mijlocul valurilor.

— Nu eu ți-am luat piatra, și nici nu am distrus Talismanul! a țipat.

— Dar faci parte din aceeași rasă cu cea care a făcut-o! a strigat femeia cu accente disperate. De ce ai venit aici? Altă piatră? Sau poate vrei viața mea de data asta?

Figura feminină a revenit la proporții normale și stătes în fața ei.

— Caut Pumnalul lui Phenor.

Fața femeii s-a liniștit pentru un moment când a auzit numele. Adhara a încercat să profite de asta.

— Trebuie să-l învinge pe Marvash și să salvez un prieten. Fără această armă, Lumea Pământeană este în cumpănă.

— Soarta Lumii Pământene nu mă privește, a spus Ael cu un ton mai rezonabil. Nu-i mai aparțin: acum casa mea este aici, în acest loc izolat la care numai cei disperați pot ajunge.

— Și eu sunt. Am înfruntat moartea ca să ajung aici.

Ael zâmbea răutăcios.

— Nu, nu cunoști moartea. Te-ai apropiat doar de ea, încă nu i-ai penetrat întunericul. Dar pot să repar asta, dacă vrei.

O parte din rochia ei s-a întins și i-a strâns gleznele lui Adhara într-o menghină. Fata a evocat din nou flăcările de pe lama ei și a încercat să spargă lichidul care i-a ținut carnea.

— Focul nu mă impresionează! S-ar putea să aibă efect în privința servitorilor mei, nu a mea! a țipat Ael.

Într-adevăr, pumnalul a reușit să evapore o parte din lichid, dar acest lucru nu era suficient: râulețele arzătoare i-au înconjurat picioarele, câștigând treptat restul corpului său. Adhara, paralizată de durere, nu a putut scăpa. În cele din urmă, lațul s-a închis pe gât. A deschis gura, pe jumătate asfixiată. Toate zgomotele s-au stins, cu excepția ecoului înghețat al râsului inexorabil al lui Ael. În mijlocul cetii roșii care se zdrobea în jurul ei, Adhara a văzut-o, schimonosită, cu pumnul încleștat întins spre ea.

«De ce? De ce îmi face asta când îl servește pe Phenor?»

Încă o dată, fata a trebuit să apeleze la dorința tenace și oarbă de a trăi, care a însoțit-o de la primii pași ai călătoriei sale. Mâna metalică a devenit incandescentă și i-a întins focul pe tot corpul. Pentru o clipă, lichidul care l-a înconjurat s-a evaporat. Era de ajuns pentru ea.

S-a ridicat brusc și a evocat un zid de flăcări care a cuprins-o pe Ael. A auzit-o țipând în timp ce alerga disperată spre capătul altarului. În fața ei, nu era decât întuneric.

Lupta a secat-o de putere. Cea mai mică mișcare i-a cauzat durere infinită și oboseală. În spatele ei, urletele s-au oprit și reflexiile galbene ale flăcărilor erau stinse.

În cele din urmă, a văzut partea din spate a uriașei clădiri. Peretele său era străpuns era o fereastră decorată cu vitralii reprezentând o femeie în mijlocul unei abundențe de muguri de trandafir și fulgere. Adhara a recunoscut-o imediat. Era aceeași care a vegheat asupra celulei lui Lhyr: Phenor. Doar că de data asta zeița ținea un pumnal în mână, cel pentru care sfidase toate pericolele. Lumina din exterior a aruncat efigia pe pământ și, suspendată în aer, la locația exactă a pumnalului, era arma pe care o căuta.

Adhara și-a întins brațul ca să-l prindă, dar un perete lichid s-a materializat în fața degetelor. Când a încercat să împingă mâna în ea, o forță a împins-o la pământ.

Ael a apărut din nou în fața ei.

— Nu este o armă pe care oricine o poate atinge, a ironizat-o în timp ce se uita la ea din colțul ochiului.

— Pot s-o fac. Eu sunt Consacratul.

— Nihal a fost ultimul, zeii înșiși au decis acest lucru.

— Nu e adevărat. Eu sunt ultimul.

— În orice caz, nu mai intenționez să cedez șantajului zeilor: ceea ce este al meu este al meu.

— Ești încă gardian, a strigat Adhara. Orice rău ți-ar fi făcut, ești încă un slujitor al lui Phenor, iar eu sunt Consacratul! De ce refuzi să mă ajuți?

Ael nu a răspuns. Adhara a privit fix pumnalul prin suprafața tremurândă a peretelui lichid: era chiar mai extraordinar decât desenul pe care l-a văzut în cartea lui Meriph. Strălucea ca o piatră prețioasă, iar contrastul dintre albul Lacrimii și negrul cristalului era izbitor.

— Să-l iei are un preț, spuse Ael în sfârșit.

— Prețul tău va fi al meu, a răspuns Adhara fără ezitare.

— Chiar așa? Pot să te întreb ceva?

— Pentru persoana pe care trebuie să o salvez, sunt dispus să fac toate sacrificiile.

Un fulger trădător a luminat ochiul unic al lui Ael.

— Vreau sângele tău elven.

Adhara a rămas interzisă. Nu a înțeles sensul cererii, nici modul în care ea ar putea-o satisface.

— Vrei sângele meu? Vrei să mor, atunci?

— Vreau ce e elven în tine. Elfii au fost cei care au creat talismanul care a închis pietrele, și a fost un jumătate-elf cel care m-a aruncat în acest loc de coșmar. Vei plăti pentru ei.

— Dar dacă accept, voi muri.

Ael a zâmbit.

— Oh, nu, nu. Voi lua doar sângele de elf care curge prin venele tale. Nu va avea consecințe mari.

Gardianul a început să meargă prin naos. Părea amuzată. Adhara a urmărit-o cu ochii, în timp ce o mică îndoială se insinua în mintea ei.

— Cu excepția unuia, a spus Ael, întorcându-se brusc. Pumnalul Phenor, ca și piatra pe care am păstrat-o, este un obiect magic pe care numai elfii îl pot folosi.

Adhara și-a simțit stomacul făcut ghem.

— Încearcă să înțelegi: *trebuie* să folosesc acest pumnal pentru a-l salva pe Amhal și pentru a evita distrugerea Lumii Pământene.

— Atunci îl vei folosi.

Ael s-a apropiat și s-a aplecat asupra ei cu fața ei teribilă, îmbibată de o cruzime infinită.

— Cu condiția să înduri o durere de nedescris.

S-a îndepărtat rapid de ea și a adăugat:

— Când îl folosești, îți va absorbi energia vitală, și vei suferi, până la un punct pe care nici nu ți-l poți imagina. Persoana despre care vorbești merită acest chin?

Adhara i-a sprijinit privirea malefică.

— Dar va funcționa?

— Dacă ești cu adevărat Sheireen așa cum pretinzi, da.

Adhara și-a strâns dinții.

— Ei bine, așa să fie. Ia ce vrei de la mine.

Ael a bătut din palme. Imediat, limbile lichide au ajuns la Adhara, s-au insinuat în nările ei, i-au umplut gura, i-au fugit pe sub piele.

Apoi lichidul s-a retras, și s-a prăbușit la pământ, fără putere. Ael s-a apropiat de ea și a privit-o de la înălțimea ei. Și-a ridicat degetul arătător, iar pumnalul i-a zburat în mâini. I l-a arătat lui Adhara, apoi l-a lăsat să cadă încet lângă ea. Fata l-a auzit zăngănind pe podea. Și-a întins mâna, i-a atins garda.

— Acum pleacă, a spus Ael. Corpul tău zace în mlaștină, doarme, trebuie să-l trezești. După ce ieși din templu, rănește-te cu pumnalul. Sângele tău te va îndrepta în direcția cea bună.

Cu aceste cuvinte ea a dispărut, și sanctuarul a devenit tăcut din nou. Adhara s-a ridicat dureros și s-a târât până la ieșire. De îndată ce a trecut pragul, a deschis palma dreaptă și s-a uitat la pumnal. Intenția de a se răni este de ajuns: capătul lamei s-a plantat în carnea degetului mare. Adhara a suprimat un strigăt: durerea era atât de severă încât i-a paralizat brațul până la cot. Strângându-și dinții, a apăsat lama și câteva picături de sânge au căzut pe pământ. În același timp, totul s-a stins în ceața verzuie care învăluia templul și Adhara a fost aspirat într-o prăpastie fără fund.

S-a trezit în mijlocul mlaștinilor, cu capul pe jumătate scufundat în noroi, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. S-a uitat la mâna ei de metal strânsă în jurul pumnalului. Ea reușise. Cu toate acestea, a observat două cercuri roșii pe braț. Deci așa a funcționat: ca să lovească, pumnalul a supt sânge, ceea ce i-a

cauzat această durere teribilă. Ăsta era prețul pe care trebuia să-l plătească ca să-l salveze pe Amhal.

Și-a atașat arma la centură, hotărâtă să o folosească doar atunci când era de o necesitate extremă: nu avea intenția de a repeta această experiență teribilă.

A luat niște apă din sticlă și și-a turnat-o pe față. S-a pieptănat cu degetele și a observat că avea păr alb. Descoperirea a uimit-o. Nu a avut niciodată nici măcar un fir! Privind mai atent, a observat, de asemenea, că nu mai avea păr albastru. Uimită, s-a aplecat peste o baltă de apă putrezită să se uite la ea. Ochiul ei purpuriu și-a schimbat culoarea. L-a atins cu vârful degetului arătător, invadată de o tristețe infinită. Un alt cadou de la Adrass care a dispărut. El era cel care i-a făurit trupul și i-a ales caracteristicile fizice: modificarea lor a însemnat coruperea lucrării făcute cu mâinile sale.

Adhara și-a întors ochii de la reflexia ei, cu inima grea. S-a spălat din nou pe față, apoi și-a atârnat geanta peste umăr. Nu era momentul pentru regrete. Era timpul să înfrunte ultima parte a călătoriei sale lungi.

26
Moștenirea lui Doubhée

Amina a ajuns la porțile Noului Enawar cu puțin înainte de răsărit. A terminat călătoria dintr-o singură mișcare, oprindu-se doar câteva ore pentru a-și recăpăta puterea.

Elfii ersu, evident, luați prin surprindere, trimițând după ea după doar o mână de gardieni sprijiniți de balauri. Profitând de avantajul ei, Amina s-a aruncat în Țara Stâncilor încă liberă. Și-a abandonat urmăritorii în Munții Daress datorită unei furtuni. La sfârșitul puterii ei, a reușit în cele din urmă să aterizeze în ger.

A dormit lângă burta fierbinte a dragonului, legănată de bătăile inimii ei puternice. Înainte să adoarmă, ultimul ei gând a fost pentru Baol. La începutul evadării, s-a gândit să se întoarcă. Nu l-a putut abandona destinului său, datorită lui a reușit. Apoi a renunțat. Războinicul Umbrelor avea dreptate: ea era tot ce a mai rămas din Doubhée, trebuia să trăiască pentru cei care muriseră. Atâta timp cât era acolo, nici unul dintre ei nu ar fi uitat.

Și-a dat seama brusc că lecția bunicii ei era cu două tăișuri, frumoasă și teribilă în același timp: Amina care fusese ar fi murit în Salazar încercând să-l salveze pe Baol. În schimb, Doubhée a învățat-o să trăiască, chiar și atunci când doare. Baol i-a dat sarcina de a grava această învățătură cu litere de foc în mintea ei.

În dimineața următoare, corpul bunicii ei abandonat pe spatele dragonului era acoperit cu un strat gros de zăpadă. L-a eliberat din acel giulgiu înghețat, mângâindu-i mult timp membrele iubite. Acest ritual i-a permis să-și ia rămas bun. Timpul pe care Doubhée l-a petrecut suspendată pe terasa din Salazar nu i-a afectat înfățișarea: lucrare de magie, fără îndoială, și, deși era evident că nu este milă cea care i-a ghidat mâna magicianului, Amina i-a mulțumit în tăcere. Nu s-ar fi descurcat cu imaginea unui cadavru în descompunere, nu ar fi tolerat această insultă finală la memoria celei care i-a dat atât de mult. Restul călătoriei a fost mai liniștită, dar din cer Amina a avut toate ocaziile să vadă amploarea înfrângerii lor. Ea plecase doar pentru câteva zile, iar situația se înrăutățise deja. A trebuit să facă un ocol pentru că elfii cuceriseră o mare parte din Marele Pământ și erau periculos de aproape de Noul Enawar.

Toată lumea știa că fratele său a părăsit orașul spre Makrat, iar plecarea sa trebuie să fi slăbit zona.

A zburat deasupra orașului în cercuri mari, imaginându-și ofițerii sprijinindu-se de ferestrele Palatului Armatei Unitare, oamenii care au ieșit în ușa lor pentru a admira marele dragon răcnind în vânt. Voia ca toată lumea să o vadă.

A aterizat pe acoperișul Palatului Sfatului și și-a lăsat dragonul să urle iar și iar. Locuitorii orașului s-au adunat la început timid, apoi din ce în ce mai numeroși. Amina s-a uitat la ei cu mândrie, în ciuda ochilor ei încă roșii de lacrimi. A așteptat ca o mulțime compactă să vină la picioarele ei, și ca soldați, generali și tovarășii ei, Războinicii Umbrelor, să ajungă. Așa că a sărit de pe dragon și a coborât dureros corpul bunicii ei. Un murmur uimit a fugit prin adunare, urmat de o tăcere uluită.

Amina a pus cadavrul pe pământ, delicat, cu dragoste. Apoi și-a încrucișat brațele pe piept. Nu i-a fost frică, în ciuda mulțimilor din jurul ei și a faptului că nu vorbise niciodată în public. A indicat cadavrul de pe pământ.

— Acum aproape o lună, regina noastră s-a dus singură să sfideze inamicul.

A tăcut, așteptând ca cuvintele ei să pătrundă în mintea tuturor.

— Toată viața ei, ne-a protejat, ne-a guvernat, ne-a iubit, ca regină și ca șefă a corpului din care fac parte, Războinicii Umbrelor. O făcea incognito de mult timp. Ați auzit cu toții de misteriosul ucigaș care ne-a decimat dușmanii. Ei bine, ea a fost.

Publicul nu a suflat un cuvânt, iar Amina a savurat acea tăcere.

— Pentru a fi mai eficientă, ea a decis să ia un filtru care i-a dat înapoi tinerețea pentru timpul misiunii…

Vocea îi tremura ușor.

— Știa că acest filtru o va conduce la mormânt, dar nu i-a păsat: noi eram poporul ei, era dispusă să sacrifice totul pentru noi. În acea seară, a băut o ultimă înghițitură de poțiune, conștientă că nu se va mai întoarce niciodată. Voia să-l omoare pe Kryss, moartea părea un preț acceptabil pentru ea în schimbul libertății noastre.

Amina s-a uitat la cadavrul care zăcea la picioarele ei. Carnea asta moartă nu mai era bunica ei. Acum, că ea se putea odihni

în pace, nu era mai mult decât un corp de gheață; Doubhée era în altă parte, în cele din urmă liber de orice obstacol.

— Acum aproape o lună, regina noastră și-a dat viața pentru noi, a spus ea. Nu a reușit în misiunea ei, și elful pe care urma să-l ucidă a spânzurat-o pe zidurile Salazarului și a trimis mesageri peste tot, astfel încât toată lumea ar ști că suveranul nostru a pierit la mâna lui și că putea dispune de corpul său după plăcerea lui. Și acest corp a rămas în posesia lui până în aceste ultime zile.

Gâtul ei a început să o ardă, dar tăcerea publicului a făcut-o să vorbească din nou.

— Nimeni n-a avut curajul s-o ia. După ce s-a întâmplat cu Țara Vântului, ne-am simțit slabi, incapabili să reacționăm. Am crezut că războiul era cu siguranță pierdut, și că tot ce trebuia să facem era să așteptăm moartea. Între timp, regina a continuat să se balanseze la capătul unei frânghii pe zidurile inamice.

Tânăra prințesă a respirat adânc. Cea mai grea parte urma.

— Dar refuz să-mi las armele jos. Asta m-a învățat bunica mea în acea noapte, când m-am dus singură în tabăra inamică. A vrut să ne dovedească că Kryss era doar un elf, și că, ca atare, putea fi învins. Și eu am crezut la fel.

A mers înainte un pic mai departe.

— Am fost la Salazar cu un erou pe nume Baol. Am câștigat acoperișul orașului și ne-am ridicat în fața soldaților inamici. Pentru că cineva trebuia s-o facă, pentru că am suferit prea mult. Răul ne-a pus unul împotriva celuilalt, ne-a făcut temători și suspicioși, dar răul nu mai există! Și nu este *nimic* inexorabil în ceea ce se întâmplă! Kryss e invincibil doar pentru că am încetat să mai luptăm! Cu toții! Mi-am făcut datoria și sunt doar o fată tânără. Am reușit să fur cel mai prețios trofeu al inamicului. Și dacă am făcut-o, este pentru că victoria este la îndemâna noastră!

Ecoul cuvintelor sale a rezonat în tot orașul.

— În acest război, toți suntem importanți, pentru că toți suntem amenințați. Fiecare dintre noi poate depăși frica, asta este ceea ce aceste vremuri tulburi cere de la noi. O vom îngropa pe regină. Suntem încă poporul său și tocmai de aceea îi vom urma exemplul. Zeii nu pot fi cu noi, dar ei nu sunt, de asemenea, nici cu Kryss: zeii sunt cu cei care iau sabia și o

mânuiesc până la ultima suflare pentru a se apăra pe ei și poporul lor.

Și-a scos pumnalul; Era încă roșu de sânge. Copleșită de oboseală și durere, ea uitase una dintre cele mai importante lecții pe care le-a învățat la Războinicii Umbrei: să aibă mereu grijă de armele ei. Dar chiar în acel moment, chiar și sângele uscat avea sens.

— Sunt cu regina! a țipat.

Câteva voci au fost auzite, curând unite de altele, până când întregul popor a strigat într-o singură voce: «Sunt cu regina!»

Amina, cu pumnul ridicat spre cer, a amestecat-o pe a ei cu cea a acelor sute de oameni care nu se mai temeau.

Kryss s-a prăbușit, cu genunchii și mâinile sprijinite de pământ. O tuse violentă i-a sfâșiat pieptul, împiedicându-l să respire. Preotul care stătea lângă el a încercat să-l ridice cu delicatețe.

— Majestate, dacă vreți să vă întoarceți în pat...

Kryss a găsit puterea să-l îndepărteze. A rămas la pământ, încercând cu disperare să-și controleze spasmele. Sub el creștea o pată de sânge.

Aerul era greu, încărcat cu mirosuri aromatice: fumigațiile de ierburi pe care preotul le pregătea în fiecare noapte pentru a încerca să elibereze crizele zilnice tot mai îngrijorătoare ale regelui. Uneori durere bruscă, alteori incapacitatea de a respira. Și acum tusea seacă și insidioasă care l-a făcut să scuipe sânge.

Kryss a reușit în cele din urmă să se ridice pe picioare și s-a uitat la preot cu o expresie de sfidare. Și-a șters repede buzele.

— De ce nu mă vindecă remediile tale?, a întrebat el cu reținere.

Preotul s-a uitat la el cu groază.

— Majestate, ați fost expus la o otravă careia nu-i cunosc natura și...

— O iei de la capăt cu otrava aia nenorocită? Nu e vorba de asta!

Strigătul i-a blocat respirația în piept, declanșând o nouă criză de tuse. Râdea de tuse, de sânge, râdea de durerea și sentimentul de moarte iminentă care uneori îl apicau noaptea când dintr-o dată nu mai putea respira. Ceea ce l-a înfuriat era

că această boală l-a făcut să pară slab în ochii supușilor săi și l-a făcut mai puțin eficient în luptă. Era timpul lui, momentul la care visa de atâția ani. Era la doar un pas departe de victorie, și nu se putea bucura pe deplin din cauza acestei boli misterioase care l-a afectat de zile întregi. Dar cel mai rău era copilăria acestor preoți incompetenți, care nu au înțeles nimic și au prezentat cele mai incredibile ipoteze.

— Ai dreptate, nu poate fi otravă..., a declarat preotul, fără convingere.

Nu, nu putea fi otrava pe care vrăjitoarea aia a inoculat-o în timpul duelului lor la pârâu! Era deja destul de iritant să știe că trupul său a fost furat din propriul oraș, nu ar fi putut accepta că i-ar fi putut contamina corpul său atletletic. I-a luat ani de zile să-l transforme într-o armă de luptă perfectă. De la o vârstă fragedă, el a absorbit doze mici din cele mai violente otrăvuri pentru a se imuniza împotriva lor. Și acum o simplă zgârietură îl distrugea!

— Domnul meu, dar am analizat o parte din sângele tău, și sunt urme de...

Kryss a dărâmat cu furie masa din centrul camerei. Micile creuzete umplute cu ierburi mocnite a căzut într-o explozie de scântei.

— Cum dorești, cum dorești, i-a șoptit preotul, îngrozit.

— Până acum, ierburile tale stupide nu au avut niciun efect: starea mea se înrăutățește pe zi ce trece. În curând nu voi mai putea împiedica oamenii să observe, iar acest lucru nu trebuie să se întâmple, cu orice preț!

Kryss s-a apropiat de preot și s-a uitat la el cu o privire de foc.

— La prima criză care mă surprinde în public, ți-am tăiat capul, a spus el cu voce joasă.

Preotul, cu fața palidă și umedă de sudoare, a dat din cap frenetic și a început să scotocească prin buzunarele tunicii lui ample. A scos o sticlă plină cu ierburi.

— Sunt sigur că acest lucru, dimpotrivă, vă va calma tusea..., s-a bâlbâit el.

Regele a luat sticla, a desfăcut-o și i-a înghițit cu furie conținutul.

— Și acum, pleacă de aici. Am treabă de făcut.

Preotul a ieșit din cameră, plecându-se tot mai mult.

Imediat după aceea, Kryss era însoțit de un soldat îmbrăcat în armura ușoară a elfilor, care s-a înclinat rapid în fața lui.

— Majestatea Voastră?

Câteva momente au fost suficiente pentru Kryss pentru a-și regăsi splendoarea.

— Stai jos și spune-mi totul.

Soldatul s-a supus și s-a așezat pe un scaun în fața lui.

— Am primit un mesaj din Orva, a spus el, privindu-l drept în ochi. Din Larshar, mai exact.

— Și de la cine ar putea veni? Nu permit nimănui să-mi trimită informații, a răspuns regele. Sper că e un fapt demn de atenția mea, Maghera.

Elful s-a mulțumit să-i dea un pergament. Kryss abia citise câteva rânduri în timp ce ochii îi ardeau de furie.

— Ceva grav trebuie să se fi întâmplat, foarte grav, a spus celălalt.

Kryss s-a ridicat și a început să pășească.

— Suntem la un deget distanță de victorie, a spus el.

— De fapt, Înălțimea Voastră, dacă am câștigat o victorie semnificativă, a fost doar prima bătălie.

— Cucerirea Marelui Pământ, cum îi spun acești oameni mizerabili, este aproape.

— În orice caz, este un obiectiv la îndemâna noastră. Dar dușmanii noștri știu acum ce-i așteaptă dacă îi învingem, iar rezistența va fi mult mai puternică decât pe Țara Vântului. Ca să nu mai spun că Marele Pământ are o semnificație diferită, pentru ei ca și pentru noi, și că ei nu ni-l vor ceda cu atât mai puțin. Dacă adăugăm la asta că boala și-a pierdut virulența...

Kryss a lovit cu pumnul în masă, uluindu-l pe Maghera. Moartea lui Lhyr a fost un secret pe care l-a discutat doar cu San și Amhal. Ca supușii săi să afle că un grup nesemnificativ de rebeli a reușit să-i înșele supravegherea l-ar face de rușine.

— Vom continua conform planului, spune el, lapidar.

— Majestate, dacă patria noastră e în pericol...

— Asta nu e patria noastră. Patria noastră e aici! Tună Kryss bătând cu piciorul în pământ. S-ar putea să pierd unul, doi, chiar și toate orașele din Mherar Thar, dar nu voi renunța la nici o piatră din Erak Maar.

— Alteța, tăierea podurilor cu patria înseamnă privarea noastră de un rezervor prețios de forțe.

— Ajunge! l-a întrerupt Kryss cu un gest imperios. Cucerirea Erak Maar este prioritatea noastră, și putem sacrifica orice altceva.

Maghera s-a uitat la el mult timp, și în cele din urmă a găsit puterea de a spune ce îi ardea buzele.

— Dacă nu intervenim, s-ar putea să nu mai avem o casă unde să ne întoarcem.

Kryss rânjește.

— N-am intenționat niciodată să merg acasă. Casa noastră este Erak Maar.

Au ieșit din portal în grupuri mici. Dezorientați, s-au uitat mai întâi în jur să înțeleagă unde sunt, și apoi au sfârșit prin a se uita la același lucru.

Ea era ultima. Mai întâi a fost un fulger alb, iar siluetele familiare ale tovarășilor săi s-au materializat treptat în lumina orbitoare. Înconjurați de copaci răsuciți, viță de vie și flori cărnoase. Poate n-a mers?

Și-a întors capul spre dreapta și a văzut apa curgând cât de departe vedea cu ochii. Saarul. Au sosit. Pe cealtă parte aștepta Erak Maar.

«Lumea Pământeană», s-a corectat Shyra.

S-a aplecat, a scos o bucată de pergament și o pană din geanta pe care o purta în jurul gâtului. Mesajul era concis. Avea puține de spus, și nu avea prea mult timp de pierdut în ceremonii.

«Trebuie să te văd. Războinicii mei și cu mine suntem în Lumea Pământeană.»

A ars încet pergamentul, a rostit descântecul cu o voce joasă și a șoptit numele destinatarului său: Adhara.

— Și acum? l-a întrebat unul dintre tovarășii săi.

— Acum ne luăm balaurii și traversăm Saarul. Ne vom rezolva datoriile cu Kryss o dată pentru totdeauna, a răspuns Shyra, privind deja dincolo de râul fără limite.

Partea a treia
MARVASH ȘI SHEIREEN

27
Pioni noi în joc

Când a ajuns în Ferjan, primul sat din Țara Apei primul pe care l-a găsit venind din Țara Vântului, Adhara a observat că oamenii se uitau ciudat la ea. Era neîncredere și frică în ochii lor. Șuvițele albe care i-au acoperit capul în ciuda vârstei sale fragede și ochiul sticlos cu siguranță au avut ceva de-a face cu asta.

În ciuda acestei atmosfere suspecte, un nou parfum plutea în aer. Acum când răul a încetat să existe, oamenii s-au întors la speranță. Viața s-a reluat timid și, deși unii au preferat să rămână în siguranță în intimitatea caselor lor, majoritatea sătenilor, dornici de contact uman, s-au reîntors treptat pe străzi.

Hanul era plin de clienți, și era chiar și un trubadur într-un colț care spunea o poveste cunoscută tuturor: cea a lui Nihal. Adhara a sufocat un râs amar. Știau acești oameni că totul era pe cale să se repete, că printre ei era un nou Sheireen și că Marvash nu erau departe?

În timp ce mergea la tejghea, o tăcere amenințătoare a căzut peste cameră. Zeci de ochi ostili au arătat spre ea.

— O supă și pâine neagră, a comandat aproape cu teamă.

Hangiul doar mormăia în barbă. Chelnerița, o tânără țărancă cu obraji roșii și păr auriu, era mai amabilă. I-a luat brațul și a dus-o într-un loc liber, puțin la o parte.

— O să ți le aduc chiar acum, a adăugat ea zâmbind în timp ce pleca spre bucătărie.

Adhara a inspectat locul. Singurele femei erau două nimfe la o masă, care nu păreau foarte confortabile. Cu toate acestea, nimeni nu s-a uitat la ele și nici nu le-a agresat. Lucrurile s-au îmbunătățit cu adevărat, a gândit Adhara: cu mai puțin de o lună înainte, o astfel de scenă ar fi fost de neconceput.

Și-a înghițit supa în grabă, a plătit și a mers la ieșire. Tânăra chelneriță a însoțit-o cu un zâmbet care i-a încălzit inima. A vorbit cu colegii ei pentru o lungă perioadă de timp doar pentru a obține informații practice, și murea să facă schimb de câteva cuvinte cu cineva. S-a gândit cu nostalgie la Amina, și la confidențele pe care le-au făcut.

— Supa a fost delicioasă, s-a aventurat, întorcându-se spre fată.

— Asta-i drept! De când epidemia s-a oprit, bucătarul nostru a început să ne gătească din nou mâncare bună, a răspuns ea veselă.

I-a confirmat ce a simțit când a intrat în sat: oamenii au îndrăznit să-și părăsească casele din nou, nu le mai era frică ca înainte.

— Nu mai suntem cine știe ce, așa că trebuie să ne ținem companie ca să nu fim prea deprimați. Chiar dacă, odată cu moartea reginei, moralul a scăzut un pic... Dar Amina, nepoata ei, a fost capabilă să ne dea curaj.

Și ea i-a repetat, cu ochii strălucind de admirație, discursul cu care tânăra prințesă a aprins mulțimea.

Adhara s-a simțit plină de bucurie. Amina. Amina ei, care părea să-și fi găsit în cele din urmă drumul și care a realizat chiar și o ispravă!

— Cuvintele sale au făcut înconjurul Lumii Pământene, iar gestul său ne-a fost un exemplu tuturor, concluzionează chelnerița.

Adhara zâmbește, tandru. Cine știe dacă ea însăși va fi la fel de curajoasă ca Amina când va veni timpul?

— Și spui că frontul a avansat spre Noul Enawar?, a întrebat ea.

Fata a dat din cap.

— S-ar putea să fi observat că oamenii se uitau la tine cu suspiciune. În ultimele zile, s-a zvonit că elfii zboară deasupra părții vestice a țării noastre. Și tu, ai ajuns aici pe un dragon pe jumătate negru, ca monștrii lor murdari înaripați...

Asta era cauza acestei neîncrederii.

— Nu-ți face griji, sunt unul dintre voi! a exclamat Adhara. Dragonul meu e așa pentru că a fost creat prin magie. Te asigur că este un animal extrem de blând și docil.

— Nu am nicio îndoială, dar cei care zboară pe aici cu siguranță nu sunt prieteni..., i-a șoptit fata.

Cineva a chemat-o din bucătărie.

— Vin! a țipat. Se spune că sunt soldați comandați de o femeie, s-a grăbit să încheie ea.

O strălucire s-a aprins în capul lui Adhara. Shyra trebuie să fi trecut deja granița cu Saar.

— Unde sunt?, a întrebat ea dintr-o suflare.

— Nu ştiu. Am auzit că zburau spre satul Jarea.

Adhara și-a scotocit prin geantă și i-a băgat o monedă de argint în mână.

— Mulțumesc, și mult noroc!

Apoi a fugit la Jamila.

Kryss a deschis ochii. Cortul era scăldat într-o lumină difuză. Erau deja zorile, și în acea noapte, de asemenea, nu a reușit să doarmă. Respira dureros, așa cum era mereu în ultima vreme. Obosit a apucat clopoțelul de lângă el și l-a scuturat puternic înainte de a cădea înapoi pe pat. Era imobilizat la pat de furia oarbă, și respirația i se scurta, cu cât îi creștea furia. De ce acum? De ce l-a trădat trupul atât de aproape de țel?

Moartea nu-l speria. Uitarea, mai degrabă, era cea de care s-a temut, și asta încă din copilărie.

Primul său contact cu moartea, l-a avut destul de tânăr, când boala i-a luat mama. Și-a amintit steagurile negre de la fereastră, mirosul camerei unde zăcea trupul său, plin de frumusețea ei aeriană. Era ea, și totuși nu mai era. Și înaintea acestui cadavru, care nu-l mai putea mângâia, săruta, consola, a simțit un gol incomensurabil în piept.

Tatăl său și-a găsit curând o femeie nouă, o elfă de care nu reușise niciodată să se atașeze și pe care o considera un uzurpator. Între timp, memoria mamei sale se decolora din ce în ce mai mult. La palat, toți păreau să o fi uitat deja, prea ocupați să laude harul noii regine, și chiar și în el imaginile ei s-au stins treptat.

Înainte de a fi prea târziu, el a desenat-o, și urmărind trăsăturile sale, cu lacrimi în ochi, a înțeles esența morții: o distanță infinită pe care numai memoria ar putea-o acoperi.

Atunci a luat decizia: dacă nu voia să dispară ca mama sa, dacă voia amintirea nemuritoare, singura permiză de pe acest pământ, trebuia să realizeze fapte mari. A vrut să-și vadă numele gravat lângă cele ale eroilor ale căror legende le-a citit, portretul său, imens, să fie lăsat în sala strămoșilor. Și după moartea lui, toți îl vor regreta și-l vor aminti ca fiind cel mai mare dintre toți regii.

Dar dacă boala ar fi prevalat acum, toate eforturile lui ar fi fost inutile. Eșecul era cel mai puternic antidot la trecerea în posteritate. Să mori în floarea vârstei, da, dar nu până nu-ți termini misiunea.

Preotul a intrat și s-a aplecat.

— Domnul meu...

S-a oprit când a văzut fața palidă și scobită a regelui, buzele purpurii și s-a grăbit să scoată o fiolă din buzunar. I-a turnat câteva picături în gură, iar corpul lui Kryss a fost zdruncinat de un sughiț. Apoi a încremenit, iar fața și-a recăpătat culorile.

Preotul a pus niște ierburi să ardă. Mirosul lor a umplut cortul și Kryss l-a inspirat profund.

— Stăpâne, trebuie să înfrunți evidentul: otrava ți-a atacat corpul.

Ochii lui Kryss au fulgerat. Măcar o dată, preotul nu s-a lăsat impresionat.

— Nu cred că ești pierdut, dar trebuie să ai grijă. Această iarnă aspră nu e potrivită corpului tău slăbit, nici greutăților pe care le înduri pe câmpul de luptă. De ce nu te duci acasă? Sau, cel puțin, de ce nu întrerupi campania până în primăvară, pentru a o relua când clima este mai blândă? Ar fi, de asemenea, o pauză binevenită pentru soldații noștri și aș putea avea grijă de tine...

Kryss a găsit puterea să-l prindă de gât.

— Îmi ceri să capitulez vierme mizerabil? Îmi ceri să fac un armistițiu? Dar nimic nu poate opri ceea ce fac, mă auzi! Nici oamenii, nici dragonii sau magicienii lor, nici măcar acest corp blestemat! Voi merge până la capăt, și numai atunci îmi voi acorda luxul de a mă odihni!

Și l-a îndepărtat furios.

— Viața ta e în joc, Domnul meu..., a murmurat preotul din nou.

— Nu îmi pasă. Tot ce mă interesează este realizarea planului meu, și dacă întârzii să acționez, în timp ce oamenii sunt încă dezorganizați și împărțiți, voi pierde avantajul. Îți cer un singur lucru: să mă pui pe picioare, atâta tot.

Preotul s-a uitat în jos.

— Du-te și adu-mi-l pe San, ordonă regelui, stând pe patul lui.

Când s-a îmbrăcat, San a venit înaintea lui. A intrat cu pas rapid și abia și-a plecat capul ca un semn de salut. Trăsăturile îi

erau trase, ochii încercănați, și părea slăbit. Kryss s-a gândit că arătându-i-l pe Ido îl va impulsiona; greșit, aparent, pentru că părea să-l mănânce din interior. La început, promisiunea pe care i-a făcut-o i-a apărut ca o armă extraordinară pentru a valorifica puterea Marvash-ului. Acum s-a dovedit a fi o sabie cu două tăișuri. Era nemulțumit de obsesia pe care i-o citea în ochi și risca să devină periculos.

— Nu dormeai? l-a întrebat, reprimând cu mare dificultate o criză de tuse.

— Nu dorm pentru că lupt. Pentru tine, a răspuns San tăios.

— Trebuie să te odihnești, astfel încât organismul tău să poată funcționa la maximul abilităților sale.

— Tocmai tu îmi spui asta, a răspuns San cu un zâmbet batjocoritor. Crezi că nu pot vedea în ce stare ești?

Kryss și-a contractat maxilarul.

— Te-am chemat să-ți spun că încă mai am nevoie de tine și de Amhal.

— Știi că sunt la dispoziția ta.

— Îmi concentrez eforturile pe cucerirea Marelui Pământ.

— Am văzut.

— Dar nu ai pus nici o întrebare.

— Nu m-ai luat cu tine pentru a discuta strategiile tale. Mă supun, punct, pactul a fost clar.

Kryss zâmbește cu înverșunare.

— Poate, dar de data asta vreau să explic: am nevoie de Marele Pământ. Noul Enawar are o valoare simbolică enormă pentru inamic, este capitala morală a Lumii Pământene. De aceea mă aștept ca adversarii noștri să-și concentreze majoritatea forțelor pentru a-l apăra.

— Sunt de acord, a comentat San sec.

— Bătălia va fi lungă și sângeroasă, iar dușmanii noștri nu vor renunța la eforturile lor.

— Spui ce e evident.

Kryss și-a strâns dinții atât de tare încât au scârțâit, dar din nou, s-a abținut.

— Vreau ca tu și Amhal să intrați în complex, escortați de cei mai buni soldați ai mei și de mine. Cunoașteți orașul, s-ar putea să știți să mă îndreptați spre un pasaj secret.

San a zâmbit.

— Ne supraestimezi: singuri, nu putem cuceri un oraș.

— Nu asta vă cer.

Kryss a tăcut pentru un moment pentru a da mai multă greutate cuvintelor sale.

— Odată înăuntru, a spus el, vom ridica un Ashkar. Atunci tu și Amhal veți invoca descântecul.

Zâmbetul lui San s-a stins.

— Imaginați-vă, a continuat Kryss apropiindu-se de el. Toți vor fi acolo, în linii, ocupați să lupte pentru salvarea lumii lor. Vor fi generali, poate chiar câțiva regi. Și tot ce trebuie să faci este să spui un cuvânt pentru a-i mătura pe toți până la ultimul.

San și-a coborât ușor capul, apoi l-a ridicat și s-a uitat fix în ochii regelui.

— Am călcat în picioare tot ce aveam mai drag pe lume; i-am trădat pe cei care m-au primit, m-am renegat pe mine și sângele meu, totul pentru Ido. Știi foarte bine că nu mă voi opri acum. O să te ascult.

Kryss zâmbește, mulțumit.

— Mă bucur că în sfârșit ți-ai dat seama că poți avea încredere în mine.

Fața suveranului se întunecă ușor.

— Dar nu sunt la fel de optimist în privința lui Amhal. Îl găsesc absent în ultima vreme. Ce părere ai despre asta?

— Că timpul lui este aproape. Talismanul nu mai funcționează ca mai înainte, și e pe cale să cedeze.

— Va ajunge până la sfârșit?

San a ridicat din umeri.

— Trebuie să ne mișcăm repede.

— Dacă totul merge conform planului, odată ce Marele Pământ va fi cucerit, va fi o joacă de copii. Și apoi tu ești cel care îl ghidează. Nu mă vei dezamăgi, știu asta.

— Este amintirea maestrului meu cea pe care nu o voi dezamăgi, a replicat San brutal.

Și a ieșit după o ușoară înclinare din cap în semn de la revedere.

28
Alianţe

Theana s-a trezit la prima lumina a zorilor. Mâinile legate la spate o dureau atroce, iar o linie roșie groasă îi marca pielea unde frânghia o tăiase. A încercat să se ridice, dar nu a putut face asta. Dintr-o dată, cineva a apucat-o violent de umăr, iar spatele i s-a lovit de trunchiul unui copac. San, stând în fața ei, a împins un castron între buzele ei, trăgându-i părul pentru a o forța să bea. Apa s-a repezit pe gâtul ei și i se prelingea pe bărbie.

Când a terminat, s-a uitat la răpitorul ei cu ură. Fusese capturată cu o zi înainte, în drum spre Laodamea, unde urma să aibă loc Consiliul.

Ea și escorta ei au fost atacate în timp ce dormeau. Strigătul balaurilor a sfâșiat cerul, și apoi flăcările au aprins întunericul. Elfii care patrulau în această zonă năvăliseră peste ei în tăcere ca umbrele. La lumina focului, Theana i-a văzut aruncându-se ca niște furii peste cei doi soldați și tăindu-le gâtul. Înainte de a putea evoca o vrajă de apărare, a fost lovit de o suliță. Liderul elfilor a recunoscut în ea Oficianta Supremă și a decis să-i cruțe viața ducându-o înapoi ca prizonieră în tabăra lui Kryss.

Dar acolo s-a întâlnit cu San, care l-a convins să i-o predea lui mai degrabă decât regelui.

Și acum Theana era acolo, neajutorată. Dacă măcar ar fi avut acces la magie, ar fi avut o șansă, dar sforile care o legau erau îmbibate cu o vrajă care i-a anulat puterile.

— De ce nu mă omori? a șuierat.

— Dacă ți-aș livra cadavrul fiarelor sălbatice din pădure, cine ar ști? Ești ca Doubhée: un simbol pentru poporul tău. Știi ce a făcut Kryss cu corpul ei...

Cu această amintire, Theana a simțit un val de furie invadând-o.

— Te voi conduce la el; va decide soarta ta el însuși. Dar mai întâi, vreau să-mi ofer luxul de a umili cu mâinile mele ultimul dintre cei mai mari oameni ai acestei lumi.

Theana tremura de furie. Fața lui San păstra o urmă a copilului care fusese; putea vedea încă în trăsăturile lui, în adâncul ochilor, acel băiat speriat și încăpățânat pe care l-a

întâlnit cu atâția ani în urmă și pe care îl protejase, în ciuda întunericului pe care-l detectase deja în el.

— Cum ai putut să...? i-a șoptit. Doubhée, Learco... Ți-au salvat viața. Fără ei, nici măcar n-ai fi aici. Și cum rămâne cu poporul tău, pentru care Ido s-a sacrificat?

San s-a uitat la ea.

— Îți interzic să-i pronunți numele!

— Îl pronunț, dimpotrivă. Nici măcar nu meriți să te gândești la el. L-ai trădat, și în cel mai rău mod.

San și-a scos sabia și i-a îndreptat-o spre gât. O picătură de sânge strălucea în vârful lamei.

— Nu știi nimic! Nu știi prin ce am trecut în acei ani, ce deșert a fost viața mea! Și mai presus de toate, nu știi nimic despre Ido, sau ce a însemnat el pentru mine.

Theana nu era impresionată. Ceea ce văzuse pe Țara Vântului i-a alunhat toată frica: murise deja acolo, în ziua în care nu a fost în stare să asigure salvarea poporului ei.

— Nu prea mult, fără îndoială, dacă ai inima să-l vinzi pe el, și memoria lui. Și în schimbul a ce, spune-mi: putere? Glorie?

San a zâmbit cu dispreț și și-a pus sabia în teacă.

— Îmi faci rău. Nu te-ai schimbat, în adâncul sufletului: ești încă fata proastă care erai atunci. Pentru el fac toate astea! Și în curând va fi din nou lângă mine.

Theana s-a uitat la el fără să înțeleagă, și apoi lumina a răsărit treptat în mintea ei.

— Nu poate să-ți fi promis..., a murmurat ea.

San izbucni cu un râs batjocoritor.

— Magia ta de gunoi nu poate concepe așa ceva, nu-i așa? Aceste reguli blestemate pe care ți le-ai dat, și pe care le urmezi prostește - să nu încalci ordinea naturii, să nu pervertești legile universului - sunt frâne inutile care înfierează puterea magică. Kryss reușește acolo unde tu nici măcar nu îndrăznești să te aventurezi.

— Nu e posibil, San. Morții nu se mai pot ridica.

— Asta spui tu. Kryss gândește diferit.

— Nu este o chestiune de formule interzise. Tiranul însuși nu a reușit: morții pe care i-a evocat pentru a-i înrola în armata sa nu au fost altceva decât umbre lipsite de voință. Cu toate acestea, el nu a avut nici o mustrare în utilizarea Magiei Interzise. Și

Yeshol, care și-a dedicat viața Breslei Asasinilor și visului prostesc de a-l readuce pe Aster la viață, a eșuat și el.

— *L-am văzut*!" a urlat San. Kryss mi l-a arătat, la jumătatea distanței dintre cele două lumi, și Ido m-a chemat, m-a recunoscut!

Theana a dat din cap. De data asta ea a zâmbit.

— De asta te-ai condamnat? De asta ne-ai exterminat? San, între această lume și cea a morților, există o barieră pe care nici cea mai puternică magie nu o poate trece. Doar morții se freacă de morți. Ce ți-a arătat Kryss este doar o iluzie: bunicul tău a încercat experimentul pentru a o vedea pe femeia pe care o iubea. S-a dus în abisul care ne separă de viața de apoi, dar nu a putut s-o aducă înapoi sau să i se alăture.

San, cu un salt, a apucat-o pe bătrână de gât și a lovit-o cu capul de copac.

— El *poate!* Mi-a promis asta! Mi-a promis că o să îl am pe Ido aproape de mine!

În jurul lui Theana, totul a devenit negru, și cu cât mai larg i s-au deschis ochii, cu atât mai încețoșată a devenit viziunea ei. Când a crezut că s-a terminat, San i-a dat drumul. Stând în fața ei, el a gâfâit, cu pumnii încleștați.

— Nu mă vei forța să te omor, nu vei reuși. Kryss te va face să-ți înghiți minciunile, a șuierat el printre dinți.

Și a plecat de lângă ea ca să se pregătească pentru plecarea ei.

Theana și-a masat gâtul, încercând să-și calmeze respirația.

— Tu ești cea care-și va vedea visul imposibil spulberat, spuse ea încet. Și apoi vei înțelege inutilitatea a tot ce ai făcut în ultimii ani.

Era prima dată când un Consiliu a avut loc în afara Noului Enawar. Chiar și în cele mai rele momente de boală, magicienii, conducătorii și generalii au continuat să se adune în capitală. Acum că Marele Pământ era sub asediu, părea mai prudent pentru ei să stea în Laodamea.

Printre conducătorii prezenți s-au numărat regina Calypso, regele Țării Stâncilor și Kalth. Era îngrijorare în ochii lor, și nu doar pentru că Theana nu a ieșit încă în față și nu exista nici o veste de la ea. Toți ochii erau pe un tânăr războinic elf cu părul

ras. Shyra. Lui Adhara i-a fost greu s-o bage înăuntru. Kalth a fost cel care a fost în cele din urmă de acord să participe la întâlnire.

— Măsori riscul la care ne expui, Adhara? Ești gata să juri pe viața ta că putem avea încredere în acest elf? Că ăsta nu e un spion al lui Kryss?

— Am luptat cot la cot în Orva, ea își urăște regele, a spus Adhara.

Și, în ciuda neîncrederii membrilor Consiliului, Kalth a decis să o creadă.

— Așa să fie. Avem nevoie de cineva care cunoaște bine inamicul.

Prima parte a întâlnirii a fost un interogatoriu de lungă durată. Ostilitatea era palpabilă, și în adâncul ei Adhara a înțeles-o: luni de zile, elfii au căutat să extermine toate rasele care trăiau în Lumea Pământeană, iar acum una dintre ei a cerut să stea printre liderii acelorași popoare, pretinzând că le oferă cooperarea sa. Dar Shyra fusese inteligentă.

A început prin a-și spune pe scurt povestea. Apoi a descris începuturile rezistenței și, în cele din urmă, lupta împotriva lui Larshar din Orva.

— Ceea ce înseamnă că orașul e în mâinile tale?

— Larshar atârnă de zidurile sale, a răspuns Shyra.

— Poți să-mi explici cum a ajuns Kryss aici dacă nu avea sprijinul poporului său?, a întrebat un general.

— L-a avut când a plecat, dar a trecut mult timp de atunci. De atunci, contactele sale cu patria sa s-au distanțat. Foametea domnește în Mherar Thar, și mulți cred că într-un astfel de caz locul unui rege este aproape de poporul său, și nu departe de casă, irosind resursele într-un război inutil.

— Vrei să spui că orașul lui natal nu-l mai urmează?

Shyra a dat din cap.

— Oamenii sunt cu noi. Dacă se întoarce, Kryss nu va fi binevenit.

O tăcere suspectă a căzut asupra Consiliului. Cu toate acestea, Adhara a făcut tot ce a putut. A spus partea din poveste despre ea, explicând că datorită lui Shyra boala a fost depășită.

— Uite, știu că elfii și oamenii se evită unii pe alții de secole, a spus Shyra. Și mai știu și ce diferențe ne despart, ce conflicte

marchează trecutul nostru comun. Credeți că mi-a fost ușor să am încredere în Adhara? Sau, mai rău, să traverseze portalul și apoi Saarul să vină aici? Voi fi sinceră: sunt indiferentă la soarta voastră. Nu suntem din aceeași rasă și trăim pe pământuri îndepărtate. Dar astăzi avem un adversar comun. Kryss nu este doar inamicul tuturor popoarelor din Lumea Pământeană, ci și al elfilor înșiși. A provocat un război fratricid care ne-a pus unul împotriva celuilalt, vecini împotriva vecinilor, sate împotriva satelor. Din cauza lui, frații s-au omorât între ei, înțelegeți ce înseamnă asta? V-am spus povestea mea, dar mulți alții, ca mine, i-au pierdut pe cei pe care i-au iubit. În numele acestei comunități de durere vă cer să vă uniți forțele. Vă pot ajuta să-l învingeți pe Kryss, pot să vă pun soldații mei în slujba voastră și toate cunoștințelor poporului meu. Și mă puteți ajuta să-l învinge aici, înainte să se întoarcă la Orva puternic de la cucerirea unei lumi care nu ne mai aparține de mult timp și care a devenit a voastră.

A tăcut o clipă.

— Ne vom uni doar în acest scop. Când totul se va termina, toată lumea se va întoarce de unde a venit. Nu am nici o pretenție cu privire la Erak Maar, sau mai degrabă Lumea Pământeană, la fel ca majoritatea oamenilor mei. Nebunia ne-a făcut să credem în cuvintele lui Kryss. Ceea ce a spus părea nobil, corect și frumos, și ne-a făcut să ne simțim importanți. Mai presus de toate, în vremurile întunecate și decadente în care trăiam, ne-a dat speranță. Dar visul s-a transformat într-un coșmar. Nu mai vrem pământul vostru, nu la prețul ăsta. Ne place mirosul de Orva, casele sale din lemn și oceanul care o scaldă. Mherar Thar nu a fost Țara Lacrimilor pentru o lungă perioadă de timp, și nu ne-am simți ca acasă în altă parte. Pe scurt, cred că ar fi o prostie să nu ne aliem. Împreună, îl putem opri pe Kryss.

O tăcere gânditoare a salutat aceste ultime cuvinte. Calypso a fost prima care a spart-o:

— Cu ceva timp în urmă, din cauza epidemiei, oamenii și nimfele au devenit dușmani. Ne-au măcelărit pentru sângele nostru, și am învățat să ne temem de ei, chiar să îi urâm. Dar o femeie ne-a convins să ne unim forțele din nou, să învingem ura pentru a căuta împreună o soluție la acest rău care ne ucidea pe toți. Și am reușit, am restabilit pacea între popoarele noastre.

De aceea cred că trebuie să lăsăm prejudecățile deoparte. Dacă Shyra ar fi vrut să ne facă rău, ar fi făcut-o deja.

Regina nimfelor a indicat adunarea.

— În această cameră sunt adunați bărbații și femeile care conduc Lumea Pământeană. I-ar fi fost ușor să decapiteze rezistența împotriva elfilor dintr-o singură lovitură. Și totuși a venit neînarmată și și-a deschis inima pentru noi. Sunt convinsă că ne putem baza pe ea. În plus, Lumea Pământeană e în agonie, nu avem prea multe de pierdut...

S-a oprit ușor, apoi a ridicat mâna.

— Am încredere, conchide ea cu hotărâre.

O a doua mână a urmat-o imediat pe a ei. Era a lui Kalth.

— Calypso a vorbit bine, a comentat tânărul rege. Shyra e sinceră, o simt. Și eu am încredere.

Pentru câteva momente, nicio mână nu părea pregătită să se unească cu primele două. Apoi, timid, au urmat alții, până când numărul mâinilor întinse a prevalat.

— Consiliul a deliberat: Shyra va lupta alături de noi, a afirmat Kalth.

Apoi s-a uitat la public.

— Trebuie să definim strategia.

Discuția nu a fost nici foarte lungă, nici foarte plină de viață: era acum clar pentru toată lumea că Kryss căuta să cucerească Marele Pământ și era la fel de evident că Noul Enawar nu ar trebui să cadă în mâinile sale cu orice preț.

— Este capitala Lumii noastre Pământene, bastionul suprem al civilizației noastre. Și este, de asemenea, singurul oraș care a rezistat bolii, spune Kalth. Să-l pierdem ar fi ca și cum ne-am pierde pe noi înșine. Prin urmare, trebuie să ne concentrăm toate forțele militare acolo, fără, desigur, să uităm granițele sensibile ale Țării Vântului.

Shyra a dat din cap. Kalth s-a întors apoi spre Adhara.

— În ultimul Consiliu, ne-ai spus că vei avea grijă de Marvash, dar în sfârșit te-ai întors la noi. Cu, sunt de acord, un cadou de mare valoare, a adăugat el cu un zâmbet. Ne poți spune, totuși, ce se întâmplă cu misiunea ta?

Adhara știa că în adunare puțini credeau în această poveste a lui Sheireen. Nihal a rămas pentru toți Consacratul. Restul erau doar legende, bune doar pentru Oficianta Supremă. Dar nu conta. Fata era convinsă că are un rol crucial de jucat în această

scenă. Așa că le-a vorbit în liniște despre misiunea pe care și-a asumat-o pentru a obține Pumnalul Phenor. Fără să le dezvăluie ce intenționa să facă cu prețiosul artefact.

— Cred că acest pumnal este arma de care aveam nevoie pentru a-l învinge pe Marvash, arma destinată Sheireenului care sunt.

— Și acum? a întrebat Kalth.

Adhara și-a înghițit saliva.

— Acum am de gând să merg în căutarea lui Amhal și San și să fac ceea ce trebuie să fac.

— Singură?, a întrebat Calypso.

— Sunt singura care-i poate învinge.

— Dacă ți se întâmplă ceva?

— Este destinul meu: Thenaar mă va proteja până când mă voi afla în fața lui Marvash. Și apoi, ori îi omor, ori ei sunt cei care mă vor ucide.

Adhara se ura să mintă așa, dar a trebuit să plece singură, pentru a-l salva pe Amhal. Oricine altcineva ar fi căutat doar să-l elimine.

Întâlnirea a fost suspendată, și toți s-au întors încet la camerele lor. În timp ce Adhara părăsea camera, a simțit o mână strângându-i brațul. Lângă ea stătea Shyra, trăsăturile trase.

— Știi că te confrunți cu o moarte sigură, nu-i așa? a spus ea direct. De ce ai mințit?

Adhara a târât-o repede afară. S-au trezit pe meterezele lovite de vântul rece de la începutul serii. Luna era voalată de o manta groasă de nori.

— Am motivele mele pentru a nu dezvălui întregul adevăr, a spus ea, verificând că nimeni nu o poate auzi. Dar le cunoști și am crezut că ai înțeles.

Shyra s-a uitat la ea.

— Ți-am spus deja ce cred, a răspuns ea.

— Exact. Toată lumea gândește așa cum gândești tu. Dar eu sunt Sheireen: voi salva această lume, în felul meu.

— Nu sunt aici să te opresc să o faci.

Adhara nu se aștepta la acest răspuns.

— De ce, atunci?, a întrebat ea, nedumerită.

— Pentru că vreau să vin cu tine.

29
Începutul

Asediul a început câteva zile mai târziu, dar Noul Enawar se aștepta la asta. Din ziua în care Amina s-a întors cu trupul lui Doubée și și-a ținut discursul, întregul popor se pregătise doar pentru luptă.

Din vârful zidurilor orașului, armata inamică putea fi deja văzută, ca o linie neagră din ce în ce mai groasă la orizont. Apăsa asupra orașului ca o amenințare inevitabilă, dar nu a mai inspirat aceeași teroare pentru locuitorii săi. După ce s-a întâmplat cu Țara Vântului, după boală și, mai presus de toate, după întreprinderea Aminei, frica nu a mai părut să-i aibă în stăpânire. S-au apropiat de abis, iar acest lucru i-a eliberat: moartea devenise o prezență zilnică pe care în cele din urmă o îmblânziseră.

Totul s-a întâmplat foarte repede. Cu o noapte înainte, locuitorii orașului au adormit gândindu-se că Kryss era încă departe, iar a doua zi au fost treziți de bătaia berbecilor care încercau să forțeze porțile.

Elfii erau sub zidurile lor. Dar în ținuturile încă libere, oamenii erau gata să-i întâmpine.

Amhal și-a privit imaginea reflectată în oglindă. Nu a mai făcut acest lucru de o lungă perioadă de timp. Odată cu umanitatea sa, această formă de conștiință de sine a dispărut, de asemenea. Să se uite la el însuși nu avea nici un sens, din moment ce trupul său nu era acum decât un plic gol.

În acea dimineață, dimpotrivă, s-a observat cu atenție. Ca în fiecare dimineață, timp de câteva zile, avea inima grea. Insensibilitatea nu venea imediat la trezirea sa; dimpotrivă, în fiecare dimineață întârzia mai mult să-i ia în stăpânire sufletul. Noaptea, a târât în urma ei o procesiune nesfârșită de dureri și pasiuni, și memoria arzătoare a acestei fete. Amhal a încetat să se mai mintă. Să viseze la Sheireen era atât înfricoșător, cât și foarte drăguț. Din gaura neagră a pieptului său au apărut treptat bucăți de memorie. Moliciunea buzelor sale, senzația părului său sub degete, tumultul simțurilor sale când a sărutat-o în acea noapte în Makrat.

O dorea din nou.

O dorea cu disperare.

Oglinda i-a trimis înapoi imaginea unei fețe scobite, cu ochii voalați, absenți. Nu s-a recunoscut. Aceste luni lungi de luptă l-au schimbat iremediabil. În centrul pieptului său gol strălucea medalionul, a cărui lumină pulsa încet la ritmul inimii sale. O inimă care a continuat să sângereze, noapte de noapte, consumată de pasiuni pe care nu le-a putut calma.

A strâns marginile medalionului între degete, și a simțit că nu se mișca. Se agățase ferm de piept, tentaculele lui fine plonjându-i în carne.

În scurt timp, va uita din nou, insensibilitatea îl va învălui ca un balsam, și va putea deveni Marvash din nou pentru o zi. Dar a simțit adesea în mijlocul bătăliei, sau mai rău, după aceea vina oribilă care locuise în el toată copilăria și până în ziua în care l-a ucis pe Neor, în acea zi care i-a pecetluit definitiv soarta. Amintirea a ceea ce s-a întâmplat în acea zi în Țara Vântului se insinua în faldurile indiferenței sale, săpând tranșee din ce în ce mai adânci, deschizând în el prăpastii de teroare. Încă putea controla în continuare aceste senzații, dar pentru cât timp?

Și, mai chinuitor, o parte din el a început să-și dorească să o simtă din nou. S-o simtă și ce însemna ea pentru el. Pentru a începe să trăiască din nou, într-un cuvânt, în ciuda suferinței pe care acest lucru l-a implicat. Cu toate acestea, San l-a asigurat că în cele din urmă își va accepta adevărata natură. Că în timp va învăța să distrugă și să ucidă nu numai fără durere, ci și cu plăcere. Și atunci de ce cel mai dulce fruct pe care l-a gustat în cei 18 ani de viață, insensibilitatea oferită de Kryss, a părut dintr-o dată la fel de amar ca fierea?

Cortul s-a deschis pe San.

— Ofensiva a început. Kryss va pleca în curând în oraș și va trebui să-l însoțim.

Amhal a dat din cap.

— Mă pregătesc și voi fi alături de tine.

San a ieșit fără un cuvânt. În acel moment, Amhal a simțit în cele din urmă efectul medalionului cum îl prinde. Sentimentele sale au dispărut, conștiința lui de sine a scăzut, pentru a ceda în fața singurei dorințe de a se supune. Marvashul din el a preluat din nou controlul și fostul Amhal s-a retras. A mai rămas doar o amintire vagă, ca un miros dulce în aer.

Adhara.

S-a ridicat vioi și și-a luat paloșul. Incertitudinea a dispărut.
A venit timpul să intre în luptă.

Adhara și-a îmbrăcat hainele obișnuite. Nu s-a obișnuit niciodată cu armura, convinsă că nu face altceva decât să-i încetinească mișcările. A luat o sabie pentru primele etape ale luptei, atunci când va trebui să-și croiască drum printre dușmani pentru a-l găsi pe Amhal. Dar ceea ce conta cu adevărat era pumnalul. L-a scos ușor din geantă, ca pe o relicvă, și l-a legat cu grijă de curea.

Peste tot în jurul ei, pământul tremura, aerul vibra de țipete. Era un miros dulce și grețos de moarte și război.

Ea și Shyra plecaseră noaptea la Noul Enawar, pe spatele lui Jamila. Tovarășii elfului li se vor alătura mai târziu, împreună cu trupele Lumii Pământene. Odată ce au intrat în oraș, s-au amestecat cu soldații și au așteptat. Până dimineață.

Adhara s-a dus să se alăture Shyrei în cortul ei. Abia a recunoscut-o. Purta armura elfilor: o armură ușoară, cu mâneci largi, două banderole care ajungea la cot și cizme înalte până la coapsă. Dar în centrul armurii sale era pictată emblema pe care Lumea Pământeană a decis să o poarte în timpul acestui război: un cerc care înconjoară alte opt mai mici, fiecare de o culoare diferită - albastru, negru, gri, maro, alb, azuriu, roșu și auriu. Culorile celor opt pietre ale Talismanului Puterii. Un coif cu o rază de fulger completa echipamentul său. Îmbrăcată astfel, ea era în același timp impunătoare, teribilă și magnifică. O creatură născută pentru luptă.

— Eşti gata? a întrebat.

Adhara a simțit cum îi sare inima din piept.

— Da, a dat din cap.

Kryss a observat câmpul de luptă din vârful unui mic deal din fața orașului. Cerul era aprins, frigul mușca. Zăpada nu era departe. Pe un fundal de nori grei, balauri și dragoni se intersectau, în jeturi mari de flacără. Pe pământ, sute de ființe abia mai mari decât furnicile se repezeau una la alta. Privită de sus, scena era incredibil de tăcută și avea farmecul fascinant al morții.

«Ei luptă pentru mine, doar pentru mine», și-a spus regele, cu pieptul copleșit de emoție.

În acea dimineață, el a avut o nouă criză de tuse, și de data aceasta respirația lui s-a blocat pentru o perioadă interminabilă. În ciuda protestelor preotului, el și-a părăsit cortul ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat: era ziua lui, cea care avea să-i facă gloria eternă și totul trebuia să fie perfect.

Privirea lui a fost atrasă de o mișcare din dreapta lui. Un batalion de oameni precedat de patru dragoni uriași i-au interceptat pe ai lui. Soldații săi, luați prin surprindere, s-au dispersat. Cu zâmbetul pe buze, Kryss i-a privit pe oameni începând un nou atac. Și-a imaginat ce se întâmplă în capetele acestor biete ființe naive: cu siguranță au crezut că au câștigat un avantaj. În realitate, el a mizat pe această manevră. Voia ca trupele Lumii Pământene să le alunge pe ale sale, ca acești proști să creadă că aveau victoria în mâinile lor. Astfel, ei vor fi mai numeroși în oraș în momentul începerii celui de-al doilea holocaust purificator. Dar în timp ce primul, pe Pământul Vântului, a fost în esență o demonstrație de putere, acesta ar sigila rezultatul conflictului.

San și Amhal au venit să stea lângă el. S-a uitat la ei. Amândoi erau testați, amândoi roși de proprii demoni. Dar nici asta nu conta. Tot ce trebuia să facă era să rămână în viață până la sfârșitul acestui război. Apoi, el va găsi o modalitate de a scăpa de ei.

— Domnul meu, suntem cu toții aici, a spus magicianul.

Kryss a zâmbit și a coborât gluga hainei sale pe față. Ceilalți l-au imitat, un grup de aproximativ treizeci de siluete, acoperite în acest răsărit sângeros.

— Înainte! a ordonat regele.

Și, ca un singur om, și-au îndemnat caii și au atacat orașul.

Moarte și sânge, sânge și moarte. Și apoi zăpada, care în curând a început să cadă în mici fulgi care s-au topit în noroiul de pe pământ.

Mirosul, mai presus de toate, era insuportabil. Era din nou războiul, cel pe care l-au cântat miturile și căruia i s-a dedicat Nihal, cel pe care copiii l-au simulat continuu pe străzi în vremuri de pace. Cu toate acestea, nu era nimic eroic sau sacru

în aceste strigăte sfâșietoare, în aceste corpuri dezmembrate și mutilate.

Adhara s-a mișcat ca un automat, copleșită de groază. În ciuda repulsiei sale, corpul său a continuat să-și îndeplinească datoria. S-a supus ordinului pe care Observatorii l-au întipărit în carnea ei încă de la nașterea sa. Pe câmpul de luptă, ea a devenit o armă forjată pentru luptă, un Sheireen.

Shyra, alături de ea, era o adevărată furie. Condus de un dans mortal, toporul său a descris arcuri neîncetate în aerul înghețat, alungând zăpada care continua să cadă ușor. Dar, deși amândoi erau prinse în luptă, nu și-au uitat scopul: Amhal și San, până acum invizibili.

— E imposibil să nu fie acolo, Kryss nu poate face nimic fără ei, a gâfâit Shyra.

— Ce vrei să spui?

— Ceva nu e în regulă.

Siluetele cu glugă au ajuns sub ziduri.

— E aici?

San pipăia perete.

— Da, a confirmat, plecând să elibereze pasajul.

Amhal a avansat încet. El era sursa informațiilor.

— Este un pasaj pe care tinerii recruți îl folosesc pentru a intra și a ieși din oraș după cum doresc. Se furișează acolo seara să-și găsească iubita și se întoarc la căderea nopții, a explicat el în timp ce plănuiau atacul.

Ceva îl ținea pe loc, o senzație ciudată în piept. Și-a pus mâinile pe piatră, a ezitat.

San l-a împins într-o dispoziție proastă.

— Nu avem toată ziua, urlă el.

A fost suficient pentru el să forțeze un pic, și o ușă secretă alunecă în perete, dezvăluind un tunel îngust cufundat în întuneric.

Kryss a chicotit.

— După tine, spuse el.

Shyra a fugit de-a lungul incintei, doborând toți dușmanii care îi stăteau în cale. Părea invincibilă, ca și cum ar fi fost animată

de un foc mistic care i-a dat putere supraumană. Lui Adhara i-a fost greu s-o urmărească.

— Nu prea am înțeles ce căutăm, a spus ea, când elful s-a oprit în cele din urmă.

— Kryss e încă implicat în luptă. Îi place să fie cu soldații săi și, deși nu-mi place să recunosc, este un războinic remarcabil. Și astăzi el nu este acolo, și eu, de asemenea, nu-i văd pe San și Amhal, care sunt cei mai curajoși doi luptători din armata sa. În plus, și-a lăsat oamenii să fie atacați din spate, și te asigur că o asemenea faptă nu-i e caracteristică. Nu, ascunde ceva: este o capcană, sau cel puțin o diversiune.

Adhara a simțit un fior alergându-i pe coloana vertebrală.

— Crezi că sunt în altă parte?

— Cred că au un plan, un plan pentru a intra. Amintește-ți un singur lucru: Kryss este capabil să distruge toți locuitorii din teritoriile pe care le deține într-o singură lovitură ...

— Dar el nu posedă Marele Pământ, obiectat Adhara.

— Pentru moment, i-a șoptit Shyra, oferindu-i o privire elocventă.

Adhara a înghețat. Nu! Nu ca acolo. Nu putea suporta să vadă oamenii cum dispar din nou ca și cum nu ar fi existat.

— Să mergem, a spus ea, deschizând calea.

Ușa secretă era întredeschisă. Shyra a împins-o cu un umăr și a apărut un tunel îngust.

— Ai auzit de pasajul ăla?

Adhara a dat din cap.

— Crezi că au venit pe acolo?, a întrebat ea.

Știa deja răspunsul.

Shyra s-a strecurat în întuneric, Adhara pe urmele ei. De îndată ce au fost înăuntru, sunetele bătăliei s-au stins. De acum înainte, războiul care avea loc afară nu mai era treaba lor, deoarece nu fusese niciodată treaba lui San, Amhal sau Kryss. De la început, ers o altă bătălie care era jucată între ei.

Shyra a înghețat brusc și a luat-o pe Adhara de umeri.

— Separați, sunt mai slabi.

Fata părea să nu înțeleagă.

— Marvashii. Nu îți pot face față decât împreună, de aceea sunt doi. Deci, orice s-ar întâmpla cu mine, ai grijă de Amhal.

Du-l unde vrei, departe de celălalt Marvash, și du-te cu el. În regulă?

— Shyra, e misiunea mea, eu sunt cea care a decis vreau să o realizez, și refuz asta...

— Oprește-te, o întrerupe elful. Ai făcut o alegere, aceea de a-ți iubi dușmanul. Nu mai contează câți oameni trebuie să moară. Tot ce contează e decizia pe care ai luat-o. Ești doar tu și cu el, m-ai auzit?

Adhara a dat din cap încet. A simțit în mod clar că totul era pe cale să se termine, și la fel de clar, că ea nu o va mai vedea pe Shyra din nou.

— Nu muri, a murmurat ea.

— Nici măcar nu mă gândesc la asta, zâmbește tânăra elfă cu înverșunare. În orice caz, nu până nu-mi răzbun sora.

Apoi s-a uitat la ea grav.

— Îți doresc din toată inima succes în schimbarea istoriei.

Și și-au reluat cursa.

30
Prevestirea

Intrarea în oraș a trecut aproape neobservată. Oamenii capabili de luptă au fost trimiși pe front; femeile și copiii au fost adăpostiți în altă parte.

«Nu contează, vor muri cu toții în curând», spuse Kryss în timp ce merge pe străzi cu escorta lui. În timp ce traversau pasajul secret, a avut un nou acces de tuse. Trebuia să se miște repede: nu mai avea mult timp.

«Dar dacă totul merge conform planului de astăzi - și *totul va merge conform planului* - victoria va fi la îndemână», își spuse el cu convingere.

S-au refugiat într-un palat părăsit. Trei soldați au rămas afară să blocheze ușa; ceilalți s-au încuiat într-o cameră de zi mare la parter.

— Va fi bine aici, a spus regele.

Imediat, doi soldați au venit în față și au pus o ladă la pământ. Magicianul a deschis-o și a scos un obelisc metalic mic cu baza triunghiulară.

Kryss exulta în interior.

— Grăbeşte-te! a exclamat.

Obeliscul a fost ridicat în mijlocul camerei. Magicianul a scos un flacon din buzunar, a turnat lichidul pe care îl conținea pe bază și a inițiat ritualul. Regele a urmărit cel mai mic dintre gesturile sale, fascinat, și, în același timp, agitat de o nerăbdare care i-a luat respirația. I s-a părut că timpul se scurgea cu încetinitorul, că magicianul uitase gesturile și le efectua cu indolență epuizantă. Dintr-o dată, o mână care se odihnea pe umărul lui l-a făcut să tremure. San.

— Ce doreşti? a mormăit.

— Mai întâi, trebuie să vorbim.

Dintr-o dată, țipete înăbușite au sunat în spatele ușii.

— La naiba! a înjurat Kryss. Vezi cine e! a ordonat gărzii sale.

— Nu pe tine te caută, a spus San, trăgându-și sabia. Îl caută pe el, a adăugat el, uitându-se la Amhal, ale cărui mâini, prinse de sabia lui enormă, tremurau ușor.

— Am nevoie de tine aici, a insistat Kryss.

San l-a privit aproape cu dispreț.

— E Sheireen. Vrei s-o dea în bară?

Kryss și-a mușcat buzele.

— Fă-o repede, atunci.

Cei doi Marvash au fugit, cu Amhal în frunte. S-a aruncat în holul care ducea la ușă, urmat îndeaproape de San. În timp ce treceau pragul, jumătate-elful a simțit aerul mișcându-se imperceptibil lângă el. S-a aplecat la timp: toporul descrise un cerc mare deasupra capului. A ripostat întorcându-se pe călcâie, împărțind spațiul din jurul lui cu sabia, dar nu a ajuns decât la goliciune. Când s-a ridicat în poziția de atac, atacatorul l-a înfruntat: un elf, îmbrăcat în armură identică cu cea a soldaților lui Kryss. Doar simbolul de pe pieptul lui era diferit: era Talismanul Puterii, emblema inamicului.

San se holba la adversarul său. Avea brațe și picioare puternice, aproape prea mult pentru un elf. Cu toate acestea, proporțiile ei erau într-adevăr cele ale oamenilor din rasa ei, și a fost chiar ceva grațios în figura ei, aproape feminin.

— Cine ești tu?, a întrebat el.

Celălalt și-a scos coiful și l-a aruncat.

Lui San i-a fost greu s-o recunoască. S-a schimbat incredibil.

— Ia te uită... trădătorul!

— Mai bine, să zicem că mi-am găsit calea. Dacă există un trădător aici, tu ești acela.

— Foarte bine, a recunoscut San. Dar se pare că și tu ai ales să-ți renegi oamenii, la fel ca mine.

— Eu, poporul meu, îl salvez, a răspuns elful.

— Asta vom vedea. Credeam că te ascunzi ca un șobolan cu niște lași. N-ai mai făcut nimic de când nu te-ai mai luptat cu mine.

— Șobolanii au luat Orva înapoi.

Fața lui Shyra emana dispreț, iar San a recunoscut acum în aspectul ei feroce tânăra preoteasă a lui Sherraar care luptase în rândurile armatei lui Kryss. Întotdeauna a privit-o ca pe un războinic excelent: puternică, hotărâtă, nemiloasă. Dar i-a descoperit imediat slăbiciunea. Deoarece el însuși nu se putea elibera de amintirea maestrului său, Shyra era bolnavă după sora sa. Și în plus, Lhyr o pierduse.

— Nu mă interesează poveștile tale cu elfi.

— Da, e adevărat, lupți doar pentru profitul tău.

Shyra și-a coborât toporul, zâmbind.

— Văd că interesele noastre converg. Lasă-mă să trec. Nu te caut pe tine.

— Îmi ceri ceva ce nu pot face.

Shyra își flutură toporul din nou, cu fața distorsionată de o ferocitate neobosită.

— Râzi de nenorocitul ăla și mereu ai râs de el. Lasă-mă să-l omor. Atunci vei face tot ce vrei.

— Nenorocitul ăsta e cheia obținerii a ceea ce vreau. Îmi pare rău, dar nu te pot lăsa să-l omori, presupunând că poți.

Elful și-a învârtit încet arma.

— Vrei să spui că trebuie să-ți tai capul mai întâi?

San lasă să iasă un pic de râs.

— Asta e ceva ce nu vei putea face niciodată.

— Vom vedea..., a spus Shyra.

Și s-a aruncat spre el, strigând, cu toporul ridicat să-și puncteze lovitura. San nu a tresărit. A așteptat în liniște până în ultimul moment să-l pareze ridicând sabia. La contactul lamelor, au sărit scântei.

Shyra știa puterea adversarului ei, și ea știa că pentru a-l învinge trebuia să-și folosească toate resursele. Corpul său a început să danseze în aer, ca toporul său. Modul său elegant de luptă, fluid, contrasta cu forța sălbatică a lui San, care dădea brutal lovitură după lovitură. În timp ce arma lui Shyra era cea a unui estet, o preoteasă pentru care crima nu era niciodată un scop, ci un mijloc, a lui era cea a unui măcelar.

Toporul elfului s-a ciocnit invariabil cu bariera sabiei negre și, în ciuda eforturilor lui Shyra de a-și modifica unghiul de atac, San a continuat să pareze fiecare dintre atacurile sale fără să se retragă un pad.

Și a zâmbit, sigur pe el.

«Ce-i dă această încredere?», s-a întrebat Shyra.

Un ultim schimb, și apoi s-au despărțit. Shyra gâfâia, în timp ce respirația lui San era constantă.

— Te cunosc bine, ai crescut sub comanda mea, i-a spus el. Poate că impresionezi soldații obișnuiți, sau gunoaiele care s-au alăturat micii tale rebeliuni, dar eu lupt de mai mult timp decât tine. Acum e rândul meu să mă joc.

A intrat imediat în atac. În primul rând, o lovitură puternică de sus în jos. Shyra a reușit s-o pareze și a lovit imediat sabia inamică pentru a deschide un pasaj. A încercat să-l exploateze

cu o lovitură largă, dar San imediat și-a închis garda, împingându-i înapoi toporul. În același gest, s-a întors împotriva sa și a îndreptat spre flancul ei. Shyra s-a răsucit brusc, dar sabia neagră a tras încă o dungă lungă și roșie chiar sub armura sa. O rană superficială, din fericire.

— Să nu crezi că mi-a scăpat: doar că îmi place să mă joc, chicotește San.

Și-a trecut mâna cu mănuși peste lama neagră, și-a dus degetele la buze și i-a gustat sângele cu aviditate.

Shyra a sărit înainte și erau din nou topor împotriva sabiei. De data aceasta, elful a încercat să-și mărească viteza de atac, și cu o fentă, a reușit să-l dezechilibreze pe San. Rapidă ca fulgerul, a țintit spre burta lui; San s-a răsucit, dar lama i-a tăiat coapsa.

Marvash își duse mâna la rană cu o grimasă de durere.

— De data asta, chiar începi să mă enervezi, a șuierat.

Lupta a fost reluată, mai violentă. Shyra a fost rănită din nou, la braț și apoi la picior. Erau doar zgârieturi, dar au dat măsura prăpastiei care a separat-o de adversar.

«El este un Marvash, iar eu sunt doar o mică preoteasă», s-a gândit ea cu disperare. A scuturat capul pentru a alunga acel gând, a strâns arma mai greu și s-a învârtit, despicând aerul din fața ei. O nouă linie roșie a apărut pe coapsa lui San.

«El poate fi un Marvash, dar este singur, complicele său se luptă cu Adhara. Și, în orice caz, ura mea îmi va da victoria.»

Imaginea surorii ei așa cum era înainte ca Kryss să intre în viața lor i-a apărut în fața ochilor. Era forța de care avea nevoie, singura cu care putea spera să învingă un dușman atât de superior ei.

A urmat o luptă lungă, în mijlocul scânteilor care au apărut în contact cu cele două lame. Dar San a rămas un zid impenetrabil, o barieră ridicată între ea și răzbunarea ei.

Atunci l-a văzut. Stând în spatele ușii, nemișcat în strălucirea frumuseții lui, la fel de strălucitor ca în ziua blestemată când a decis să se bazeze pe puterea cuvintelor lui. Kryss.

Tânărul rege s-a uitat la ea, a recunoscut-o, dar nu părea surprins sau speriat. În ochii lui splendizi nu era altceva decât supărare.

Shyra a țipat cu toată forța plămânilor, întărită de furie. Strângându-și toporul, a lovit adversarul cu o violență teribilă, o

lovitură atât de previzibil că nu a avut nici o șansă de a-și atinge ținta, dar cel puțin l-a făcut să se clatine. Pentru o clipă, drumul era liber, nu mai era nici un obstacol între ea și rege. Doar câțiva soldați în spatele lui, dar dacă ea ar fi fost suficient de rapidă – și virulența urii ei i-ar fi dat aripi la picioare – niciunul dintre ei nu ar fi avut timp să intervină.

«După asta, s-ar putea să mă omoare. În sfârșit te voi găsi, Lhyr, cu capul ucigașului tău în mâinile mele.»

A strâns toporul, a sărit în aer, iar oroarea bruscă care i-a umplut ochii lui Kryss era extrem de dulce.

O lamă i-a întrerupt saltul la mijlocul drumului. Dacă nu a simțit sabia tăindu-i carnea, a simțit-o alunecând din corpul ei, luând cu ea ultima ei putere. O sabie de cristal negru, sabia lui Sheireen.

«Shevraar, de ce mă trădezi?» s-a gândit ea cu disperare și uimire, în același timp, căzând la pământ.

S-a prosternat la picioarele lui Kryss, cu degetele încleștate pe podeaua de marmură. În câmpul său vizual, erau doar cizmele inamicului său.

A durut teribil, dar chiar mai mult decât rănirea, înfrângerea era cea care a ars-o. Și gândul de a nu-și putea răzbuna sora.

Kryss a întors-o brusc cu piciorul, și s-a uitat la ea gâfâind, căutând aer. Expresia lui era disprețuitoare. Shyra a închis ochii.

— Ce faci aici? Credeam că Larshar a rezolvat treburile de mult timp.

În jurul lui Shyra, totul a devenit neclar, în timp ce o răceală mortală s-a răspândit de la degete la tot corpul. «De ce trebuie să se termine așa?» s-a gândit ea, cu furie infinită.

Kryss s-a aplecat peste ea, i-a apucat obrajii între degete și a strâns.

— Ce faci aici?

Dintr-o dată, o viziune s-a suprapus peste fața plină de ură a regelui. Ultimul cadou al lui Shevraar. Shyra a zâmbit.

— Nu va mai rămâne nimic din ceea ce ai construit, a murmurat ea, privindu-l drept în ochi. Ai obosit degeaba, pentru că în curând tot ce ai avut, sau ai crezut că ai, va dispărea.

— Ce știi tu despre asta? a replicat Kryss cu o grimasă.

— O văd clar, așa cum te văd acum, a răspuns preoteasa, fără să se oprească din zâmbit. Nimeni nu-și va aminti de tine, Kryss, nimeni.

Regele i-a strâns obrajii mai tare. Apoi, cu un gest rapid, și-a scos pumnalul.

— Taci! a țipat, înfigându-i lama în piept.

Dar chiar și atunci, Shyra a continuat să zâmbească; și cu acel zâmbet și-a luat rămas bun de la Lumea Pământeană.

Kryss, cu ochii plini de furie, a continuat să se uite la ea.

— Nimic nu mă poate opri, a scuipat-o în față.

Apoi s-a ridicat și s-a întors spre San.

— Ești gata?

Adhara a avansat încet spre sala mare a clădirii impunătoare. Nu-și amintea acest palat, nu fusese niciodată acolo. Poate că a fost pur și simplu casa unui lord bogat, plecat.

«În această cameră îl voi salva pe Amhal, sau voi muri încercând.»

Peretele din spate era străpuns de șase arcade, aranjate pe două rânduri. Cea de-a doua se deschidea spre o galerie, accesată de o scară largă, ascunsă în spatele celor trei arcade inferioare. Peste tot, stuc bogat, ornamente din aur masiv, un spectacol de opulență care sfida starea actuală a Lumii Pământene. Era un lux care vorbea de o altă eră, de un alt loc. Multe fresce acopereau pereții. Corpuri musculoase, înghețate în poziții plastice, eroi în luptă. În centru, Adhara a văzut-o pe Nihal. Legenda ei era cea pe care o spuneau acești pereți. Istoria era pe cale să se repete, așa a fost timp de milenii. Un nou Marvash și un nou Sheireen.

«Voi rupe acest ciclu», și-a promis Adhara.

Ea a strâns garda sabiei ei, cu mâna metalică, rece, sub cea de carne, umedă, tremurând.

Un sunet de pași pe marmură.

Departe, mai întâi, apoi din ce în ce mai aproape; exagerat de ecou.

Era o umbră neagră. A traversat un colț al galeriei și s-a năpustit pe scări.

Adharei îi bătea inima. Nu l-a mai văzut din ziua în care a murit Adrass. Între timp s-au întâmplat multe și ea nu mai era aceeași. Când a luptat împotriva lui în Ținuturile Necunoscute, era încă o tânără îngrijorată, care tocmai își luase rămas bun de la tatăl ei. Acum era femeie.

L-a observat, înfășurat în faldurile mantiei sale, care a dezvăluit și ascuns la rândul său trupul său slab și torturat.

S-a oprit în mijlocul camerei într-o poziție de apărare. S-a schimbat? Exista vreun semn în el că nu era prea târziu, că ea nu a venit tot acest drum degeaba?

Cu stomacul strâns de emoție, Adhara i-a studiat fața, tot mai emaciată, mâinile nervoase, privirea stinsă. Nu trăda nici o expresie.

Medalionul era invizibil; Probabil l-a ascuns sub armura de piele.

— Nu vreau să mă lupt cu tine, a spus ea, cu vocea tremurând. Predă-te. Știu cum să-ți smulg medalionul și să te fac să devii cine erai.

Amhal se uita la ea cu ochii goliți de expresie.

— Eu sunt Marvash, tu ești Sheireen. Între mine și tine, nu poate fi decât război.

Adhara și-a înghițit saliva.

— Între mine și tine, mai era ceva, multe alte lucruri, și știu că-ți amintești asta.

Tânărul a rămas nemișcat și tăcut. Dar o strălucire furtunoasă i-a trecut prin ochi, ca un fulger de conștiință.

— Predă-te și lasă-mă să te salvez, a insistat Adhara, coborându-și sabia.

Amhal era la fel de rapid ca fulgerul. A atacat-o cu o fantă, la care Adhara a ripostat imediat cu o paradă.

— Ceea ce sunt astăzi este ceea ce am visat mereu să fiu. O ființă lipsită de emoții, sentimente, surdă la durere și bucurie: o armă, doar o armă, murmură Amhal.

În timp ce lupta, Adhara a simțit mângâierea respirației lui pe gât. Erau intolerabil de apropiați.

— Nu vreau să fiu salvat, a adăugat tânărul.

Adhara a închis ochii și a tras din ea puterea de care avea nevoie. I-a redeschis, s-a îndepărtat de el sărind înapoi și și-a ajustat strânsoarea de sabie.

— În acest caz, nu-mi dai de ales, spuse ea cu durere.

31
Recompensa lui San

San stătea nemișcat în fața lui Kryss.

Regele gâfâia, dar era imposibil de știut dacă era din cauza furiei sau a bolii care revenea.

— Te-am întrebat dacă ești pregătit, a șuierat el.

— Nu voi face nimic din ce-mi ceri să fac.

A vorbit cu un calm extrem, calmul condamnatului la moarte conștient de faptul că a trecut linia.

Pupilele lui Kryss s-au dilatat de furie.

— Ce ai spus?

— Te urmăresc ca pe un câine credincios de ani de zile, supunându-mă celor mai mici ordine ale tale. Și tot ce am în schimbul negării mele de sine este o umbră.

— Știi pactul nostru, a replicat regele, ochii înghițiți de sânge. Ia-l pe Amhal și fă ce am comandat!

— Îl vreau pe Ido, aici și acum! a strigat San, lângă el.

Kryss și-a contractat maxilarul. Îi era greu să contine.

— O să-l primești mâine. Evocă această nenorocită de vrajă, și îl voi face să apară în fața ochilor tăi.

— Nu vreau o umbră. Vreau să fie în carne și oase, vreau ceea ce mi-ai promis.

— Repet că îl vei avea imediat ce îți vei îndeplini misiunea. Trebuie să mai rămână doar elfi în lume, m-ai auzit? Doar atunci când oamenii, nimfele și piticii au fost exterminați, Ido va fi liber.

— Și se va întoarce pe acest pământ exact cum a fost odată? a insistat San din nou.

Deși se prefăcea că nu dă greutate cuvintelor sale, Theana i-a insuflat o îndoială sâcâitoare în minte. Dacă Kryss l-a mințit tot timpul? Ce se întâmplă dacă nu exista într-adevăr nici o modalitate de a trece linia dintre viață și moarte? Poate că regele elfilor pur și simplu intenționa să scape de el odată ce Lumea Pământeană era distrusă, fără să-și țină promisiunea.

— Desigur. Ți-am dat cuvântul meu.

— Nu mă minți.

Kryss a avut un gest de nerăbdare.

— Te-am mințit vreodată?

San s-a uitat la el în tăcere.

— Îl vreau pe Ido acum, a șuierat. Nu mai am încredere în tine, elf nenorocit. Am văzut cu ochii mei setea de putere care te arde, și cred că depășește cu mult simțul onoarei și cuvântul dat. De aceea îți ofer o înțelegere corectă. Până acum, m-am dedicat în întregime slujirii tale. Trebuie să-mi întorci favoarea: dacă nu mi-l dai pe Ido, aici, chiar acum, nu voi evoca magia de care ai nevoie pentru a anihila oamenii de pe Marele Pământ.

— Nu poți să îmi ceri asta, a protestat Kryss, cu fruntea scăldată de sudoare.

— Atunci nu te mai baza pe mine, amenință San ridicând vocea.

Kryss tremura. Nenorocitul ăsta i-a pus spatele la zid, nu avea de ales. Pierderea lui în timpul bătăliei finale ar fi făcut ca toate eforturile sale să fie în zadar.

— Foarte bine, a cedat, întorcându-se spre Tyrash. Fă ce trebuie să faci.

— Stăpâne, am încercat deja să-ți explic că...

— Fă ce trebuie să faci!

— Nu există nici o garanție că...

Regele l-a apucat de gât și i-a îndreptat sabia spre jugulară.

— Ți-ai făcut treaba aici, nu mai am nevoie de tine. Dacă nu mă asculți, te omor.

— Domnul meu... N-am încercat niciodată... E doar teorie... Aș putea muri...

— Dacă nu o faci, cu siguranță vei muri, răcnrște Kryss.

L-a eliberat pe magician, care s-a prăbușit la pământ. Tyrash s-a ridicat, îngrozit. San nu și-a putut lua ochii de la el.

«L-ai auzit? Acest lucru nu este posibil, ceea ce Kryss a promis nu este posibil. Exact cum a spus vrăjitoarea aia bătrână. Breasla s-a înșelat, Sennar s-a înșelat, toți s-au înșelat: nu ne întoarcem de la moarte», a spus o voce interioară perfidă.

Magicianul i-a adresat regelui o ultimă rugăciune tăcută, dar nu era nici măcar o umbră de milă în ochii săi de gheață. Cu un oftat, Tyrash a deschis mica pungă care conținea pământul din mormântul lui Ido și a turnat-o pe pământul din jurul lui. Tot ce a mai rămas din pitic în această lume era acolo, în acel praf care acum desena un cerc în jurul bătrânului. San nu și-a putut reține lacrimile. Și-a plecat capul pentru a-și ascunde suferința în ochii acelor oameni care nu o puteau înțelege.

Tyrash s-a apropiat de el. A scos din curea un mic cuțitaș similar cu cele pe care toți magicienii elfi le purtau la ei și i-a luat mâna dreaptă. A făcut o mică incizie și a colectat sângele într-o cană de aur.

Apoi s-a întors în interiorul cercului, cu privirea unui om condamnat. S-a aplecat, a pus cana în fața lui și s-a tăiat la mână. Apoi și-a amestecat sângele cu cel al lui San pronunțând o incantație.

Cu cana strânsă între degete, a ezitat.

— Amintiți-vă de familia mea din Orva; mi-ai promis pământ, dă-i-l, a spus el.

Regele a dat din cap într-un gest iritat.

Magicianul a închis ochii și a început să recite descântecul, mai întâi încet, apoi tot mai puternic și mai puternic. O Formulă Interzisă, San a recunoscut ritmul. Fără a se întrerupe, Tyrash a turnat sânge în centrul cercului, și o lumină neagră a țâșnit.

San și-a ținut respirația. Momentul pe care l-a așteptat atât de mult a sosit. După atât de multă așteptare, atât de multă rătăcire, totul avea în sfârșit sens. Doar sunetul cuvintelor lui Tyrash a rezonat în capul lui, fața lui din ce în ce mai inspirată, din ce în ce mai puțin prezentă în sine. Lumina neagră creștea, învăluindu-i corpul cu flăcări înalte și întunecate. A început să urle, dar era acum la fel de posedat de puterea magiei pe care a evocat-o, și strigătele sale au dat frazelor de descântec accente guturale și inumane, accente de moarte.

— Ido! urla San în speranța că afecțiunea lui va ilumina calea care i-ar aduce maestrul din întuneric înapoi la el.

În mijlocul flăcărilor negre care au devorat carnea lui Tyrash, a apărut treptat o formă, care a înlocuit figura lungă a magicianului, mistuită de acest foc de nestins. Picioare îndesate, un trunchi musculos, păr lung. San și-a simțit inima explodându-i în piept.

— Ido! a strigat cu voce gâtuită, cu mâinile întinse spre vechiul său maestru. Te rog să mă ierţi! Dar acum sunt aici cu tine! Ai văzut asta? Am pus totul la loc! A trebuit să-mi vând sufletul ca să ajung aici, dar te-am adus înapoi!, a spus el între lacrimi.

Ido i-a zâmbit, cu un zâmbet trist și obosit. Buzele lui s-au mișcat, dar nu a ieșit niciun sunet de pe ele. Cu toate acestea, San a înțeles.

«De ce...?»

Dintr-o dată, flăcările negre s-au ridicat, trosnit până la tavan ca și cum ar fi vrut să consume totul, și o grimasă de durere a denaturat fața lui Ido. Într-o clipă s-a transformat în a lui Tyrash, de asemenea devastat de suferință. Cele două siluete s-au suprapus, membrele uneia amestecându-se în cele ale celeilalte într-un hibrid monstruos, care s-a contorsionat în mijlocul flăcării, gemând.

— Nu, nu! San a țipat.

Foarte curând, nu a mai rămas nimic uman în grămada de carne care flutura în fața lui. Focul a fost stins, și tot ce a rămas era această ființă deformată, care se zbătea, rostind strigăte care înghețau sufletul.

Soldații au țipat, Kryss a rămas paralizat. San a căzut în genunchi, cu privirea fixată pe creatura josnică. Mai era ceva din Ido acolo? Și-a condamnat maestrul la o soartă atât de atroce?

Copleșit de groază, și-a luat sabia și, răspunzând rugăminții mute a monstrului, s-a aruncat asupra lui, strigând. Și-a băgat lama în membrele sale deformate iar și iar. Sângele negru și putred a început să roadă cristalul, dar San nu s-a oprit. El a lovit în timp ce gemea, în timp ce o voce continua să repete eșecul său.

Și-a coborât arma doar când și-a dat seama că creatura nu se mai mișca. S-a uitat la ea o clipă, nemișcat, gâfâind, disperat. S-a terminat.

Apoi privirea lui s-a întors spre Kryss. Era vina lui. E numai vina lui. L-a înșelat, l-a folosit. Promițându-i imposibilul.

Regele era nemișcat ca o statuie. De la înălțimea frumuseții sale perfecte, s-a uitat la el cu o compasiune simulată, pentru a-i arăta cât de nefericit era.

San s-a aruncat spre el, răcnind.

— Luați-l! a ordonat regelui.

O mulțime de mâini l-au înconjurat, l-au controlat, l-au aruncat la pământ. San a încercat să se elibereze, și ar fi făcut-o dacă cineva nu i-ar fi trecut ceva în jurul gâtului, ceva care a aruncat întreaga cameră într-o lumină roșie.

Kryss s-a uitat la jumătate-elful din genunchi în fața lui, cu capul plecat. La gât atârna un medalion negru, de formă alungită, împodobit cu o piatră roșie cu străluciri sinistre.

— Poate credeai că nu am un plan de rezervă?, a spus el, înclinându-se spre el cu un râs îngâmfat. Desigur, aș fi preferat ca descântecul să funcționeze, și în afară de asta, am vrut să încerc. Dacă l-ai fi avut pe Ido al tău, m-ai fi ascultat până la capăt fără să te plângu. Din păcate, am fost forțat să te vrăjesc.

A atins medalionul cu vârful degetelor.

— Știu, nu te voi ține sub controlul meu prea mult timp. Ești un temperament care nu se îndoaie ușor, nu ca acea Lhyr, nici ca Amhal. Maxim o săptămână, după ce mi-au spus magicienii mei. Dar mă voi asigura că e de ajuns. Și apoi, dacă nu am avea timp să-i exterminăm pe toți, măcar mi-ar lăsa plăcerea de a trece supraviețuitorii prin sabia mea.

Se ghemuiește la înălțimea lui.

— Să știi că e nevoie de o voință de fier ca să reușești, iar a mea a fost mai puternică decât a ta. Marvashii înșiși nu mă pot opri.

Un zâmbet de triumf a apărut pe buzele lui.

— Și acum, ridică-te! a exclamat, ridicându-se. Găsește-mi partenerul tău blestemat și ștergeți-i imediat pe toți locuitorii acestui pământ!

Regele a mers încet spre obeliscul unde destinul său glorios urma să fie împlinit. A mângâiat ușor suprafața metalică, așteptând să audă cizmele lui San răsunând pe pământ spre ieșire. Fără niciun rezultat.

— M-ai auzit sau nu? a țipat când s-a întors.

San era încă la pământ cu capul în jos.

Capturat de o presimțire obscură, Kryss s-a întors spre el. Abia când era aproape, San a ridicat capul. Ochii lui erau roșii, ca întotdeauna în primele momente când medalionul a pus stăpânire pe cineva. Dar fața lui nu era cea a cuiva care a abdicat la voința lui: era distorsionata de un zâmbet crud și disperat.

— Ai avea nevoie de... mult mai mult... decât atât... pentru a stăpâni... mânia mea..., a scandat el dureros, cu mâna încleștată pe garda sabiei sale.

Kryss era paralizat de surpriză și frică. Nu era posibil. Era absolut imposibil pentru oricine să reziste la o astfel de descântec puternic!

San i-a dat imediat dovada contrară. El a ridicat încet mâna la medalion, ca și cum ar fi costul unui efort imens, și, cu un gest, l-a smuls din inima lui.

— Atacați-l, atacați-l! a strigat Kryss, isteric.

Soldații săi, împietriți de teroarea oarbă, nu au reacționat imediat.

San era foarte rapid. A sărit în picioare, cu sabia pe jumătate roasă în mână, și s-a aruncat asupra regelui elfilor. Un paznic a intervenit în ultima secundă, dar i-a tăiat capul dintr-o lovitură. Un alt elf avansat, apoi altul, și altul. San i-a eliminat unul câte unul, râzând ca un dement.

— Nu te aștepta să scapi! vocifera, pentru Kryss. Capul tău va fi ultimul pe care mi-l voi permite!

32
Adhara și Amhal

Modul de lupta al lui Amhal s-a schimbat dramatic de la ultima lor ciocnire. Nu era o nouă siguranță în mișcările sale. Cine știe câți oameni a străpuns sabia lui de atunci?

S-a aruncat imediat asupra ei, sabia lui s-a întins într-o fantă precisă și criminală. Adhara a plecat la timp, dar a schimbat rapid traiectoria loviturii sale. Consternată, s-a refugiat în spatele unei bariere magice, pe care Amhal a încercat de mai multe ori să o rupă înainte de a renunța.

Acum, în fața ei, el o studia, cu paloșul lui uriaș în poziția de pază, respirația liniștită. Acest schimb violent de lovituri nu părea să-l fi obosit. Mușchii lui Adhara, pe de altă parte, erau dureroși. Știa de ce. Ea calibrase fiecare lovitură, și-a reținut forța. Amhal lovea pentru a o ucide, ea lovea pentru a-l dezarma.

«Nu pot evita să-l rănesc», a gândit ea, strângându-și degetele metalice mai tare pe garda ei.

S-a uitat la mâinile negre ale lui Amhal, ținându-și sabia. Erau zdruncinate de un ușor tremur, iar țesătura mănușii stângi plutea la nivelul ultimelor două degete.

«El este încă acolo, în spatele acestei măști, acest tremur este o dovadă a acestui lucru», și-a spus Adhara.

Ea a scos un strigăt și a sărit înainte, țintind exact mâinile lui. Amhal, i-a parat lovitura fără dificultate, și-a răsucit sabia enormă și a atins-o cu o fantă largă.

Adhara a simțit că oțelul i-a mușcat umărul și a reușit să se retragă înainte ca lama să se adâncească. Un râuleț sângeros a urmat calea armei adversarului său. S-a întors la distanța sigură încleștându-și dinții.

— În ultimele luni, tot ce am făcut a fost să lupt. Chiar crezi că te poți opune, goliciunii pe care o am în inimă? De aceea puterea mea e mai mare decât a ta: nu mi-e frică să ucid, vreau să ucid.

Imediat, Amhal a mormăit o formulă și arma lui a strălucit cu reflexii negre. A fluturat-o în față și s-a repezit din nou la Adhara. După câteva secunde de panică, memoria i-a venit în ajutor. Și-a desprins mâna metalică de gardă, a interpus-o între ea și Amhal și a blocat lama adversă. Fulgere negre au explodat

peste tot în jurul lor, în timp ce o lumină purpurie sclipea de la degetele ei. Supunându-se ordinului său tăcut, ea a absorbit fulgerele lui Amhal și lama lui s-a stins. Adhara s-a clătinat și s-a îndepărtat ținându-și încheietura mâinii. Puterea Formulei Interzise pe care tocmai o neutralizase avea ecou în tot brațul ei, și tremura de durere. Când s-a uitat în sus, a surprins o strălucire de dezamăgire la Amhal.

— Poate că ți-ai petrecut tot timpul omorând, dar și eu m-am antrenat, spuse ea cu un zâmbet trist.

A ridicat din nou mâna și a închis ochii. Fulgerele negre pe care le absorbise au ieșit din degete, amestecate cu flăcări purpurii intense. Lumina a luat forma unei lame, a unei lame forjate în magie și energie.

Ochii lui Amhal s-au luminat pentru o clipă, iar Adhara a văzut verdele pur și clar care a captivat-o de la prima lor întâlnire.

Și-a încrucișat noua lamă și sabia pe care o ținea în mâna dreaptă în fața pieptului.

— Ne putem opri oricând vrei, nu trebuie să luptăm.

Amhal i-a mușcat buzele nervos. În sfârșit o reacție umană. Adhara și-a reluat speranța. Că totul se poate opri aici, că a fost suficient acest duel scurt pentru a pune capăt acestei lupte fără sens.

— Sunt doar o sabie, arma cu care Freithar distruge această lume pentru a reaminti altor zei de existența lui.

Auzindu-l pronunțându-se acest nume interzis, Adhara era plină de un fior de groază.

— Aceasta este ceea ce am fost conduși să credem: că facem parte dintr-un plan mai mare decât noi înșine, că nu avem de ales, dar nu este așa!

— Ce naivă ești, a răspuns el cu calm olimpian.

— Naivul ești tu, care ai crezut că mă poți șterge cu un simplu medalion. Care a crezut că era suficient să renunțe la a fi om pentru a deveni un Marvash. Dar tu nu ești Marvash, și nu vei fi niciodată: poți deveni Amhal din nou, trebuie doar să vrei! a plâns ea.

S-a aruncat spre el, i-a blocat lama sabiei între ale ei și a încercat să o rupă strângând cu toată puterea ei. Fața lui Amhal aproape că a atins-o pe a lui. Privirea lui era voalată, dar pupilele sale tremurau într-un efort suprem de a părea absent, în încercarea disperată de a înăbuși ceea ce fusese și încă era.

Adhara a insistat, cu mâna ei de metal agitată de tremur, încleștată pe gardă, mușchii întinși ca frânghiile, inflamați de efort. Apoi Amhal a scos un urlet furios. Și-a eliberat sabia împingând-o în jos, pentru a forța menghina creată de Adhara. A lui Sheireen a căzut la pământ, și tot ce a rămas era lama luminoasă. Un cuvânt, unic, dar terifiant, a rezonat în cameră, și un glob de argint de lumină a explodat din palma lui Amhal. Adhara abia l-a evitat, sărind înapoi. Descântecul a săpat o prăpastie în peretele din spatele ei, și Adhara a fugit să se ascundă în spatele unei coloane.

— Pleacă de acolo! tună Amhal.

Din nou un glob de argint, din nou pietre și ornamente care au zburat în bucăți, spulberate de puterea atacului.

«E bine dacă e supărat, e un semn bun, înseamnă că puterea talismanului scade», s-a gândit Adhara, amețită de impactul detunăturii.

Următoarea lovitură a rupt coloana, forțând-o să iasă la vedere. O piruetă, și și-a recuperat sabia. Cu lama ei de lumină, ea a dezintegrat ultimul glob pe care Amhal l-a aruncat spre ea și a atacat din nou. De data asta, nu s-a reținut. A lovit simultan la dreapta și la stânga, căutând prin toate mijloacele să-și dezarmeze adversarul. Dintr-o dată, oțelul lamei sale s-a întâlnit cu metalul ușor al armurii. Lama a tăiat curelele de piele care au alunecat, dezvăluind pielea goală a lui Amhal. Adhara nu s-a oprit. Și-a dus la capăt mișcarea, observând cu plăcere mușchii lui Amhal care se contractau de durere, rana care s-a deschis încet, sângele translucid care i-a udat lama. Și dorința de moarte și anihilare i-a umplut tâmplele. Această dorință a oprit-o.

«Nu», s-a gândit ea. «Nu!»

Amhal s-a scufundat sub lovitură, cu o mână pe burtă; Adhara s-a întors spre el.

«Ce am făcut?», își spuse ea cu groază în timp ce încerca să evalueze gravitatea rănii.

— Amhal, Amhal! a țipat.

Tânărul a ridicat capul, cu un zâmbet feroce pe față. Înainte ca ea să aibă timp să reacționeze, el a lovit-o, și Adhara a văzut moartea venind. A fost nevoie de doar o secundă de milă pentru a pierde.

«Această poveste nu se putea încheia altfel», a spus o voce în timp ce privea sabia avansând spre inima ei cu încetinitorul. «Este scris în soarta Lumii Pământene că unul dintre voi trebuie să moară, și acela ești tu.»

Poate că durerea a făcut lovitura imprecisă, dar sabia lui Amhal nu și-a atins ținta. S-a înfipt doar în mâna de metal, pe care i-a smuls-o din braț. Lama de lumină s-a stins, în timp ce bucata de metal cădea zăngănind în celălalt capăt al camerei. Adhara s-a îndepărtat, cu ciotul apăsat pe piept.

— Cât de naivă ești, a repetat Amhal.

Dar de data asta, vocea lui vibra de furie și disperare.

— Crezi că mă poți învinge cu mila ta ? Nu așa se sfârșește povestea, a adăugat el, îndoindu-se, cu mâna încleștată pe stomac.

— Amhal, a șoptit Adhara în timp ce mergea spre el.

— Liniște! a strigat, cu fața distorsionată de furie. Nu-mi pasă de compasiunea ta!

Adhara a încercat din nou să vadă rana pe care i-a provocat-o, dar el a acoperit-o cu brațul. În orice caz, nu a pierdut mult sânge, ceea ce a însemnat, probabil, că nu era atât de gravă.

— Amhal, hai să terminăm cu asta, chiar acum. Nu vreau să mă mai lupt, l-a implorat.

— Încetează cu prostiile! a strigat din nou. Ce vrei să spui? Amhal e mort, a plecat! Amhal nu mai există!

— Nu, este încă acolo, dimpotrivă, am auzit-o în cuvintele tale, furia ta însăși o dovedește...

Fața lui palidă era acoperită de transpirație. Părea să se lupte cu o parte din el.

— Te înșeli, a spus el cu o voce obosită, ca și cum discuția ar fi necesitat un efort teribil.

— Amhal..., gemu ea din nou.

— Vrei dovezi? Dovada este că i-am exterminat pe toți locuitorii din Țara Vântului dintr-o singură lovitură. Tot ce trebuia să fac era să spun un cuvânt. Și nu simt nicio remușcare.

S-a ridicat și și-a ridicat mâna la piept, cu privirea brusc mai sigură.

— Și nici eu nu am simțit nimic făcând asta, a adăugat el, uitându-se la ea cu un aer de sfidare. Inima mea a fost la fel de calmă ca acum.

El râde încet, cu un râs în curând sufocat de un zgomot.

Atunci Adhara l-a văzut, o strălucire palidă care pulsa sub cămașa lui ușor întredeschisă. Medalionul blestemat, sursa tuturor relelor.

— Nici măcar tu nu crezi, spuse ea, în timp ce te îndreaptă spre el.

Paradă, fantă, eschivă, paradă... Baletul muritor a fost reluat, în timp ce spațiul s-a umplut de scântei produse de frecarea lamelor lor. Cu fiecare lovitură, Amhal urla, și fiecare nou atac i-a umplut ochii cu furie mai oarbă, cu disperare mai profundă.

Adhara era epuizată, iar dorința de moarte care o cuprinsese puțin mai devreme s-a întors să pună presiune pe piept. În timp ce lupta, acest instinct antic a invitat-o să uite de ea însăși și de alegerea ei, i-a șoptit să renunțe și a continuat să repete cuvintele lui Amhal: «Nu simt nicio remușcare», sugerându-i: «El este pierdut pentru totdeauna, nu există nici o cale de întoarcere posibilă după ceea ce a făcut, nu mai există răscumpărare. Doar moarte.»

Cu toate acestea, Adhara nu a cedat. Ea și-a păstrat ochii fixați în cei ai băiatului, în tot ceea ce a rămas omenesc în el, mintea ei s-a concentrat pe amintirile scurtelor momente fericite pe care soarta le-a acordat.

O lovitură în coapsă a făcut-o să-și piardă echilibrul, iar Amhal a profitat. O lovitură puternică, laterală. Adhara a văzut lama sabiei ruptă în două. Doar evocând o barieră magică fragilă a reușit să-și salveze viața, blocând tăișul armei inamice.

S-a întors din nou la distanța sigură. Fiecare fibră din corpul său a implorat-o să renunțe, să se prăbușească pe pământ și să renunțe.

Amhal a râs, dar râsul lui s-a transformat din nou într-un geamăt de durere. Și-a luat capul în mâini, apoi s-a uitat la ea cu disperare.

— De ce-mi faci asta? De ce mă faci să-mi amintesc, să simt? Tot ce vreau este să nu mai existe!

Plângea acum, pe fața lui s-au încrucișat lacrimi. Și el era epuizat, iar hainele lui erau pătate de sânge.

Adhara s-a îndreptat cu mare dificultate și a luat garda Pumnalului lui Phenor.

— O fac pentru că te iubesc, a șoptit ea, scoțând arma.

Ramurile care împodobeau garda se întindeau și se aruncau cu nerăbdare pe carnea brațului său. Durerea a fost imediată: ea a radiat în umăr, a mers până la gât și a explodat în tâmplele ei. Adhara și-a strâns dinții. S-a uitat din nou la Amhal, arătând pierdută ca un copil, devorată de proprii ei demoni. S-ar lupta cu ei unul câte unul și îi va distruge până la sfârșit. Acum știa că e destinul ei.

S-a apropiat hotărâtă de el și și-a fluturat lama.

— Un pumnal nu poate face nimic împotriva unei săbii! urla Amhal, și a atacat.

În momentul exact în care cele două lame s-au ciocnit, lama pumnalului s-a lungit până s-a transformat într-o sabie îndreptată spre inima Marvash-ului. Adhara și-a retras mâna, dar nu era necesar: lama s-a dus doar să-l rănească superficial. Uimită, Adhara s-a uitat în jos la pumnalul magic. Durerea era chinuitoare, și totuși a simțit că palma ei era perfect adaptată la mâner, și că, pentru un motiv misterios, arma asculta voința ei: cu ea, nu l-ar ucide pe Amhal, ea a simțit-o. A zâmbit, cu fața contractată de durere, și a reluat lupta.

Cu fiecare lovitură, lama s-a lungit până l-a atind pe Marvash: o succesiune neîntreruptă de răni mici, care l-au slăbit fără a-i pune în pericol viața. Acest lucru l-au scos din sărite, iar fața lui era de nerecunoscut, traversată atât de furie cât și de durere. A lovit întotdeauna pentru a ucide, dar precizia loviturilor sale s-a diminuat cu furie și epuizare. A încercat din nou să evoce magia, fără rezultat, pentru că nu mai avea suficientă putere.

Amhal nu era singurul care a pierdut energie. Brațul lui Adhara era palid, epuizat, în timp ce lacrima Gărzii și lama erau nuanțate cu un roșu din ce în ce mai strălucitor. Dar pumnalul nu i-a supt doar sângele: viața ei era cea pe care a cerut-o. Adunându-și ultimele forțe, Adhara a dat o lovitură violentă gărzii paloșului. Arma a zburat prin aer, iar Marvash a fost dezarmat.

— Și acum? a întrebat-o răutate.

Adhara i-a sprijinit privirea.

— Acum s-a terminat, a spus ea, strângând pumnalul.

Lama s-a lungit din nou și a desenat un cerc larg. Oțelul i-a tăiat mușchiul coapsei și Amhal a căzut în genunchi. O lovitură e de ajuns să-l arunce la pământ.

Dintr-o dată, a fost tăcere.

«Am câștigat», s-a gândit Adhara. «Din nou, Sheireen câștigă.»

Amhal s-a uitat la ea cu ură, incapabilă să reacționeze.

— Omoară-mă, spuse el. Știi că așa trebuie să se termine, că întotdeauna se termină așa.

Adhara s-a așezat lângă el. Cu două degete, îi pipăi gâtul, ezitând pentru un moment când sângele jugularei bătea într-un ritm forțat.

— Și atunci știi bine că în adâncul meu vreau să mor, a spus Amhal, cu o voce care părea aproape ca odinioară. Nu mi-am dorit nimic altceva de când l-am ucis pe Neor.

Degetele lui Adhara s-au oprit și, înarmată cu pumnalul, a deschis cămașa pentru a dezvălui medalionul. Rădăcini metalice subțiri care se agață de marginile sale plonjau în carne, pulsând ușor în ritmul inimii. Inima... Nu ar fi durat mult. Ridică lama, împinge-o în jos. Și s-ar fi terminat conform predicțiilor, așa cum s-a întâmplat de milenii. Lumea Pământeană salvată încă o dată, până când sosește un nou Marvash, și totul se repetă, într-un ciclu crud și imuabil. Adhara a pus vârful sabiei sale pe pieptul lui Marvash, chiar deasupra inimii sale.

Amhal a închis ochii.

— Să mor din cauza mâinii tale e cea mai bună dintre morți, murmura el, cu gâtul înnodat. Magia lui Kryss nu mi-a permis să te uit.

A deschis ochii și s-a uitat la ea.

— Și acum fă ce trebuie să faci.

Adhara s-a aplecat peste el, și-a lipit buzele cu ale lui..

— Nu se va termina așa și tu știi asta, a spus ea.

Cu un gest, ea a strecurat lama sub medalion, între carne și metal, și a ridicat-o. Spațiul din jurul lor a explodat într-o lumină roșie ca sângele, traversat de scântei negre. Amhal a scos un strigăt lung, iar Adhara a simțit durerea invadându-i brațul, apoi întregul corp. Zdrobită de suferință, și-a pierdut conștiința de sine. Putea vedea doar degetele mâinii drepte pe garda pumnalului, și lama care își croia drum, separând încet carnea de metal, până când, cu o ultimă lovitură, medalionul a zburat în depărtare. El a mers printr-o parabolă scurtă prin aerul liniștit și limpede al camerei înainte de a cădea la pământ.

Adhara, golită, se întindea pe pieptul lui Amhal. A scăpat pumnalul, și-a trecut brațele în jurul gâtului lui și a început să plângă. Tânărul de sub ea era rece și inert.

Și dintr-o dată, atingerea mâinilor pe spate, căldura respirației sale în gât. Nu spuse nimic. Pur și simplu i-a apăsat capul de umăr, i-a respirat mirosul. Adhara a simțit brațele lui îmbrățișându-o cu disperare, și a făcut la fel.

— Tu ești?, a întrebat Adhara, în șoaptă.

— Eu sunt.

Și a îmbrățișat-o și mai tare.

33
Sfârșitul tuturor iluziilor

Poarta a cedat brusc. A rezistat o dimineață întreagă, gemând sub berbeci tot mai presanți. Când era clar că era pe cale să se prăbușească, Moran, omul care ghida trupele slabe ale Lumii Pământene în oraș și care a preluat comanda Războinicilor Umbrelor, a dat ordinul de retragere.

— De acum înainte, vom lupta pentru fiecare casă, pentru fiecare centimetru de pământ. Noul Enawar nu va cădea niciodată în mâinile elfilor.

Amina era pregătită, a fost mereu pregătită. Un fior ciudat i-a trecut prin membre și a ghicit că totul era pe cale să se termine. Oricare ar fi rezultatul acestui război, orice s-ar întâmpla între zidurile orașului va pecetlui soarta Lumii Pământene.

Kryss era înțepenit în loc. Totul țipa la el să fugă, dar teroarea l-a paralizat. Cu toate acestea, nu numai frica l-a împiedicat să plece: era captivat de o forță pe care el însuși nu o înțelegea, frumusețea teribilă și hipnotică care reieșit din lupta care se desfășura în fața ochilor săi.

San era transfigurat. Sabia lui neagră desena arcade perfecte în aerul liniștit al camerei. Soldații s-au aruncat spre el, convinși că pot conta pe puterea numărului, dar au căzut ca mușteleе. Era sânge peste tot, iar mirosul său metalic domina chiar și mirosul înțepător, de carne arsă al creaturii monstruoase. Și San, stând în mijlocul luptei, părea imens, grandios, de nerecunoscut.

Kryss și-a dat seama că era o nebunie să creadă că-i poate opri furia. A înțeles dintr-o dată că există puteri pe care nimic și nimeni nu le putea controla, și care găseau întotdeauna o cale de a se exprima. Forța lui Marvash a erupt în cele din urmă, manifestându-se în toată puterea sa devastatoare.

Săbiile soldaților lăsau pe corpul său nenumărate mici răni care sângerau încet, pătrunzând în pânza neagră a hainelor sale groase, dar asta nu l-a oprit. Dimpotrivă, părea să-i crească furia de zece ori. Pentru fiecare rană pe care a primit-o, a provocat o sută. Ataca trupurile oponenților săi cu sălbăticie obscenă, ca și cum ar fi fost încântat de vederea acestui sânge. Și a râs, aruncând din când în când o privire rapidă la Kryss ca și cum i-ar

fi amintit de promisiunea lui. Și tocmai această privire l-a împiedicat pe rege să se miște.

Unul dintre soldații supraviețuitori s-a aruncat în genunchi, implorând milă. Ignorându-i rugăciunea, i-a băgat lama în gât până la omoplat.

Urletul elfului a răsunat în capul lui Kryss, în cele din urmă oferindu-i puterea de a fugi. Dar nu știa unde să se refugieze, nu cunoștea palatul. Singurul care putea opri această furie era Amhal, care trebuie să fi fost undeva cu Sheireen. Regele s-a grăbit să intre într-un hol și a fugit în capătul scărilor într-un suflet. Acolo și-a căutat cu disperare sabia, apoi și-a amintit că a lăsat-o la etajul inferior și a luat pumnalul pe care îl ținea mereu sub centură.

«Marvash nu-mi mai aparține, dar nu este totul pierdut. Încă mai am mulți soldați, iar oamenii din Lumea Pământeană sunt epuizați de boală. Victoria mea e aproape, nimic nu mă poate opri!» și-a spus, într-o explozie de speranță.

A continuat să urce pe trepte, picioarele alunecând pe marmura albă, și s-a aruncat pe ușa de lemn din fața lui. A deschis-o și a fost lovit de o rafală de vânt înghețat. Era afară, pe acoperiș. Mii de spini mici i-au înțepat fața: ningea puternic. În fața lui, contururile vagi ale Noului Enawar. Pe de o parte, clădiri modeste din lemn, pe celelalte palate de sticlă, și chiar mai multe clădiri somptuoase alături de căsuțe dărăpănat. Privirea lui hoinărea peste această întindere fără să găsească unde să se oprească. A fugit la balcon, s-a aplecat. Țipete, sunete de arme și luptă. Trupele sale trebuie să fi forțat porțile orașului. S-a uitat în jos. Cel puțin 20 de stânjeni l-au separat de pământ. O disperare neagră i-a acoperit privirea.

— Iată-te, strigă o voce gâfâită în spatele lui.

Kryss s-a întors. El era. În întregime acoperit de sânge, lui și al oamenilor pe care i-a ucis.

«E pe jumătate mort, abia poate sta în picioare!» și-a spus regele pentru a-și da curaj.

San, cu toate acestea, a reușit să înainteze spre el. Șchiopăta, târându-și sabia în spatele lui. Vârful său a desenat o linie roșie pe stratul subțire de zăpadă.

Kryss și-a întins pumnalul în față.

— Dacă mergi înainte, te omor!

San s-a oprit pentru o clipă, apoi a izbucnit în râs.

— Să te audă zeii! a exclamat. Din păcate, legenda asta blestemată vrea ca Sheireen să o facă. Mă tem că mă vei preceda în mormânt.

Kryss s-a retras, spatele lui atingea parapetul.

— Bine, de data asta nu a mers..., s-a bâlbâit el. Probabil din cauza lui Tyrash... Nu avea destulă putere magică, înțelegi? De aceea s-a terminat așa...

Zâmbetul lui San s-a stins.

Kryss a interpretat-o ca pe un semn bun.

— Voi găsi un alt magician, mai puternic. Și o vom face din nou. O să-ți vezi maestrul, jur, mai dă-mi o șansă.

San a continuat să înainteze, neobosit. Pe măsură ce se apropia, fața lui era colorată cu o furie din ce în ce mai irepresibilă. Odată ajuns în fața lui Kryss, l-a apucat de guler și l-a ridicat de la pământ, aducându-i fața la înălțimea propriei sale fețe. Această față odată perfectă, împregnată de o frumusețe care i-a lăsat pe toți fără cuvinte, era acum desfigurată de teroare.

— Vrei să încerci din nou? l-a scuipat în față. Mi-ai condamnat maestrul la o soartă mai rea decât moartea, și crezi că mă vei opri jurând că vei încerca din nou?

L-a strâns mai tare, iar fața lui Kryss s-a făcut purpurie.

— Nu, acum vei plăti pentru ce ai făcut. Până la urmă, acea preoteasă era cea care a avut dreptate: nu vei ajunge la sfârșitul planului tău, vei muri aici, și nimic, nimic din ce ai făcut nu va avea sens.

Un zâmbet ironic i-a sucit buzele.

— La fel ca mine.

L-a eliberat brusc, iar Kryss a căzut la pământ, tușind. Fără să ezite pentru o clipă, San l-a tăiat cu sabia, cu o singură lovitură. Apoi l-a ridicat de la pământ cu lama, bucurându-se de agonia lui, și, înainte de a-și da ultima suflare, l-a aruncat în gol peste parapet. l-a urmărit căderea cu ochii până când l-a văzut prăbușindu-se la pământ. O baltă de sânge s-a format în jurul lui, iar San a observat, fascinat, zăpada care lua lent nuanțe de roșu. Nu a simțit nici o ușurare sau satisfacție. Doar durere.

Cu pas greu, s-a întors la palat. A simțit o oboseală mortală, dar mai mult decât oboseală și răni, era imaginea acelei ființe murdare pe care magia a evocat-o care l-a chinuit. Era numai vina lui. Nu numai că nu a reușit să-l readucă pe Ido la viață, dar

a generat această oroare. Tot ce a atins în timpul vieții sale era redus la cenușă, nimic din ce a încercat nu a reușit.

«Și acum?» a gândit el cu groază.

Înaintea lui, era doar întuneric și disperare. S-a uitat în sus, s-a oprit. În mijlocul camerei se afla o adolescentă. I-a luat ceva timp s-o recunoască. Fiica lui Neor, fata turbată pe care a văzut-o alergând prin palat îmbrăcată ca un băiat din perioada în care trăia la Curte. Stătea în fața lui, cu sabia strânsă în mâini. Tremura.

— Pleacă de acolo, a spus el.

Fata nu a răspuns.

San și-a ridicat sabia cu prețul unui efort supraomenesc și s-a pus într-o poziție de atac.

— Crezi că aș avea scrupule în legătură cu uciderea unui copil? Eu sunt Marvash, nu există nici un abis în care să nu fiu fericit să mă scufund, spuse el.

— Totul a început cu tine, a răspuns Amina.

Vocea ei tremura, dar nu era frică. Era ură.

— Fără tine, toți cei pe care i-am iubit ar fi încă în viață. Tu ești cel care a distrus totul.

San s-a uitat la ea.

— Ți-am spus, eu sunt Marvash.

Amina țipă și se aruncă spre el. San para atacul ei, dar ea a revenit la atac mai furioasă, căutând o breșă în garda lui.

În alte circumstanțe, San ar fi lovit-o fără nici un efort. Nu mai era cazul. Rănile din lupta sa anterioară l-au împiedicat să se miște după cum dorește. Era slab, stângaci, greoi. Și ea era mică, agilă și foarte hotărâtă.

O lovitură mai precisă, și ceva a zburat fluierând în aer. San s-a trezit cu apărătoarea sabiei lui Nihal în mână: lama lui, ruptă, zăcea pe pământ. O mică nostalgie l-a invadat la ideea că această armă, care era totul pentru bunica lui și pe care Ido a purtat-o în ultimii ani ai vieții lui, era acum distrusă.

Amina a încercat un nou atac. San i-a oprit sabia cu mâna. Lama îi mușca carnea, dar a rezistat. Ochii lui i-au întâlnit pe cei ai adolescentei, voalați de lacrimi. Într-o clipă, Marvash l-a văzut pe copilul care fusese el însuși, când l-a pierdut pe Ido iar inocența lui nu fusese încă pângărită de răul căruia îi era destinat. Copilul care a fost în ziua în care maestrul său l-a lăsat singur.

Pierdut în amintirile sale, el a slăbit strângerea pentru un moment. Amina și-a eliberat imediat lama, l-a lovit cu pumnul în stomac și l-a lăsat să se prăbușească la pământ, golit de aer. I-a pus sabia pe gât.

S-au uitat unul la altul. Amina gâfâia, neîncrezătoare. Cu siguranță s-a întrebat cum ar fi putut învinge un războinic atât de puternic.

San i-a zâmbit.

— Ai câștigat. Încă o mișcare și te poți întoarce la ai tăi ca eroină.

Și a strâns mâna în jurul lamei, trăgând ușor spre el pentru a însoți lovitura. Știa că numai Sheireen îl putea ucide, dar dorința lui de a dispărea era atât de intensă, nebunia care i-a cuprins mintea atât de adâncă încât spera să poată găsi moartea chiar și în sabia unui copil. Totul pentru a pune capăt acestui calvar.

Împotriva tuturor șanselor, Amina a rezistat. Cu toate acestea, ea îl ura mai mult ca niciodată, deși el era la pământ, învins și devastat de durere. Uciderea lui ar fi putut părea corectă, dar ea pur și simplu a desprins lama și a coborât-o.

— Ce faci?, a întrebat San.

— Plec.

S-a uitat la ea fără să creadă.

— Ai înnebunit?

— Nu mai poți răni pe nimeni, iar rănile pe care le ai pe corp nu se vor vindeca.

— Vreau, *trebuie* să mor!

Amina s-a aplecat peste el.

— Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? Te-ai lăsat bătut intenționat, sau greșesc? Dar nu ucid un inamic care e deja mort. Și, oricum, nu ești demn de sabia mea. Ești pe podea, neînarmat, într-un oraș străin. Acolo te-au adus toate intrigile tale. De asta i-ai ucis pe toți acești oameni și ai trădat cele mai sacre legături?

Și-a pus sabia în teacă, i-a aruncat o ultimă privire plină de dispreț și a plecat fără un cuvânt.

San s-a rostogolit pe spate și a reușit să se așeze dureros.

— Vreau să mor, să mor! a plâns.

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji, în timp ce suspinele îi cutremurau pieptul. Cu capul plecat în mijlocul acestei camere mari de zi, arăta ca un copil care tocmai fusese răpit de la familia lui.

«Uite la ce te-ai redus. Să cerșești moartea, ca un nenorocit. Tu ești Marvash sau nu?»

Rușinea i-a dat energia să se ridice. S-a târât la perete și s-a ridicat cu dificultate în picioare.

S-a gândit la armatele desfășurate pe străzile orașului, care au continuat să lupte degeaba. Regii care începuseră acest război erau morți, și totuși masacrul a continuat. S-a gândit la Lumea Pământeană, la ciclul etern al păcii și războiului, la Marvash și la Sheireen, la lunga urmă de sânge pe care o târau de secole. Și dintr-o dată, a înțeles. O iluminare târzie, dar una care în cele din urmă a dat sens vieții sale. A văzut în mod clar motivul pentru venirea sa pe lume, singurul scop real al existenței sale pavate cu erori. Și într-o ultimă explozie de mândrie, a decis să ajungă la ea. Desigur, l-a pierdut pe Amhal, iar puterea lui era înjumătățită, dar asta ar fi fost de ajuns.

«Nu voi pleca singur», s-a gândit el furios.

34
Ultimul Marvash, ultimul Sheireen

Moliciunea mâinilor sale care i-au mângâiat spatele. Căldura îmbrățișării sale și respirația în gât. Sensibilitatea buzelor ei pe pielea ei. O întreagă gamă de senzații pe care credea că nu le va mai experimenta niciodată și pe care a încercat să le retrogradeze în visele ei. Și totuși era acolo cu ea, plângând pe umărul ei, și ținând-o lângă el ca și cum s-ar fi temut s-o vadă fugind.

— Iartă-mă, a murmurat.

Adhara a ieșit în evidență față de el și l-a privit în ochi. Erau acolo din nou. Acești ochi verzi și vibranți, de durere cu siguranță, dar și de speranță, de vis, de viață. Nu i-a venit să creadă. Deși ea a petrecut luni de zile urmărind acest obiectiv, în adâncul ei, nu a sperat niciodată cu adevărat să-l atingă. Ceva din ea a continuat să creadă că Amhal era pierdut pentru totdeauna, și că la sfârșitul acestei lungi călătorii ea va fi forțată să-l omoare, așa cum era cazul de secole. Cu toate acestea, ea a reușit, ea a schimbat istoria, s-a răzvrătit împotriva zeilor.

— Nu am nimic să îți iert, i-a spus ea.

Tânărul a ridicat capul spre ea și a sărutat-o pasional, așa cum a făcut-o în ultima seară, la intrarea în Academie. Dar nu mai era nimic violent în pasiunea lui, doar regretul de a fi pierdut atât de mult timp, și dorința de a șterge aceste luni lungi de suferință. Adhara s-a predat fără rezerve sărutului lui. Tot ce s-a întâmplat avea sens doar pentru acest moment: drumul lung care, din acea pajiște, cu mai puțin de un an mai devreme, a determinat-o să facă ceea ce nimeni înainte de ea nu a avut curajul să facă. Și mâinile lui Amhal pe pielea ei au făcut-o în cele din urmă vie: ea nu mai era trupul Elynei, ea nu mai era carnea în care Observatotii au tipărit sigiliul Consacratului. Pielea asta care tremura sub mângâierile lui Amhal era în sfârșit a lui și numai a lui. Acest sărut pasional i-a dat unitate, a legat-o de acest corp care o trădase de prea multe ori, de care fusese de prea mult timp doar gazdă îngrijorată. Acest sentiment de armonie perfectă îl mișca până în sufletul său.

Un urlet sâcâitor a adus-o înapoi la realitate. S-a ridicat, s-a uitat în jurul ei.

— Trebuie să plecăm, a spus ea.

Abia atunci a observat paloarea lui Amhal, vălul de sudoare care îi acoperea fruntea. În locul medalionului, lângă inima lui, s-a deschis o gaură întunecată și căscată, din care curgea sânge. S-a simțit leșinat.

— Mai întâi îți voi vindeca rănile, s-a bâlbâit ea, tremurând.

Dar când a vrut să se ridice, i-au alunecat picioarele. Bătălia i-a epuizat toată puterea.

— Fugi..., șopti încet Amhal. Pleacă și salvează-ți viața..

— Nu spune nimic stupid, a răspuns fata.

S-a târât până la mâna ei de metal. Zăcea pe podea în mii de bucăți, inutilizabile. Adhara a scăpat o înjurătură, s-a întors la Amhal și a început să-i smulgă mânecile de la cămașă, încercând să facă fâșii din ele cu dinții și cu mâna dreaptă.

— Se întâmplă, o simt..., a spus Amhal încet, privirea lui rătăcind prin cameră.

— Nu vorbi, i-a poruncit Adhara, punându-și degetul arătător pe buze.

Ea a evocat o vrajă de vindecare. Prea slabă, a reușit doar să încetinească sângerarea ușor. Uitându-se la brațul drept, a văzut că era de o paloare mortală. Răni circulare adânci i-au marcat pielea unde pumnalul a supt sânge și energie. Ce ironie crudă! Datorită Pumnalului lui Phenor l-a salvat pe Amhal, și era același pumnal care acum a împiedicat-o să-i vindece rănile și a privat-o de puterea ei de a-l transporta în siguranță.

— O simt..., a repetat Amhal.

— Taci, te rog, cruță-te!

Tânărul s-a uitat la ea și i-a luat ușor fața în mâini, ca și cum ar fi fost un lucru delicat și prețios.

— Este San. E pe aici pe undeva, și își dezlănțuie puterea.

Adhara uitase complet. Shyra ar fi reușit să-l rețină o vreme, dar numai Sheireen l-ar fi putut învinge.

— Nu îmi pasă! Tot ce am făcut în ultimele luni, am făcut pentru tine, și numai pentru tine; n-am venit aici să-mi îndeplinesc destinul. Te vreau pe tine, nimic altceva.

— Tu nu înțelegi, a răspuns Amhal. Acest om este nebun, iar el și cu mine suntem mai profund conectați decât crezi. Știu ce e în inima lui: o prăpastie nesfârșită, și o putere imensă, care

este pe cale să înnebunească. Acest om este condamnat la moarte, și poți fi sigură că n-o va înfrunta singur. Simt că timpul s-a apropiat.

Adhara l-a privit cu dragoste infinită.

— Deci trebuie să pleci de aici mai întâi, spune ea cu hotărâre, ridicând fâșiile de material textil de pe podea. ajută-mă. Cu o singură mână, nu voi putea s-o fac.

Împreună, au reușit să-i înfășore trunchiul lui Amhal. O pată roșiatică mare a apărut aproape imediat de la rana cauzată de medalion. Adhara a analizat-o cu groază. Amhal a acoperit-o cu mâna și i-a oferit un zâmbet palid.

— Totul e bine, să mergem.

Era palid, iar pielea lui arăta ca un strat subțire de ceară care se topea încetul cu încetul.

— O să te scot de aici, chiar dacă e ultimul lucru pe care trebuie să-l fac.

— Nu spune nimic.

— Și nu îndrăznești să renunți.

S-au sărutat din nou, în disperare, și apoi Adhara a încercat să se ridice. Îi tremurau picioarele, capul îi învârtea. Și-a strâns dinții, a repetat că voința poate face orice. În cele din urmă, ea reușește să-l ridice pe Amhal trăgându-l de un braț. Tânărul a încercat în zadar să stea în picioare.

«L-am rănit prea rău», a gândit Adhara, copleșită, punând pumnalul lui Phenor în teaca lui.

— San, a repetat din nou, Amhal, cu vocea frântă. E pe cale să facă ceva groaznic.

— Nu îţi face griji. Vom fi afară când se va întâmpla asta.

Adhara a început să acționeze cu prudență. Amhal s-a predat în totalitatea. Picioarele sale au căutat sprijin pe pământ, dar a cedat sub greutatea corpului său.

Din fericire, ușa nu era departe. De acolo, ei vor intra în breșa din zidul perimetrului, cel prin care a intrat Kryss, și vor trebui doar să traverseze câmpul de luptă pentru a se alătura aliaților lor.

«Vom ajunge acolo. Jamila va veni după noi.»

— Știi că Jamila e cu mine?, spuse ea, pentru a o încuraja, în timp ce se îndreaptă spre ușă.

— Jamila…, a șoptit tânărului, cu ochii strălucind.

— Nu-mi spune că ai uitat de ea.

— Am încercat, așa cum am încercat să fac cu tine. Dar sunt lucruri pe care nu le poți șterge. E una dintre ele.

— Ea ne va duce departe de aici, a continuat Adhara.

Amhal a vrut să râdă, dar o tuse răgușită l-a împiedicat.

— Cât rău am cauzat, l-a auzit sughițând. Ce rău, Doamne, ce rău...

— Nu te gândi la asta, a răspuns ea, ținându-și brațul mai strâns în jurul taliei lui. E un lucru de-al trecutului.

În cele din urmă, au ajuns la ușă. S-a rezemat de cadrul ușii, cu respirația scurtă. Umerii au făcut-o să sufere chinuitor, și ea nu a avut aproape nici o sensibilitate în brațul în care avusese Pumnalul lui Phenor. Dar ea nu a putut renunța atât de aproape de gol. S-a îndepărtat de perete, cu ochii pe fața ei... dintr-o dată, un vertij a făcut ca cerul și pământul să se amestece, și s-a trezit în genunchi.

— Adhara.

— Trebuie doar să-mi trag răsuflarea.

Era ceva umed pe cămașa ei, unde corpul lui Amhal l-a atins pe al ei.

În timp ce încerca să se ridice, un cutremur teribil a zguduit palatul de sus în jos. Aerul vibrant, traversat de o forță magică de neegalat, îmbibată de o răutate și disperare inimaginabile.

«Freithar,» s-a gândit imediat Adhara.

Ura care plutea în aer a strigat acest nume, a purtat semnul inimitabil al ei.

— Trebuie să te miști repede, spuse ea cu o voce spartă.

— Adhara... de ajuns.

L-a ignorat, a încercat din nou să se ridice și a căzut din nou în genunchi, fără forță.

— Lasă-mă aici...

— Nu pot, știi asta.

— Trebuie s-o faci.

— Niciodată.

Ea a închis ochii, sperând pentru un moment că acest gest simplu va fi suficient pentru a șterge realitatea care o înconjura.

«Dacă zeii există, dacă eu sunt cu adevărat devotată lui Thenaar, atunci este posibil. Va fi un miracol, iar eu și Amhal vom fi liberi.»

În acel moment, ea a simțit brațul tânărului lăsându-și strânsoarea în jurul gâtului, corpul lui mișcându-se inexorabil

departe de ea. Ea a încercat să-l țină pe loc îmbrățișându-i mai tare talia, dar mâna ei nu i-a ascultat. A deschis ochii și a observat că cămașa ei acoperit cu sângele lui Amhal, a cărui față era lividă.

— Trebuie să pleci.

— Am jurat să te salvez, am jurat să schimb istoria. Nu te pot părăsi.

— M-ai salvat deja. Până la un moment pe care nici nu ți-l poți imagina.

— Dacă te părăsesc acum, va fi ca și cum te-aș fi ucis, dimpotrivă. Sheireen vor fi învinși din nou, Marvash vor muri, iar eu voi fi mereu o marionetă proastă în mâinile zeilor!

Amhal i-a pus o mână arzătoare pe obraz.

— Ai început să mă salvezi în aceeași noapte în care ne-am întâlnit, și de atunci nu te-ai mai oprit. Nu ai renunțat niciodată, chiar și atunci când m-am predat lui Kryss, chiar și atunci când medalionul lui m-a privat de orice sentiment. Și azi m-ai luat de la San. Sunt aici cu tine, puterea mea a dispărut. Nu mai sunt un Marvash, și ți-o datorez ție.

Adhara a simțit lacrimi curgând pe obrajii ei.

— Dar ce ar avea sens dacă ar trebui să te părăsesc acum? De ce atâtea probleme, dacă nu pot sta cu tine?

— Pentru că acum sufletul meu este liber, așa cum nu a mai fost de când m-am născut.

A zâmbit, s-a calmat, iar Adhara s-a gândit că nu l-a mai văzut niciodată așa. Întotdeauna era durere în ochii lui, o umbră care părea să-l devoreze din interior, rupându-i zi de zi noi bucăți de viață. Acum, plecase. Și a făcut totul și mai sfâșietor.

— Pleacă, spuse Amhal, și trăiește pentru amândoi.

— Nu! a țipat ea. M-am săturat să trăiesc pentru alții, m-am săturat să supraviețuiesc celor pe care îi iubesc. Nu vreau ca povestea să se termine așa!

«De ce nu sunt mai puternică, de ce nu mă susțin picioarele astea? Și Thenaar, unde e Thenaar?» a strigat o voce în interiorul ei.

— Stau cu tine, concluzionează ea, punându-i mâna pe piept. Nu există alt loc unde vreau să fiu acum.

A fost un nou cutremur, și o parte din tavan s-a prăbușit. Adhara s-a aplecat peste Amhal pentru a-l proteja, în timp ce în

jurul lor zidurile s-au năruit, stucaturile pulverizate, aruncând fragmente incandescente peste tot.

În timp ce se uita în sus, Adhara l-a văzut pe San stând pe ce a mai rămas din acoperișul palatului. Transfigurat, de nerecunoscut. Fața lui era contractată într-un rictus inuman: adevărata față a Marvashului. Puterea magiei sale a trecut prin ea, energia ei devastatoare a pătruns în fiecare fibră a corpului ei, insinuând o durere sfâșietoare.

Așa că l-*a simțit.* Că San a dat drumul puterii lui. Freithar era cu el. Victoria lui Marvash era aproape. Chiar dacă era singur, chiar dacă tovarășul său l-a abandonat pentru a alege un alt traseu, puterea lui a rămas excesivă. Ea nu știa ce evoca el, dar a ghicit că după el Lumea Pământeană nu va mai fi niciodată la fel, că puterea sa va înghiți mii și mii de vieți omenești.

Și a *înțeles.* Că nu putea scăpa de soartă. Că ideea de a căuta mântuirea cu Amhal era pură nebunie. Că nu a putut scăpa de acest duel care va determina soarta lumii.

Era un singur lucru de făcut.

Era epuizată, secată, dar încă mai avea arma asupra ei. Toți Sheireenii dinaintea ei au avut una, și cu ea s-au confruntat cu inamicul.

L-a sărutat pe Amhal pe gură. Ultimul lor sărut.

Nu trebuia s-o întrebe ce urma să facă.

— Ridică-mă, a spus el.

— Vă rog...

— Sunt de acord cu tine.

Au schimbat o privire lungă, apoi Adhara l-a pus pe perete și tânărul i-a trecut brațele în jurul taliei. Fata i-a simțit căldura mâinilor pe spate, și cea a sângelui care a continuat să curgă din rana lui. A închis ochii.

— O să reușim?

— O să reușim.

A scos pumnalul și l-a ținut în fața ei. Amhal și-a pus mâna pe a ei, și împreună au apucat garda. Ramurile tufișurilor de trandafiri s-au ridicat imediat și au plonjat cu lăcomie în carnea brațelor lor.

Adhara știa ce să facă. O soartă veche de mii de ani i-a arătat calea. Era o magie supremă: convertirea răului în bine, smulgerea Marvash de la destinul său și învățându-l să-și omoare creatorul.

O bulă de lumină s-a ridicat deasupra lui San și a crescut rapid, distrugând totul în calea sa. Tot ce a atins a fost mistuit în flăcări, înainte de a dispărea în neant. Până când ceva îl oprește. O lumină caldă, proaspătă, care a ieșit din Pumnalul lui Phenor și s-a dus să se înfășoare în jurul lui San. Toată ființa s-a topit în el ca o frunză uscată într-un foc de tabără, consumate de ura, de disperarea lui. Sfera luminoasă era, de asemenea, aspirată încet dezintegrată într-o ploaie fină de aur. Toți cei care au luptat priveau spre cer, un cer brusc senin, în aerul înghețat de iarnă.

Apoi totul a devenit din nou liniștit, tăcut. Cerul albastru a dispărut din nou în spatele norilor, iar zăpada a început să cadă ușor din nou, ca și nimic nu s-ar fi întâmplat. Elfii și oamenii au tăcut. Jumătate din Noua Enawar nu mai exista, distrusă de enchantmentul San. Dar cealaltă jumătate, necredulă, era încă în picioare. La marginea craterului, un pumnal negru, cu o apărătoare împodobită cu ramuri de trandafir, și, de-a lungul lamei sale pătate de sânge, o gravură în formă de fulger.

Epilog

Un înțelept a spus odată că Lumea Pământeană era bazată pe un echilibru fragil, că pacea în mod constant alterna cu războiul, de la nașterea sa până la sfârșitul timpului.

Mă întreb ce ar crede acum, și ce ar spune, dacă ar fi văzut ce am văzut eu. Pace. Pacea domnește din nou. O pace dificilă și laborioasă, construită pe prea mulți morți. Printr-un miracol am supraviețuit. Mi-a luat mult timp să înțeleg că viața sau moartea depindea de ceva la fel de stupid ca locul în care fiecare dintre noi a fost în acea zi. La vest, moartea. La est, viața. Cei care au avut ghinionul să se împiedice, care s-au oprit o secundă prea mult pentru a privi dezastrul din spatele lor au murit în acea zi. Cei care, dimpotrivă, au continuat fără să se întoarcă, care au putut să conteze pe picioarele lor, au supraviețuit.

Asta mi s-a întâmplat în ziua asediului Noului Enawar. Am alergat mult timp după ce l-am lăsat pe San să agonizeze pe ziduri. Și am văzut totul, chiar și ceea ce alții nu au văzut.

Erau înconjurați de o lumină foarte pură și zâmbeau. Țineau un pumnal strălucitor în mâini. Erau frumoși ca eroii cărților pe care le citisem. Și s-au dizolvat în aerul înghețat la un moment dat după ce ne-au salvat. Adhara și Amhal.

Ce se întâmplă în continuare aparține istoriei.

Kryss a murit, războiul s-a stins de unul singur. Nu era nici un motiv să continuăm. Unii elfi au căutat răzbunare, dar cei mai mulți au fost uimiți de ceea ce tocmai se întâmplase, ca și cum s-ar fi trezit dintr-un coșmar. Păreau să se întrebe cu uimire ce nebunie i-a împins pe pământurile noastre, ce vis absurd i-a determinat să ne invadeze. Și în plus, și noi am fost copleșiți. Prin distrugere, prin toate aceste decese.

Nu pot spune că totul s-a terminat fără durere. Au fost încă vărsări de sânge, episoade teribile; învingătorii știu să fie cruzi cu cei învinși. Dar și acest lucru s-a oprit în cele din urmă și, încetul cu încetul, a început reconstrucția.

Eu am salvat-o pe Theana. Am găsit-o zăcând într-o temniță în Salazar. Era devastată, dar în viață. Am dus-o imediat la casa fratelui meu. Nu-i voi uita niciodată cuvintele în acea zi.

— Nu cred că voi putea să mă întorc la templu, i-a spus ea lui Kalth.

— De ce? era el uimit.

— Pentru că după ce am văzut, mi-am pierdut credința, a spus ea. San nu a reușit să ajungă la sfârșitul a ceea ce a vrut să facă, dar este evident că Marvash a câștigat, încă o dată. Lumea Pământeană nu este decât o mlaștină pustie unde domnește ura și moartea, un loc părăsit de pace și zei. Așa că poate e mai bine dacă dispare.

Atunci am vorbit pentru prima dată despre ceea ce văzusem, Adhara și Amhal. Până atunci, am păstrat-o pentru mine, nu am putut spune de ce. Din modestie, poate. Am fost martoră la ceva măreț, nemaiauzit, și cuvintele nu puteau decât să-l sărăcească. Dar timpul a trecut, și oamenii din jurul meu au continuat să ignore cine era Adhara, și dacă își aduceau aminte de Amhal, era pentru că a trădat și a luptat alături de Kryss.

Am spus totul, și chiar și fratele meu, de obicei atât de măsurat, părea impresionat.

— Deci, nu spune că acest loc este pierdut, am concluzionat, pentru că Adhara și Amhal și-au dat viața pentru a-l salva.

Theana a tăcut, apoi a zâmbit trist.

— În cele din urmă, ea a reușit... a adăugat doar.

Poate că aceste cuvinte m-au făcut să mă decid. Pentru un timp, cu toate acestea, am continuat să lupt. Kalth m-a văzut deja ca pe o regină. Uneori cred că mă compară prea mult cu bunica noastră. Ar fi vrut să fiu ca ea, un suveran războinic. Dar am simțit că sunt destinată pentru altceva.

Când pacea s-a instalat, mi-am dat seama că a venit timpul să-mi închid sabia. Și, de asemenea, că nu eram menită să conducă. Aveam o altă misiune.

Trebuia să trăiesc pentru morți, pentru toți cei care au luat parte la această poveste și au fost șterși de timp. Trebuia să trăiesc pentru bunica mea și sacrificiul ei suprem, trebuia să trăiesc pentru Baol și eroismul lui care mi-a permis să supraviețuiesc. Trebuia să trăiesc pentru Adhara și Amhal, care și-au dedicat în tăcere viața Lumii Pământene.

Se spune că sunt bună la muzică, și, de asemenea, la rime. N-am crezut niciodată că pana va fi destinul meu. Dar poate că mi-

aș fi putut imagina, când m-am ascuns de mama mea pentru a citi aceste cărți de aventură pe care le-am iubit atât de mult.

Acum trec de la un han la altul cu lăuta mea, și cânt pentru toți cei care vor să ma asculte. În fiecare noapte, o poveste diferită. Cânt aventurile lui Nihal, Doubhée, Sennar și Ido, Learco. Dintre toți eroii care au trăit în Lumea Pământeană, sacrificându-și viețile pentru a-i apăra frumusețea. Și mai spun povestea lui Livon, a Soanei, a lui Eleusi, a tuturor celor umili care, prin dăruirea lor, au făcut posibile cele mai nebunești intreprinderu. În cele din urmă, este doar o poveste glorioasă.

La început, cineva a recunoscut uneori în mine fetița care a luat cadavrul bunicii ei și i-a încurajat cu curaj pe oamenii înspăimântați din Noul Enawar. Așa că negam totul, și mă duceam la alt han. Asta nu se mai întâmplă.

Din când în când, fratele meu vine să mă viziteze.

— Ai fi fost o regină grozavă, mereu îmi spune.

— Datoria ta este să construiești viitorul, al meu pentru a păstra amintirea trecutului, spun de fiecare dată.

Ciclul Sheireen și Marvash a guvernat această lume prea mult timp. De când Freithar, care a vrut să devină zeu prin răspândirea morții, tot ceea ce s-a realizat pe acest pământ s-a supus logicii perverse a acestei alternanții. Uneori mă uit la mine și la semenii mei, și cred că zeii ne-au păcălit. Dar apoi îmi amintesc acea scenă gravată în personaje de foc în mintea mea: Adhara și Amhal, Sheireen și Marvash, împletiți, învingându-l pe San împreună. Și apoi înțeleg. Această libertate există și trebuie cucerită, chiar și cu prețul unor dureri profunde. Soarta nu are nici o putere asupra noastră, dacă avem curajul să ne revoltăm.

Chiar cred că Adhara a fost ultimul. Că acest joc crud s-a terminat. Că de acum înainte, Lumea Pământeană va aparține doar celor care o populează.

Și celor care o iubesc.

Amina.

Harta Lumii Pământene

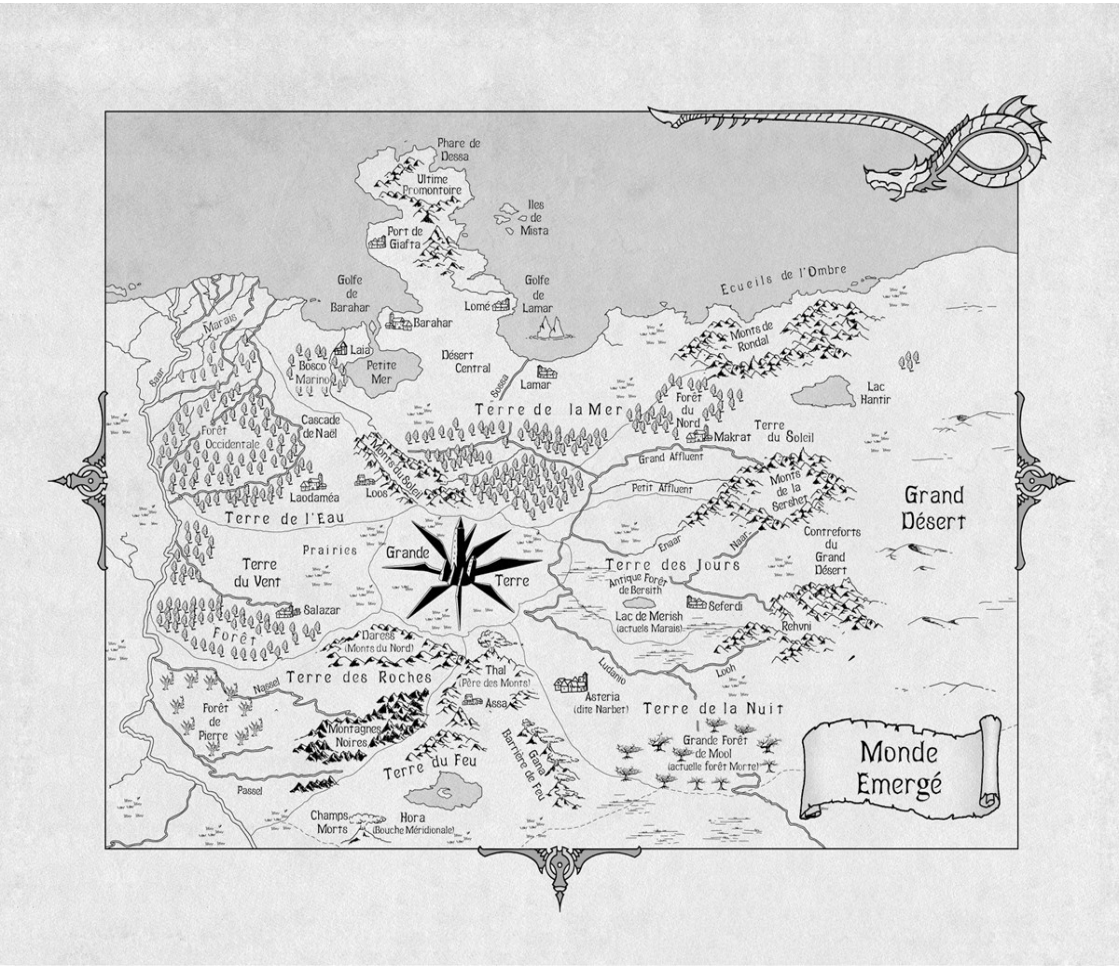

Locații și caractere

Adhara : Tânără fată creată prin magie de secta Observatorilor pentru a deveni noul Sheireen.

Adrass : membru al sectei Observatorilor; creatorul și tatăl spiritual al lui Adhara.

Ael : spiritul elfilor apei.

Aelon : sanctuar dedicat spiritului elfilor apei, Ael.

Amhal : ex-ucenic Cavaler al Dragonilor, l-a urmat pe San și a devenit al doilea Marvash. Pentru a-i răsplăti loialitatea, Kryss i-a oferit un medalion capabil să-l elibereze de orice sentiment.

Amina : fiica lui Neor și Fea, nepoata lui Doubhée și geamănă a lui Kalth.

Ashkar : catalizator. Artefact magic folosit pentru a colecta și amplifica magia.

Aster : jumătate-elf care a cucerit șase din cele opt Pământuri ale Lumii Pământene cu câteva sute de ani mai devreme. Unul dintre Marvash.

Baol : ordonanța lui Doubhée.

Calypso : regina nimfelor și a Țării Apelor.

Dakara : fondator al sectei Observatorilor.

Devhir : tatăl lui Kryss, executat de Kryss ca să-i poată lua locul pe tron.

Dohor : tatăl lui Learco, rege crud al Țării Soarelui care a încercat să cucerească întreaga Lume Pământeană.

Doubhée : Regina Țării Soarelui, odată un hoț priceput, inițiată în arta Asasinilor. Fondatorul și liderul Războinicilor Umbrelor, un corp de spioni.

Ehalir : loc mitologic unde zeii elfilor s-au întors după păcatul primului Marvash.

Elfi: foști locuitori ai Lumii Pământene, care au părăsit-o ca să se stabilească în Ținuturile Necunoscute după sosirea celorlalte rase.

Elyna : fată moartă otrăvită, al cărei corp a fost folosit pentru a o crea pe Adhara.

Erak Maar : numele elven al Lumii Pământene.

Fammini : creaturi monstruoase create de Tiran pentru a lupta în armata sa.

Freithar : primul Marvash.

Frații Fulgerului: preoți ai cultului lui Thenaar.

Războinicii Umbrei: corp de spioni fondat de Doubhée.

Breasla: cunoscută și sub numele de Secta Asasinilor, o asociație secretă care a pervertit cultul lui Thenaar.

Huye : oameni născuți dintr-o încrucișare între pitici și elfi și care trăiesc pe Ţinuturile Necunoscute.

Ido : pitic Cavaler al Dragonilor, după ce l-a salvat pe San de la Breasla Asasinilor.

Jamila : Dragonul lui Amhal.

Kalth : fiul lui Neor și Fea, nepotul lui Doubhée și geamănul lui Aminei. El este actualul rege al Ţării Soarelui și ghidează Lumea Pământeană în rezistența împotriva elfilor.

Keo : dragonul lui Merph.

Kryss : rege al elfilor, conducându-și poporul la recucerirea Lumii Pământene.

Lancea lui Dessar: un obiect magic folosit de Sheireen în trecutul îndepărtat.

Laodamea : capitala Pământului Apei.

Larshar : locotenent loial al lui Kryss, regent al orașului Orva în absența sa.

Learco : suveran al Țării Soarelui, și artizan al celor cincizeci de ani de pace pe care i-a avut Lumea Pământeană. A fost ucis de Rău, răspândit la Curte de San.

Lhyr : Sora lui Shyra, o magiciană și preoteasă. Răpită de Kryss pentru a menține sigiliul aflat la originea Răului care decimează Lumea Pământeană.

Livon : Tatăl adoptiv al lui Nihal, ucis în fața ochilor ei de doi fammini la ordinele Tiranului.

Makrat : capitala Țării Soarelui.

Răul: Boală mortală și contagioasă răspândită în Lumea Pământeană de elfi.

Marvash : «Distrugătorul» în elven. Figură mitologică care apare periodic în Lumea Pământeană pentru a o devasta și a da naștere unei noi ere.

Merhat : unul dintre cele patru orașe construite de elfi pe Pământurile Necunoscute.

Meriph : pitic, magician și fost maestru al lui Adrass, care trăiește la poalele Thalului, în Țara de Foc.

Mherar Thar : «Țara Lacrimilor», numele elven pentru Ținuturile Necunoscute.

Nelor : unul dintre cele patru orașe construite de elfi pe Pământurile Necunoscute.

Neor : singurul fiu al lui Doubhée și Learco, și ceva timp rege al Țării Soarelui. A fost ucis de Amhal.

Nihal : jumătate-elf, eroina care a salvat Lumea Pământeană de Tiran o sută de ani mai devreme. Unul dintre Sheireen.

Noul Enawar: singurul oraș de pe Marele Pământ, sediul Consiliului Lumii Pământene și al Armatei Unitare.

Oarf : Dragonul lui Nihal, apoi al lui Ido, folosit de San în călătoriile sale până când acesta din urmă decide să părăsească Lumea Pământeană.

Orva : unul dintre cele patru orașe construite de elfi pe Pământurile Necunoscute. Casa lui Kryss.

Pesharjai: «Ziua Miracolelor», un festival elven în timpul căruia bolnavii de înghesuie la templul lui Phenor pentru a fi vindecați.

Phenor : divinitatea fertilității și a creației în panteonul elven; principiul feminin asociat lui Thenaar, negându-l și completându-l în același timp.

Pioși: supraviețuitori ai Bolii responsabili pentru îngrijirea bolnavilor.

Pumnalul lui Phenor: o armă destinată lui Adhara, singura prin care San și Amhal, Marvashii, pot fi învinși.

Portalul magic: un pasaj creat folosind Formule Interzise, permițând mutarea instantanee dintr-un loc în altul.

Saar : un mare râu care marchează granița dintre Lumea Pământeană și Ținuturile Necunoscute.

Salazar : oraș-turn, capitala Țării Vântului.

San : nepotul lui Nihal și Sennar, mâna dreaptă a lui Kryss, și unul dintre Marvash.

Sarnek : fost maestru al lui Doubhée, care a introdus-o la profesia de asasin.

Sennar : magician puternic, soțul lui Nihal.

Sheireen : «Consacratul» în elven. Una dintre figurile mitologice care apar periodic în Lumea Pământeană pentru a se opune lui Marvash.

Shet : unul dintre cele patru orașe construite de elfi în Lumea Pământeană.

Shevraar : Numele elfilor lui Thenaar.

Shyra : Elf, sora geamănă a lui Lhyr. Unul dintre cei mai loiali războinici ai lui Kryss, până când acesta îi răpește sora. A devenit liderul rebeliunii.

Ținuturile Necunoscute: teritoriu dincolo de Saar.

Thal : cel mai mare vulcan din Lumea Pământeană, situat în Țara de Foc.

Theana : magiciană și preoteasă; Oficianta Supremă a Ordinului Fraților Fulgerului.

Thenaar : zeul războiului, distrugerii și creației.

Tori : gnome, vânzător de filtre magice și otrăvuri; el este cel care îi oferă lui Doubhée poțiunea de întinerire.

Tyrash : magician la ordinele lui Kryss.

Uro : inventatorul pitic al unei poțiuni miraculoase împotriva Răului.

Observatorii: sectă secretă desprinsă din Frații Fulgerului.

Veridonia: alge fluorescente deosebit de răspândite în vecinătatea Orvei.

Balaur: animal apropiat de dragon, dar lipsit de picioarele din față; animalul de călărie preferat al elfilor.

Yeshol : liderul fostei Bresle a Asasinilor, care a încercat să-l reînvie pe Aster înainte de a fi ucis.

Zalenia : Lumea scufundată, unde Ido și San s-au refugiat pentru a scăpa de Breaslă.

Zenthrar : magician la ordinele lui Kryss.

Mulțumiri

În timp ce am scris ultimele capitole ale acestei cărți, o senzație ciudată m-a învăluit: acea melancolie de la sfârșitul sărbătorilor, acea nostalgie pe care o trăim exact atunci când unul dintre capitolele vieții noastre se închide.

Lumea Pământeană m-a însoțit timp de zece ani, a fost locul special pentru refugiu, rețeaua pe care să-mi țes imaginația și, în același timp, să-mi eliberez obsesiile. M-a ajutat să cresc, m-a consolat și m-a îndrumat în această etapă fundamentală a vieții mele. Evident, ea încă trăiește în mine, și mă va invita, probabil, într-o zi, în viitor, să mă întorc, dar pentru moment, simt că este timpul pentru mine să ia o pauză, pentru a încerca alte drumuri.

Atât de multe s-au schimbat din acea seară când, sătulă de ziua mea de școală, m-am gândit pentru prima dată la Nihal și lumea în care a trăit. Recitindu-mi notițele din acel moment, regăsesc studenta care eram, fata care abia începea să se confrunte cu lumea. Astăzi sunt adult, am un soț și o fiică. Ca și Adhara, m-am cam regăsit, chiar dacă în realitate nu încetăm niciodată să ne căutăm unul pe altul, sau riscăm să murim.

Dar sunt atât de multe puncte pe care le-am schimbat, altele, din întâmplare, care au rămas la fel. Giulano e aproape de mine, acum ca și atunci. E prima persoană căreia vreau să-i mulțumesc. Nu numai că este centrul vieții mele, dar a devenit, de asemenea, indispensabil pentru scrisul meu: fără creierele noastre-nebune, nu cred că aș fi fost în măsură să spun povești credibile.

Părinții mei sunt mereu alături de mine, încurajându-mă și stimulându-mă, criticându-mă atunci când este necesar și felicitându-mă când merit, neoprindu-se niciodată să mă inspire.

Ca să nu mai vorbim de Sandrone, care a fost cu mine de la începutul acestei aventuri. M-a învățat atât de multe lucruri și sper că va continua să facă asta.

Alături de mine, există, de asemenea, Fiammetta, și toți cei cu care lucrez la Mondadori: Massimo Turchetta, Alessandro Gelso, Fernando Ambrosi, Chiara Giorcelli, Nadia Focile, Alice Dosso, Teresa Cianco, Sandra Barbui, toți acei oameni care m-au susținut în toți acești ani cu dăruirea și profesionalismul lor. Dacă o carte este scrisă singură la biroul său, publicarea este o lucrare de grup. Și am șansa să lucrez cu oameni care împărtășesc cu mine o anumită viziune a lumii.

Un mare mulțumesc pentru Andrea Cotti, Barbara di Micco și nou-venitul - cel puțin în Lumea Pământeană - Silvia Sacco Stevanella, care m-a ajutat să scot fluturele din coconul său. Mulțumiri, de asemenea, pentru Manola Carli, pentru observațiile de neprețuit. Și agentului meu Roberto Minutillo Turtur, care mi-a simplificat viața.

Nu cred că mulțumirile mele vor reuși vreodată să plătească datoria mea față de Paolo Barbieri: el a făcut Lumea Pământeană un loc real, vibrant. El a îmbogățit-o cu imaginația și talentul său, el mi-a dat ilustrații sale frumoase, copertele sale fantastice, și știu că o mare parte din succesul seriei se datorează lui. Tot ce trebuie să fac este să mă uit în sus și să mă uit la Ido, acolo, pe peretele din fața mea, să mă simt mai puternică. Îţi mulţumesc atât de mult.

Mulțumesc din nou prietenilor mei, care mă susțin, și uneori mă suportă, și care mă ajută întotdeauna în vremuri dificile: afecțiunea voastră este de neînlocuit pentru mine.

Vă mulțumesc, de asemenea, tuturor cititorilor mei, artizani adevărați a tot ceea ce Lumea Pământeană a dat naștere la frumos: împărtășirea acestor ani cu voi a fost o onoare și o plăcere pentru mine. Vă mulțumesc pentru indulgența dumneavoastră în neajunsurile mele, și pentru încrederea pe care o puneți în mine în fiecare poveste nouă.

Nu în ultimul rând - deloc - un sărut uriaș pentru Irene, care m-a schimbat profund, care poate că a fost întotdeauna acolo, în capul și în burta mea, și care, în orice caz, m-a însoțit fizic pentru două dintre cărțile din această trilogie. Sper că într-o zi ea va iubi poveștile mele, și că, citind aceste pagini ea se va simți la fel de aproape de mine cum suntem astăzi.

Licia TROISI.

Autorul

La vârsta de șapte ani, **Licia Troisi** scria deja povești pe care părinții ei le compilau într-un caiet albastru... Mai târziu, ea a ales să studieze astrofizica, ceea ce i-a permis să-și ia o slujbă la Observatorul din Roma, unde lucrează acum. Cu toate acestea, pasiunea ei pentru scris nu a părăsit-o niciodată: abia ieșită din facultate, ea a început să scrie *Cronicile Lumii Pământene.* Seria, publicată de prestigioasa editură Mondadori, este un bestseller în Italia și Franța. În prezent scrie o nouă serie fantesy: *Nashira*.

Toate cărțile Pocket Jeunesse pe

www.pocketjeunesse.fr

Titlul original : *Leggende del Mondo Emerso* III. Gli Ultimi Eroi

Director de colecție:
Xavier d'ALMEIDA

Coperta © Arnoldo Mondadori Editore, S.p.A, Milano, ilustrație copertă de Paolo Barbieri

Leggende del Mondo Emerso III - Gli Ultima Eroi © 2010, Arnoldo Mondadori Editore S.p.A., Milano.

© 2013, edițiile Pocket Jeunesse, departamentul d'Univers Poche, pentru traducerea în limba franceză și această ediție.

© 2021, DjVava, pentru traducerea în limba română și această ediție.

ISBN : 978-2-266-22504-5

Această lucrare este protejată prin drepturi de autor și strict rezervată pentru utilizarea privată a clientului. Orice reproducere sau difuzare în beneficiul terților, gratuit sau contra cost, în întregime sau a unei părți a acestei opere este strict interzisă și constituie o încălcare prevăzută la articolele L 335-2 și următoarele din Codul proprietății intelectuale. Editorul își rezervă dreptul de a da în judecată orice încălcare a drepturilor sale de proprietate intelectuală în fața instanțelor civile sau penale

Legea 49.956 din 16 iulie 1949 privind publicațiile pentru tineret: ianuarie 2013.